

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ

ความตกลงการค้าเสรี
ระหว่างราชอาณาจักรไทย
และราชอาณาจักรภูฏาน

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ

สารบัญ

อาร์มบท

- บทที่ 1 บทบัญญัติเบื้องต้นและคำนิยามทั่วไป
- บทที่ 2 การค้าสินค้า
- ภาคผนวก 2เอ ตารางข้อมูลพื้นฐานทางภาษีศุลกากร – ไทย
- ภาคผนวก 2บี ตารางข้อมูลพื้นฐานทางภาษีศุลกากร – ภูฏาน
- บทที่ 3 กฎว่าด้วยถิ่นกำเนิดสินค้า
- ภาคผนวก 3เอ กฎเฉพาะรายสินค้า
- ภาคผนวก 3บี ข้อกำหนดเรื่องข้อมูลขั้นต่ำสำหรับหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า
- บทที่ 4 พิธีการทางศุลกากรและการอำนวยความสะดวกทางการค้า
- บทที่ 5 มาตรการสุขอนามัยและสุขอนามัยพืช
- บทที่ 6 อุปสรรคทางเทคนิคต่อการค้า
- บทที่ 7 การเยียวยาทางการค้า
- บทที่ 8 ความร่วมมือทางเศรษฐกิจและวิชาการ
- บทที่ 9 การระงับข้อพิพาท
- บทที่ 10 บทเชิงสถาบันและบทบัญญัติสุดท้าย

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ

อารัมภบท

ราชอาณาจักรไทย และ ราชอาณาจักรภูฏาน ซึ่งต่อไปในความตกลงนี้จะเรียกแต่ละฝ่ายว่า “ภาคี” หรือเรียกรวมทั้งสองฝ่ายว่า “คู่ภาคี”

ด้วยแรงบันดาลใจ จากมิตรภาพและความร่วมมืออันยาวนาน รวมทั้งความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจ การค้าและการลงทุนที่เติบโตขึ้น

มุ่งหมาย ที่จะเสริมสร้างความเป็นหุ้นส่วนทางเศรษฐกิจระหว่างกัน เพื่อระบุสาขาที่มีศักยภาพใหม่ ๆ สำหรับข้อริเริ่มแห่งนวัตกรรมและมีประสิทธิผล สร้างโอกาสในการจ้างงานใหม่ ๆ ยกระดับมาตรฐานการครองชีพ และปรับปรุงสวัสดิการทั่วไปของประชาชนของตน

ปรารถนา ที่จะขยายกรอบความสัมพันธ์ระหว่างกันผ่านการส่งเสริมการเปิดเสรีการค้าและการลงทุน

มุ่งมั่น ที่จะสร้างตลาดที่มีการขยายตัวและความมั่นคงสำหรับสินค้าที่ผลิตในดินแดนของทั้งสองฝ่าย และสิ่งแวดล้อมที่มั่นคงและคาดการณ์ได้สำหรับการลงทุน

ปรารถนา ที่จะเสริมสร้างกรอบความร่วมมือสำหรับการดำเนินความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจ เพื่อให้มั่นใจว่าการดำเนินความสัมพันธ์นั้นมีพลวัต และส่งเสริมความร่วมมือทางเศรษฐกิจที่กว้างขวางและลึกยิ่งขึ้น

มุ่งมั่น ที่จะสนับสนุนการเติบโตและการพัฒนาของวิสาหกิจขนาดย่อย ขนาดกลาง และขนาดย่อมผ่านความร่วมมือเพื่อเพิ่มโอกาสทางการค้าสำหรับวิสาหกิจนั้น

พัฒนาต่อ จากหลักการและบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องของความตกลงมาร์ราเกซซึ่งจัดตั้งองค์การการค้าโลก ทำขึ้น ณ มาร์ราเกซ เมื่อวันที่ 15 เมษายน ค.ศ. 1994 และความตกลงพหุภาคี ภูมิภาค และทวิภาคีอื่น ๆ ที่ทั้งสองฝ่ายเป็นภาคี

ตระหนักว่า ธรรมชาติที่ดีและสภาพแวดล้อมทางธุรกิจที่คาดการณ์ได้ โปร่งใส และสม่ำเสมอ จะนำไปสู่การปรับปรุงประสิทธิภาพทางเศรษฐกิจและการพัฒนาการค้าและการลงทุน

ยืนยัน สิทธิของตนในการกำกับดูแลเพื่อวัตถุประสงค์ด้านสวัสดิภาพสาธารณะที่ชอบธรรม

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ

ตระหนักว่า สามเสาหลักแห่งการพัฒนาที่ยั่งยืนต่างพึ่งพาและสนับสนุนซึ่งกันและกัน และความเป็นหุ้นส่วนทางเศรษฐกิจสามารถมีบทบาทสำคัญในการสนับสนุนการพัฒนาที่ยั่งยืน

ได้ตกลงกันดังต่อไปนี้

บทที่ 1

บทบัญญัติเบื้องต้นและคำนิยามทั่วไป

ข้อ 1.1

วัตถุประสงค์

ความตกลงนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ

- (เอ) เปิดเสรีและอำนวยความสะดวกต่อการค้าสินค้าระหว่างคู่ภาคี
- (บี) เพิ่มความร่วมมือทางเศรษฐกิจและวิชาการเพื่อผลประโยชน์ร่วมกันของคู่ภาคี
- (ซี) พัฒนาประสิทธิภาพและความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจของคู่ภาคี และ
- (ดี) ส่งเสริมความโปร่งใสในการใช้บังคับกฎหมายและระเบียบข้อบังคับที่เกี่ยวข้องกับเรื่องต่าง ๆ ที่ครอบคลุมโดยความตกลงฉบับนี้

ข้อ 1.2

การจัดตั้งเขตการค้าเสรี

ณ ที่นี้ คู่ภาคีจัดตั้งเขตการค้าเสรีตามบทบัญญัติของความตกลงฉบับนี้ โดยสอดคล้องกับข้อ 24 (อาณาเขตการใช้บังคับ การค้าชายแดน สหภาพศุลกากร และเขตการค้าเสรี) ของความตกลงทั่วไปว่าด้วยภาษีศุลกากรและการค้า ค.ศ. 1994 และมติเมื่อวันที่ 28 พฤศจิกายน ค.ศ. 1979 เกี่ยวกับการปฏิบัติที่แตกต่างและพิเศษกว่าการต่างตอบแทน และการมีส่วนร่วมมากยิ่งขึ้นของประเทศกำลังพัฒนา (“ข้อความที่ให้โอกาส”)

ข้อ 1.3

ขอบเขต

1. ความตกลงนี้ใช้บังคับกับการค้าสินค้าและเรื่องอื่น ๆ ทั้งปวง ตามที่ได้กำหนดไว้ในความตกลงฉบับนี้
2. ความตกลงนี้ไม่ใช้บังคับกับเขตบริหารพิเศษที่คู่ภาคีได้ตกลงกัน¹

¹ เพื่อความชัดเจนยิ่งขึ้น เขตบริหารพิเศษรวมถึงเมืองแห่งสติเกเลฟูในญูวาน

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ

ข้อ 1.4

ความสัมพันธ์กับความตกลงอื่น ๆ

1. คู่ภาคียืนยันสิทธิและพันธกรณีที่มิได้อยู่ของตนที่มีอยู่ระหว่างกันภายใต้ความตกลงระหว่างประเทศที่คู่ภาคีร่วมเป็นภาคีอยู่ และยืนยันสิทธิและพันธกรณีที่ของตนภายใต้ความตกลงมาร์ราเกชว่าด้วยการจัดตั้งองค์การการค้าโลกด้วย เมื่อภูฏานเข้าเป็นสมาชิก ดับบลิว ที โอ
2. หากภาคีพิจารณาว่าบทบัญญัติของความตกลงฉบับนี้ไม่สอดคล้องกับบทบัญญัติของความตกลงอื่นที่ทั้งสองฝ่ายเป็นภาคี เมื่อได้รับการร้องขอจากภาคีฝ่ายนั้น คู่ภาคีจะต้องปรึกษาหารือกันเพื่อหาแนวทางแก้ไขที่พอใจร่วมกัน วรรคนี้ไม่กระทบต่อสิทธิและพันธกรณีที่ภาคีใดภายใต้บทที่ 9 (การระงับข้อพิพาท)

ข้อ 1.5

คำนิยามทั่วไป

เพื่อความมุ่งประสงค์ของความตกลงฉบับนี้ เว้นแต่จะระบุไว้เป็นอย่างอื่น

- (เอ) **ความตกลง** หมายถึง ความตกลงการค้าเสรีระหว่างราชอาณาจักรไทยกับราชอาณาจักรภูฏาน
- (บี) **ความตกลงว่าด้วยการเกษตร** หมายถึง ความตกลงว่าด้วยการเกษตรในภาคผนวก 1เอ ของความตกลงดับบลิว ที โอ
- (ซี) **อากรศุลกากร** หมายถึง อากรหรือค่าภาระใดๆ ที่เรียกเก็บหรือที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการนำเข้าสินค้าแต่ไม่รวมถึง
 - (หนึ่ง) ค่าภาระใด ๆ ซึ่งเทียบเท่ากับภาษีภายในประเทศที่เรียกเก็บโดยสอดคล้องกับข้อ 2.1 (การปฏิบัติเยี่ยงคนชาติในการจัดเก็บภาษีและกำหนดระเบียบข้อบังคับ)
 - (สอง) อากรที่เรียกเก็บตามส่วน ซี (มาตรการปกป้องสองฝ่าย) ของบทที่ 7 (การเยียวยาทางการค้า) แกตต์ 1994 ความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้อง และความตกลงว่าด้วยการเกษตร
 - (สาม) อากรตอบโต้การทุ่มตลาดหรืออากรตอบโต้การอุดหนุนที่มีการเรียกโดยสอดคล้องกับแกตต์ 1994 ความตกลงว่าด้วยการต่อต้านการทุ่มตลาด และความตกลงว่าด้วยการอุดหนุนและมาตรการตอบโต้ และ

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ

- (สี่) ค่าธรรมเนียม หรือค่าภาระอื่น ที่เรียกเก็บตามข้อ 8:1 (ค่าธรรมเนียมและพิธีการที่เกี่ยวข้องกับการนำเข้าและส่งออก) ของแกตต์ 1994
- (ดี) **ความตกลงว่าด้วยการประเมินราคาศุลกากร** หมายถึง ความตกลงว่าด้วยการปฏิบัติตามข้อ 7 ของแกตต์ 1994 ในภาคผนวก 1 เอ ของความตกลงดับบลิว ที โอ
- (อี) **วัน** หมายถึง วันตามปฏิทิน ซึ่งรวมถึงวันหยุดสุดสัปดาห์ และวันหยุดราชการ
- (เอฟ) **ที่มีอยู่** หมายถึง มีผลอยู่แล้ว ณ วันที่ความตกลงนี้มีผลใช้บังคับ
- (จี) **แกตต์ 1994** หมายถึง ความตกลงทั่วไปว่าด้วยภาษีศุลกากรและการค้า ค.ศ. 1994 ที่ระบุในภาคผนวก 1 เอ ของความตกลงดับบลิว ที โอ
- (เอช) **ระบบฮาร์โมนไนซ์ หรือ เอช เอส** หมายถึง ระบบฮาร์โมนไนซ์ของคำอธิบายและการจำแนกพิกัดอัตราศุลกากรของสินค้า ซึ่งรวมถึงหมายเหตุทางกฎหมายและการแก้ไขทั้งหมดที่จัดทำโดยองค์การศุลกากรโลก (ดับบลิว ซี โอ)
- (ไอ) **ความตกลงการออกใบอนุญาตนำเข้า** หมายถึง ความตกลงว่าด้วยวิธีดำเนินการออกใบอนุญาตนำเข้าในภาคผนวก 1 เอ ของความตกลงดับบลิว ที โอ
- (เจ) **คณะกรรมการร่วม** หมายถึง คณะกรรมการร่วมที่จัดตั้งขึ้นภายใต้ข้อ 10.1 (การจัดตั้งคณะกรรมการร่วม)
- (เค) **มาตรการ** หมายถึง มาตรการใด ๆ โดยภาคีไม่ว่าจะอยู่ในรูปแบบของกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ กฎเกณฑ์ ขั้นตอน คำตัดสิน การกระทำทางปกครอง หรือรูปแบบอื่นใด
- (แอล) **ความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้อง** หมายถึง ความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้อง ในภาคผนวก 1 เอ ของความตกลงดับบลิว ที โอ
- (เอ็ม) **ความตกลงเอส ซี เอ็ม** หมายถึง ความตกลงว่าด้วยการอุดหนุนและมาตรการตอบโต้ ในภาคผนวก 1 เอ ของความตกลงดับบลิว ที โอ

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ

- (เอ็น) **ความตกลงเอส พี เอส** หมายถึง *ความตกลงว่าด้วยการใช้บังคับมาตรการสุขอนามัยและสุขอนามัยพืช* ในภาคผนวก 1 เอ ของความตกลงดับบลิว ที โอ
- (โอ) **ความตกลงที บี ที** หมายถึง *ความตกลงว่าด้วยอุปสรรคทางเทคนิคต่อการค้า* ในภาคผนวก 1 เอ ของความตกลง ดับบลิว ที โอ
- (พี) **ดินแดน** หมายถึง
- (หนึ่ง) ในกรณีของไทย หมายถึง ดินแดนของราชอาณาจักร น่านน้ำภายใน ทะเลในอาณาเขต และน่านฟ้าภายใต้อำนาจอธิปไตยของตน เขตเศรษฐกิจจำเพาะไหล่ทวีป และเขตน่านน้ำอื่นใดของตน ซึ่งตนใช้สิทธิหรือเขตอำนาจตามกฎหมายระหว่างประเทศ และ
- (สอง) ในกรณีของภูฏาน หมายถึง ดินแดนของภูฏาน น่านน้ำภายใน น่านฟ้าภายใต้อำนาจอธิปไตยของตน และเขตเศรษฐกิจจำเพาะ ซึ่งตนใช้สิทธิหรือเขตอำนาจตามกฎหมายระหว่างประเทศ
- (คิว) **ความตกลงการอำนวยความสะดวกทางการค้า** หมายถึง *ความตกลงว่าด้วยการอำนวยความสะดวกทางการค้า* ในภาคผนวก 1 เอ ของความตกลง ดับบลิว ที โอ
- (อา) **ความตกลงทริปส์** หมายถึง *ความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญา ที่เกี่ยวกับการค้า* ในภาคผนวก 1 ซี ของความตกลง ดับบลิว ที โอ
- (เอส) **ดับบลิว ที โอ** หมายถึง องค์การการค้าโลก และ
- (ที) **ความตกลง ดับบลิว ที โอ** หมายถึง *ความตกลงมาร์ราเกชจัดตั้งองค์การการค้าโลก* ทำขึ้น ณ มาร์ราเกช เมื่อวันที่ 15 เมษายน ค.ศ. 1994

บทที่ 2
การค้าสินค้า

ข้อ 2.1

การปฏิบัติเยี่ยงคนชาติว่าด้วยการเก็บภาษีอากรและข้อบังคับภายใน

ภาคีแต่ละฝ่ายจะให้การปฏิบัติเยี่ยงคนชาติแก่สินค้าของภาคีอื่นตามข้อ 3 (การปฏิบัติเยี่ยงคนชาติว่าด้วยการเก็บภาษีอากรและข้อบังคับภายใน) ของแอกต์ 1994 รวมถึงหมายเหตุการตีความและบทบัญญัติเพิ่มเติมเพื่อการนี้ให้ข้อ 3 (การปฏิบัติเยี่ยงคนชาติในการจัดเก็บภาษีและกำหนดระเบียบข้อบังคับ) ของแอกต์ 1994 และหมายเหตุการตีความและบทบัญญัติเพิ่มเติม รวมอยู่ในและเป็นส่วนหนึ่งของความตกลงฉบับนี้โดยอนุโลม

ข้อ 2.2

การยกเว้นอากรศุลกากร

1. เว้นแต่จะกำหนดไว้เป็นอย่างอื่นในความตกลงฉบับนี้ ภาคีแต่ละฝ่ายจะลดหรือยกเว้นอากรศุลกากรของตนสำหรับสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดในภาคีอีกฝ่ายหนึ่งตามภาคผนวก 2เอ (ตารางข้อผูกพันทางภาษีศุลกากร –ไทย) หรือภาคผนวก 2บี (ตารางข้อผูกพันทางภาษีศุลกากร –ภูฏาน)
2. เพื่อวัตถุประสงค์ของวรรค 1 อัตราฐานของอากรศุลกากรต้องเป็นอัตราฐานที่ระบุไว้สำหรับสินค้าแต่ละรายการในภาคผนวก 2เอ (ตารางข้อผูกพันทางภาษีศุลกากร –ไทย) และภาคผนวก 2บี (ตารางข้อผูกพันทางภาษีศุลกากร –ภูฏาน)
3. ในกรณีที่ภาคีหนึ่งลดอัตราอากรศุลกากรการปฏิบัติเยี่ยงคนชาติที่ได้รับความอนุเคราะห์ยิ่ง (เอ็ม เอฟ เเอ็น) อัตราอากรนั้นจะต้องใช้กับสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง หากและตราบเท่าที่อัตราอากรนั้นต่ำกว่าอัตราอากรศุลกากรสำหรับสินค้าเดียวกันที่คำนวณตามภาคผนวก 2เอ (ตารางข้อผูกพันทางภาษีศุลกากร –ไทย) ในกรณีของประเทศไทย หรือภาคผนวก 2บี (ตารางข้อผูกพันด้านภาษีศุลกากร –ภูฏาน) ในกรณีของประเศภูฏาน หากผู้นำเข้าไม่ได้ยื่นขอใช้อัตราอากรที่ต่ำกว่าในช่วงการนำเข้า ผู้นำเข้านั้นจะมีสิทธิยื่นขอรับเงินส่วนต่างตามกระบวนการที่กำหนดไว้ในกฎหมายและข้อบังคับภายในประเทศที่เกี่ยวข้อง
4. ภายหลังการมีผลใช้บังคับของความตกลงนี้ เมื่อภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งร้องขอ คู่ภาคีจะปรึกษาหารือเพื่อพิจารณาเร่งการลดหรือยกเลิกอากรศุลกากรที่กำหนดไว้ในภาคผนวก 2เอ (ตารางข้อผูกพันทางภาษีศุลกากร –ไทย) และภาคผนวก 2บี (ตารางข้อผูกพันทางภาษีศุลกากร –ภูฏาน) หรือขยายขอบเขตการลดหรือยกเลิกอากรศุลกากรภายใต้ความตกลงฉบับนี้ คณะกรรมการร่วมอาจตัดสินใจแก้ไขภาคผนวก 2เอ (ตาราง

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ

ข้อผูกพันทางภาษีศุลกากร –ไทย) และภาคผนวก 2บี (ตารางข้อผูกพันทางภาษีศุลกากร – ประเทศภูฏาน) เพื่อเร่งหรือขยายขอบเขตการลดหรือยกเลิกอากรศุลกากร

ข้อ 2.3

การคงสิทธิประโยชน์

1. เว้นแต่จะกำหนดไว้เป็นอย่างอื่นในความตกลงนี้ ภาคีใดจะไม่เพิ่มอากรศุลกากรที่กำหนดเป็นอัตราฐานในภาคผนวก 2เอ (ตารางข้อผูกพันทางภาษีศุลกากร –ไทย) และภาคผนวก 2บี (ตารางข้อผูกพันทางภาษีศุลกากร –ภูฏาน) หรือกำหนดอากรศุลกากรใหม่สำหรับสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดจากภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง
2. เพื่อความชัดเจนยิ่งขึ้น ภายหลังการเร่งหรือปรับปรุงข้อผูกพันทางภาษีศุลกากรฝ่ายเดียวของภาคีหนึ่ง ภาคีนั้นอาจยกระดับอากรศุลกากรการประติบัติพิเศษขึ้นในระดับที่ไม่เกินอัตราอากรการประติบัติพิเศษของอากรศุลกากรที่กำหนดไว้ในตารางของตนในภาคผนวก 2เอ (ตารางข้อผูกพันทางภาษีศุลกากร –ไทย) หรือภาคผนวก 2บี (ตารางข้อผูกพันทางภาษีศุลกากร –ภูฏาน) สำหรับปีที่เกี่ยวข้อง

ข้อ 2.4

การจำแนกประเภทพิกัดศุลกากรของสินค้า

การจำแนกประเภทสินค้าที่ค้าขายระหว่างคู่ภาคีจะต้องสอดคล้องกับระบบฮาร์โมนีซ์และการแก้ไขเพิ่มเติมของระบบฮาร์โมนีซ์

ข้อ 2.5

การแปลงพิกัดศุลกากรในตารางข้อผูกพันทางภาษี

ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องทำให้มั่นใจว่า การปรับโอนพิกัดศุลกากรในตารางของตนในภาคผนวก 2 (ตารางข้อผูกพันทางภาษีศุลกากร) เพื่อที่จะบังคับใช้ภาคผนวก 2เอ (ตารางข้อผูกพันทางภาษีศุลกากร –ไทย) หรือภาคผนวก 2บี (ตารางข้อผูกพันทางภาษีศุลกากร –ภูฏาน) การจำแนกประเภทพิกัดศุลกากรของระบบฮาร์โมนีซ์ ที่ได้ทบทวนตามรอบการปรับปรุงของระบบฮาร์โมนีซ์ นั้น จะต้องไม่ให้การประติบัติพิเศษน้อยกว่าที่ให้ในตอนแรก จะมีการดำเนินการโดยไม่ส่งผลกระทบเสียหายต่อข้อผูกพันทางภาษีศุลกากรที่กำหนดไว้ในภาคผนวก 2 (ตารางข้อผูกพันทางภาษีศุลกากร) และจะต้องเป็นไปตามกระบวนการปรับโอนพิกัดวิธีการปรับโอนพิกัดศุลกากรที่องค์การการค้าโลกแนะนำ

ข้อ 2.6

การบริหารค่าธรรมเนียมและพิธีการ

1. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องทำให้มั่นใจว่า ตามวรรค 1 ของข้อ 8 (ค่าธรรมเนียมและพิธีการเกี่ยวกับการนำเข้าและส่งออก) ของแกตต์ 1994 และหมายเหตุการตีความและบทบัญญัติเพิ่มเติมของมาตราดังกล่าว ว่าค่าธรรมเนียมและค่าภาระทุกประเภทไม่ว่าจะลักษณะใด (นอกเหนือจากอากรนำเข้าและส่งออก ค่าภาระที่เทียบเท่าภาษีภายใน หรือค่าภาระภายในอื่นที่นำมาใช้โดยสอดคล้องกับวรรค 2 ของข้อ 3 (การปฏิบัติเยี่ยงคนชาติว่าด้วยการเก็บภาษีอากรและข้อบังคับภายใน) ของแกตต์ 1994 และภาษีตอบโต้การทุ่มตลาดและภาษีตอบโต้การอุดหนุน) ที่จัดเก็บหรือเกี่ยวเนื่องกับการนำเข้าหรือส่งออกสินค้า จะถูกจำกัดในสัดส่วนของค่าใช้จ่ายโดยประมาณของการให้บริการ ซึ่งจะต้องไม่คำนวณบนพื้นฐานของราคา และจะต้องไม่เป็นไปเพื่อการปกป้องสินค้าภายในประเทศทางอ้อม หรือการเก็บภาษีนำเข้าหรือส่งออกเพื่อความมุ่งประสงค์ทางการคลัง
2. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องเผยแพร่เกี่ยวกับรายละเอียดค่าธรรมเนียมและค่าภาระที่เรียกเก็บเกี่ยวกับการนำเข้าหรือส่งออกโดยทันที และทำให้ข้อมูลดังกล่าวสามารถเข้าถึงได้ทางอินเทอร์เน็ต

ข้อ 2.7

ข้อจำกัดการนำเข้าและส่งออก

เว้นแต่จะกำหนดไว้เป็นอย่างอื่นในความตกลงนี้ ภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไม่อาจใช้หรือคงไว้ซึ่งข้อห้ามหรือข้อจำกัดใด ๆ ในการนำเข้าสินค้าใดจากของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง หรือในการส่งออกหรือขายเพื่อส่งออกสินค้าใดที่มีปลายทางไปยังดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง เว้นแต่จะเป็นไปตามข้อ 11 (การจัดข้อจำกัดด้านปริมาณโดยทั่วไป) ของแกตต์ 1994 และหมายเหตุการตีความและบทบัญญัติเพิ่มเติม และด้วยเหตุนี้ข้อ 11 (การจัดข้อจำกัดด้านปริมาณโดยทั่วไป) ของ แกตต์ 1994 และหมายเหตุการตีความและบทบัญญัติเพิ่มเติมจึงถูกรวมเข้าไว้และถือเป็นส่วนหนึ่งของความตกลงนี้ โดยอนุโลม

ข้อ 2.8

การออกใบอนุญาตนำเข้า

1. ภาคีไม่อาจใช้หรือคงไว้ซึ่งมาตรการที่ไม่สอดคล้องกับความตกลงว่าด้วยการออกใบอนุญาตนำเข้า² ซึ่งถูกรวมเข้าไว้และถือเป็นส่วนหนึ่งของความตกลงนี้ โดยอนุโลม
2. ก่อนที่จะใช้บังคับกระบวนการออกใบอนุญาตนำเข้าใหม่หรือกระบวนการออกใบอนุญาตนำเข้าที่แก้ไข ภาคีหนึ่งจะต้องเผยแพร่กระบวนการดังกล่าวในลักษณะที่ทำให้รัฐบาลและผู้ค้าคุ้นเคยกับกระบวนการนั้น รวมถึง

² เพื่อวัตถุประสงค์ของวรรค 1 และเพื่อความชัดเจนยิ่งขึ้น ในการพิจารณาว่ามาตรการใดไม่สอดคล้องกับความตกลงว่าด้วยการออกใบอนุญาตนำเข้า คู่ภาคีจะต้องใช้คำนิยามของ "การออกใบอนุญาตนำเข้า" ที่ระบุไว้ในความตกลงนั้น

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ

การเผยแพร่บนเว็บไซต์อย่างเป็นทางการของรัฐบาล เมื่อภาคีอีกฝ่ายหนึ่งร้องขอ ภาคีนั้นจะต้องแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับการดำเนินการกระบวนดังกล่าวภายในระยะเวลาที่เหมาะสม

ข้อ 2.9

มาตรการที่มีใช้ภาษี

1. ภาคีใดไม่อาจใช้หรือคงไว้ซึ่งมาตรการที่มีใช้ภาษีเกี่ยวกับการนำเข้าสินค้าจากภาคีอีกฝ่ายหนึ่งหรือการส่งออกสินค้าไปยังดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ยกเว้นที่เป็นไปตามบทบัญญัติฉบับลิว ที โอ หรือความตกลงฉบับนี้
2. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องทำให้มั่นใจว่า กฎหมาย ข้อบังคับ กระบวนการ และคำวินิจฉัยทางปกครองที่เกี่ยวข้องกับมาตรการที่มีใช้ภาษีของตน ไม่ได้มีการเตรียมการ นำมาใช้ หรือบังคับใช้ เพื่อมีวัตถุประสงค์หรือมีผลกระทบที่จะก่อให้เกิดอุปสรรคที่ไม่จำเป็นต่อการค้ากับภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง
3. หากภาคีหนึ่งพิจารณาว่า มาตรการที่มีใช้ภาษีของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งกำลังสร้างอุปสรรคที่ไม่จำเป็นต่อการค้า ภาคีนั้นอาจเสนอคณะกรรมการว่าด้วยการค้าสินค้าให้มีการทบทวนมาตรการที่มีใช้ภาษีดังกล่าว โดยการแจ้งผ่านหนังสือร้องขอเป็นลายลักษณ์อักษร ซึ่งจะต้องยื่นต่อคณะกรรมการว่าด้วยการค้าสินค้าอย่างน้อย 30 วันก่อนวันประชุมตามกำหนดการครั้งถัดไป การเสนอให้มีการทบทวนมาตรการที่มีใช้ภาษีจะต้องแสดงเหตุผลของการเสนอ ผลเสียของมาตรการดังกล่าวต่อการค้าระหว่างคู่ภาคี และหากเป็นไปได้ ข้อเสนอแนะแนวทางแก้ไข คณะกรรมการว่าด้วยการค้าสินค้าจะทบทวนมาตรการดังกล่าวทันที โดยมีเป้าหมายเพื่อหาแนวทางแก้ไขที่ตกลงร่วมกันได้ในเรื่องนั้น การทบทวนโดยคณะกรรมการว่าด้วยการค้าสินค้าไม่เป็นการกระทบต่อสิทธิของภาคีภายใต้บทที่ 9 (การระงับข้อพิพาท)

ข้อ 2.10

อัตราการใช้สิทธิประโยชน์

1. เพื่อความมุ่งประสงค์ในการติดตามการดำเนินการของความตกลงฉบับนี้และการคำนวณอัตราการใช้สิทธิประโยชน์ คู่ภาคีจะต้องแลกเปลี่ยนสถิติการนำเข้าระหว่างกันทุกปี ในช่วงเวลาเริ่มตั้งแต่หนึ่ง (1) ปีหลังจากวันที่ความตกลงนี้มีผลใช้บังคับจนถึง 10 ปีหลังจากที่การยกเว้นอากรศุลกากรสำหรับสินค้าทั้งหมดเสร็จสิ้นตามภาคผนวก 2เอ (ตารางข้อมูลพันททางภาษีศุลกากร –ไทย) และภาคผนวก 2บี (ตารางข้อมูลพันททางภาษีศุลกากร –ภูฏาน) เว้นแต่คณะกรรมการร่วมจะตัดสินใจเป็นอย่างอื่น ช่วงเวลานี้จะขยายออกไปโดยอัตโนมัติเป็นเวลาห้า (5) ปี และหลังจากนั้นคณะกรรมการร่วมอาจตัดสินใจขยายช่วงเวลาดังกล่าวต่อไป

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ

2. การแลกเปลี่ยนสิทธิการนำเข้าจะต้องครอบคลุมข้อมูลที่เกี่ยวข้องที่เป็นปัจจุบันที่สุด รวมถึงมูลค่าและปริมาณในระดับรายพิกัดศุลกากร สำหรับการนำเข้าสินค้าของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งที่ได้รับประโยชน์จากการปฏิบัติพิเศษทางอากรภายใต้ความตกลงฉบับนี้ และสำหรับการนำเข้าสินค้าที่ไม่ได้รับการปฏิบัติพิเศษทางอากร

ข้อ 2.11

การปฏิบัติต่อสินค้าอาหารจำเป็นในช่วงภาวะฉุกเฉิน

ในช่วงภาวะฉุกเฉินหรือวิกฤตการณ์ที่ส่งผลกระทบต่อภาคีฝ่ายหนึ่งอย่างมีนัยสำคัญ ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งจะต้องงดเว้นจากการกำหนดข้อจำกัดหรือข้อห้ามใด ๆ ในการส่งออกสินค้าอาหารที่จำเป็นไปยังภาคีที่ได้รับผลกระทบ เท่าที่จะเป็นไปได้ โดยขึ้นอยู่กับสถานการณ์ภายในและการพิจารณาของภาคีผู้ส่งออก

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ

บทที่ 3

กฎว่าด้วยถิ่นกำเนิดสินค้า

ส่วน เอ

การกำหนดถิ่นกำเนิดสินค้า

ข้อ 3.1

คำนิยาม

เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทนี้

- (เอ) **การเพาะพันธุ์สัตว์น้ำ** หมายถึง การทำฟาร์มสิ่งมีชีวิตทางน้ำ ซึ่งรวมถึงปลา สัตว์น้ำจำพวกโมลลัสก์ สัตว์น้ำจำพวกครัสเตเชีย สัตว์น้ำที่ไม่มีกระดูกสันหลังอื่น ๆ และพืชน้ำ ที่ได้จากลูกพันธุ์ เช่น ไข่ ลูกปลา ปลาเล็ก และตัวอ่อน โดยผ่านกระบวนการเลี้ยงดูหรือกระบวนการที่ทำให้เกิดการเจริญเติบโตเพื่อเพิ่มผลผลิต เช่น การจัดพื้นที่เลี้ยง การให้อาหาร หรือการปกป้องจากผู้ล่าอย่างสม่ำเสมอ
- (บี) **มูลค่า ซี ไอ เอฟ** หมายถึง มูลค่าของสินค้าที่นำเข้า รวมต้นทุนของค่าประกันภัยและค่าระวางจนถึงท่าเรือหรือสถานที่ที่มีการนำสินค้าเข้าประเทศผู้นำของเข้า การประเมินราคาจะต้องทำโดยสอดคล้องกับข้อ 7 (การประเมินราคาเพื่อการศุลกากร) ของเกดต์ 1994 และความตกลงว่าด้วยการปฏิบัติตามข้อ 7 ของความตกลงทั่วไปว่าด้วยภาษีศุลกากรและการค้า 1994 ที่ระบุในภาคผนวก 1เอ ของความตกลงดับลิวิ ที่ โอ
- (ซี) **หน่วยงานผู้มีอำนาจ** หมายถึง หน่วยงานรัฐบาล หรือหน่วยงานที่ได้รับมอบอำนาจให้กระทำการจากภาควิหนึ่ง และแจ้งให้กลุ่มภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง
- (ดี) **หน่วยงานศุลกากร** หมายถึง หน่วยงานที่มีอำนาจหน้าที่ ซึ่งตามกฎหมายของแต่ละภาคีหรือประเทศที่ไม่ใช่ภาคี มีหน้าที่รับผิดชอบในการบริหารและบังคับใช้กฎหมายและระเบียบข้อบังคับทางศุลกากร สำหรับหน่วยงานของภูฏาน หมายถึงกรมสรรพากรและศุลกากร และหน่วยงานของไทย หมายถึง กรมศุลกากร
- (อี) **ผู้ส่งของออก** หมายถึง บุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลที่อยู่ในดินแดนของภาคีที่บุคคลผู้นั้นส่งสินค้าออกไป

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ

- (เอฟ) **เอฟ โอ ปี** หมายถึง มูลค่าสินค้า ณ ท่าเรือต้นทาง ซึ่งรวมค่าขนส่งไปยังท่าหรือสถานที่สุดท้ายสำหรับขนส่งสินค้าไปต่างประเทศ การประเมินราคาจะต้องกระทำโดยสอดคล้องกับข้อ 7 (การประเมินราคาเพื่อการศุลกากร) ของเกดต์ 1994 และความตกลงว่าด้วยการปฏิบัติตามข้อ 7 ของความตกลงทั่วไปว่าด้วยภาษีศุลกากรและการค้า 1994 ที่ระบุใน ภาคผนวก 1เอ ของความตกลงดับบลิว ที โอ
- (จี) **สินค้าหรือวัสดุที่ใช้ทดแทนกันได้** หมายถึง สินค้าหรือวัสดุที่ใช้แทนกันได้เพื่อความมุ่งประสงค์ในเชิงพาณิชย์ และคุณสมบัติของสินค้าหรือวัสดุนั้นเหมือนกันในสาระสำคัญ
- (เอช) **หลักการทางบัญชีอันเป็นที่ยอมรับทั่วไป (จี เอ เอ พี)** หมายถึง ฉันทามติที่ได้รับการยอมรับหรือการสนับสนุนจากผู้ที่เกี่ยวข้องได้อย่างมีนัยสำคัญในดินแดนของภาคี ในส่วนที่เกี่ยวกับการบันทึกรายได้ ค่าใช้จ่าย ต้นทุน สินทรัพย์ และหนี้สิน การเปิดเผยข้อมูลและการเตรียมรายการทางการเงิน มาตรฐานเหล่านี้อาจรวมถึงแนวทางอย่างกว้างสำหรับการใช้ทั่วไปตลอดจนมาตรฐาน ทางปฏิบัติ และขั้นตอนอย่างละเอียด
- (ไอ) **สินค้า** หมายถึง วัสดุและ/หรือผลิตภัณฑ์ใด ๆ ที่ได้มาทั้งหมด หรือผลิตขึ้นทั้งหมด หรือมีการผลิตขึ้น แม้ว่าวัสดุและ/หรือผลิตภัณฑ์ดังกล่าวมีความมุ่งวัตถุประสงค์ เพื่อการใช้เป็นวัสดุในกระบวนการผลิตอื่น เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทนี้ คำว่า "สินค้า" และ "ผลิตภัณฑ์" สามารถใช้แทนกันได้
- (เจ) **ผู้นำของเข้า** หมายถึง บุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลที่อยู่ในดินแดนของภาคีที่บุคคลนั้นนำสินค้าเข้ามา
- (เค) **วัสดุทางอ้อม** หมายถึง สินค้าที่ใช้ในการผลิต การทดสอบ หรือการตรวจสอบสินค้าอื่น แต่ในทางกายภาพไม่รวมอยู่ในตัวสินค้านั้น หรือสินค้าที่ใช้ในการบำรุงรักษาอาคารหรือการใช้อุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องกับการผลิตสินค้า
- (แอล) **หน่วยงานผู้ออกหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า** หมายถึง หน่วยงานที่ตามกฎหมายของแต่ละภาคี มีหน้าที่รับผิดชอบในการออกหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า และอาจกำหนดให้หน่วยงานหรือองค์กรอื่นเป็นผู้ออกหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าได้ ในกรณีของกฎฐาน หมายถึง กระทรวงอุตสาหกรรม พาณิชย์ และแรงงาน และในกรณีของไทย หมายถึง กระทรวงพาณิชย์ หรือหน่วยงานที่รับช่วงต่อจากกระทรวงเหล่านี้

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ

- (เอ็ม) **วัสดุ** อ้างถึง สินค้าที่ใช้ในการผลิตสินค้าอีกชนิดหนึ่ง
- (เอ็น) **สินค้าที่ไม่ได้ถิ่นกำเนิดหรือวัสดุที่ไม่ได้ถิ่นกำเนิด** หมายถึง สินค้าหรือวัสดุที่ไม่มีคุณสมบัติได้ถิ่นกำเนิดสินค้าตามบทบัญญัติของบทนี้
- (โอ) **สินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดหรือวัสดุที่ได้ถิ่นกำเนิด** หมายถึง สินค้าหรือวัสดุที่มีคุณสมบัติได้ถิ่นกำเนิดโดยเป็นไปตามบทบัญญัติของบทนี้
- (พี) **วัสดุบรรจุภัณฑ์และภาชนะสำหรับการขนส่ง** หมายถึง สินค้าที่ใช้ในการปกป้องสินค้าระหว่างการขนส่ง ซึ่งแตกต่างจากภาชนะที่ใช้บรรจุสินค้าและบรรจุภัณฑ์และวัสดุที่ใช้ในการบรรจุหีบห่อสำหรับการขายปลีก และ
- (คิว) **การผลิต** หมายถึง วิธีการได้มาซึ่งสินค้า ซึ่งรวมถึงแต่ไม่จำกัดอยู่เพียงการเพาะปลูก การเลี้ยง การทำเหมือง การเก็บเกี่ยว การประมง การทำฟาร์ม การดัก การล่า การจับ การเพาะพันธุ์ สัตว์น้ำ การรวบรวม การเก็บรวบรวม การเพาะพันธุ์ การสกัด การผลิต การผ่านกระบวนการ หรือการประกอบสินค้า

ข้อ 3.2

สินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิด

ยกเว้นจะระบุไว้เป็นอย่างอื่นในบทนี้ ให้ถือว่าสินค้านั้นมีคุณสมบัติในการเป็นสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคี ในกรณีนี้

- (เอ) เป็นสินค้าที่ได้มาทั้งหมดหรือผลิตขึ้นทั้งหมดในภาคนั้น ตามที่กำหนดไว้ในข้อ 3.3 (สินค้าที่ได้มาทั้งหมดหรือผลิตขึ้นทั้งหมด)
- (บี) เป็นสินค้าที่ผลิตขึ้นทั้งหมดในภาคนั้นที่ทำจากวัสดุเฉพาะที่ได้ถิ่นกำเนิดของคู่ภาคีเท่านั้น หรือ
- (ซี) เป็นสินค้าที่เป็นไปตามกฎเฉพาะรายสินค้าที่ระบุไว้ในภาคผนวก 3เอ (กฎเฉพาะรายสินค้า) เมื่อสินค้าผลิตขึ้นทั้งหมดในภาคนั้น โดยใช้วัสดุที่ไม่ได้ถิ่นกำเนิดทั้งหมดหรือบางส่วน นอกจากนี้ สินค้าจะต้องเป็นไปตามข้อกำหนดทั้งหมดที่ใช้ได้ของบทนี้

ข้อ 3.3

สินค้าที่ได้มาทั้งหมดหรือผลิตขึ้นทั้งหมด

เพื่อความมุ่งประสงค์ของวรรค (เอ) ของข้อ 3.2 (สินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิด) สินค้าดังต่อไปนี้ ให้ถือว่าเป็นสินค้าที่ได้มาทั้งหมดหรือผลิตขึ้นทั้งหมดในดินแดนของภาคี

- (เอ) พืชและผลิตภัณฑ์จากพืช รวมถึงผลไม้ ดอกไม้ พืชผัก ต้นไม้ สมุนไพร เครื่องเทศ พืชจำพวก สหรัย เห็ดรา และพืชมีชีวิตที่เพาะปลูก เก็บ และเก็บเกี่ยวในภาคนั้น
- (บี) สัตว์มีชีวิต ที่เกิดและเลี้ยงในภาคนั้น
- (ซี) สินค้าที่ได้จากสัตว์มีชีวิตในภาคนั้น โดยไม่มีการผ่านกระบวนการเพิ่มเติม เช่น นม ไข่ น้ำผึ้ง ธรรมชาติ ขน ขนสัตว์ เชื้อพันธุ์ และมูลสัตว์
- (ดี) สินค้าที่ได้จากการล่า การดัก การประมง การเพาะเลี้ยงสิ่งมีชีวิตทางน้ำ การรวบรวม การจับ หรือการเพาะปลูก ที่กระทำในภาคนั้น
- (อี) แร่ธาตุและสารอื่น ๆ ที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ ที่ไม่ได้รวมอยู่ในอนุวรรค (เอ) ถึง (ดี) ซึ่งสกัด หรือได้มาจากผืนดิน น้ำ พื้นดินท้องทะเล หรือใต้พื้นดินท้องทะเลของภาคนั้น
- (เอฟ) สินค้าจากการประมงทะเลที่ได้มาโดยเรือที่จดทะเบียนกับภาคนั้น และมีสิทธิ์ชักธงของภาคนั้น และสินค้าอื่น ๆ³ ที่สกัดหรือได้มาจากน่านน้ำ พื้นดินท้องทะเล หรือใต้พื้นใต้ทะเลนอก น่านน้ำอาณาเขตของภาคนั้น โดยมีเงื่อนไขว่า ภาคนั้นมีสิทธิ์ในการใช้ประโยชน์จากน่านน้ำ พื้นดินท้องทะเล และใต้พื้นดินท้องทะเลดังกล่าวตามกฎหมายระหว่างประเทศ
- (จี) สินค้า เช่น ปลา สัตว์น้ำจำพวกมีเปลือก และสิ่งมีชีวิตทางทะเลอื่น ๆ หรือสินค้าทางทะเลที่ได้มาจากทะเลหลวงโดยเรือที่จดทะเบียนและมีสิทธิ์ชักธงของภาคนั้น
- (เอช) สินค้าที่ได้จากการผ่านกระบวนการ หรือผลิตขึ้นบนเรือโรงงาน⁴ ที่จดทะเบียนกับภาคี และมีสิทธิ์ชักธงของภาคนั้น โดยผลิตเฉพาะจากสินค้าที่กล่าวถึงในอนุวรรค (เอฟ) และ (จี) เท่านั้น

³ สินค้าอื่น ๆ หมายถึงแร่ธาตุและสารที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติอื่น ๆ

⁴ เรือโรงงานของภาคี หมายถึง เรือใด ๆ ที่ใช้เพื่อการแปรรูปหรือผลิตสินค้าบนเรือ โดยเฉพาะจากสินค้าที่กล่าวถึงในอนุวรรค (เอฟ) ถึง (จี) ของข้อ 3.3

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ

- (ไอ) ของที่ใช้ไม่ได้หรือเศษที่รวบรวมหรือได้จากการผลิต หรือการบริโภคในภาคนั้น โดยมีเงื่อนไขว่า สินค้าดังกล่าวเหมาะสำหรับการคืนสภาพของวัสดุหรือเพื่อวัตถุประสงค์ในการนำกลับมาใช้อีกเท่านั้น
- (เจ) สินค้าใช้แล้วและสินค้าที่เก็บรวบรวมได้ในภาคนั้น ซึ่งไม่สามารถทำหน้าที่ตามวัตถุประสงค์เดิมได้อีกต่อไป หรือไม่สามารถทำให้คืนสู่สภาพเดิม หรือซ่อมแซมได้ และเหมาะเฉพาะสำหรับการนำกลับมาใช้เป็นชิ้นส่วนหรือวัสดุ หรือเพื่อวัตถุประสงค์ในการกลับมาใช้ใหม่เท่านั้น และ
- (เค) สินค้าที่ได้รับหรือผลิตในภาคนั้น เฉพาะจากสินค้าที่กล่าวถึงในอนุวรรค (เอ) ถึง (เจ) ของข้อนี้ เท่านั้น หรือได้มาจากผลิตภัณฑ์ของสินค้าดังกล่าว ในขั้นตอนการผลิตใด ๆ

ข้อ 3.4

สัดส่วนมูลค่าการผลิตที่ได้คุณสมบัติ (คิว วี ซี)

1. สัดส่วนมูลค่าการผลิตที่ได้คุณสมบัติของสินค้าที่ระบุไว้ในภาคผนวก 3เอ (กฎเฉพาะรายสินค้า) จะคำนวณโดยใช้สูตรใดสูตรหนึ่งต่อไปนี้

- (เอ) วิธีทางอ้อม/วิธีหักทอน

$$\text{คิว วี ซี} = \frac{\text{เอฟ โอ ปี} - \text{วี เอ็น เอ็ม}}{\text{เอฟ โอ ปี}} \times 100$$

หรือ

- (บี) วิธีทางตรง/วิธีคำนวณ

$$\text{คิว วี ซี} = \frac{\text{วี โอ เอ็ม} + \text{ต้นทุนค่าแรงทางตรง} + \text{ต้นทุนค่าดำเนินการทางตรง} + \text{กำไร} + \text{ต้นทุนอื่น ๆ}}{\text{เอฟ โอ ปี}} \times 100$$

โดย

คิว วี ซี คือ สัดส่วนมูลค่าการผลิตที่ได้คุณสมบัติของสินค้า ซึ่งแสดงเป็นค่าร้อยละ

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ

เอฟ โอ บี คือ มูลค่า เอฟ โอ บี ของสินค้าขั้นสุดท้ายตามที่นิยามไว้ในอนุวรรค (เอฟ) ของข้อ 3.1 (คำนิยาม)

วี โอ เอ็ม คือ มูลค่า ซี ไอ เอฟ ของวัสดุ ชิ้นส่วน หรือสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิด ที่ได้มาหรือผลิตขึ้นเอง และใช้ในการผลิตสินค้าขั้นสุดท้าย

วี เอ็น เอ็ม คือ มูลค่าของวัสดุ ชิ้นส่วน หรือสินค้าที่ไม่ได้ถิ่นกำเนิด ที่ใช้ในการผลิตสินค้าขั้นสุดท้าย และจะต้องเป็น

(หนึ่ง) มูลค่า ซี ไอ เอฟ ในเวลาที่น่าเข้าสินค้า หรือ

(สอง) ราคาที่แน่นอนล่าสุดที่ได้ชำระสำหรับสินค้าที่ไม่ปรากฏถิ่นกำเนิดในดินแดนของภาคี ซึ่งมีการทำหรือการผ่านกระบวนการเกิดขึ้น

ต้นทุนค่าแรงทางตรง รวมถึง ค่าจ้างแรงงาน ค่าตอบแทน และสวัสดิการแรงงานอื่นๆ และ

ต้นทุนค่าดำเนินการทางตรง คือ ค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการทั้งหมด

ข้อ 3.5

วัสดุทางอ้อม

วัสดุทางอ้อมใด ๆ ที่ใช้ในการผลิตสินค้า แต่ไม่รวมทางกายภาพอยู่ในตัวสินค้านั้น ให้ถือเป็นวัสดุที่ได้ถิ่นกำเนิดโดยไม่คำนึง ว่าวัสดุทางอ้อมดังกล่าวมีถิ่นกำเนิดจากประเทศที่มีใช้ภาคีหรือไม่ ซึ่งรวมถึง

(เอ) เชื้อเพลิง พลังงาน ตัวเร่งปฏิกิริยา และตัวทำละลาย

(บี) อุปกรณ์ สิ่งประดิษฐ์ และสิ่งของที่ใช้สำหรับทดสอบหรือตรวจสอบสินค้า

(ซี) ถังมือ แก้ว รองเท้า เสื้อผ้า อุปกรณ์ และสิ่งของเพื่อความปลอดภัย

(ดี) เครื่องมือ แม่พิมพ์ และแบบหล่อ

(อี) ชิ้นส่วนสำรองและวัสดุที่ใช้ในการบำรุงรักษาอุปกรณ์และอาคาร

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ

- (เอฟ) สารหล่อลื่น ไข สารประกอบ และวัสดุอื่น ๆ ที่ใช้ในการผลิตหรือใช้กับอุปกรณ์และอาคาร และ
- (จี) วัสดุอื่นใดที่ไม่รวมอยู่ในตัวสินค้าแต่ใช้ในการผลิตสินค้า โดยสามารถแสดงให้เห็นอย่างสมเหตุสมผลว่า การใช้วัสดุดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งของการผลิตนั้นด้วย

ข้อ 3.6

การดำเนินการและกระบวนการเพียงเล็กน้อย

การดำเนินการหรือกระบวนการเพียงเล็กน้อยดังต่อไปนี้ ตามข้อใดข้อหนึ่งหรือหลายข้อประกอบกัน ไม่ทำให้เกิดการได้ถิ่นกำเนิดสินค้า

- (เอ) การดำเนินการถนอมรักษาเพื่อให้ความมั่นใจว่าผลิตภัณฑ์จะอยู่ในสภาพดีระหว่างการขนส่ง และการเก็บรักษา เช่น การอบแห้ง การแช่แข็ง การเก็บในน้ำเกลือ การระบายอากาศ การแช่เย็น และการดำเนินการอื่น ๆ ที่คล้ายคลึงกัน
- (บี) กระบวนการอย่างง่าย⁵ ซึ่งประกอบด้วยการร่อนหรือการกรอง การคัดเลือก การแบ่งกลุ่ม การแยกประเภท การล้าง การตัด การกรีด การตัดโค้ง การขัด หรือการคลายออก การกลับให้คม การไม่บด และการเผื่อน
- (ซี) การทำความสะอาด รวมถึงการกำจัดฝุ่น ออกไซด์ น้ำมัน สี หรือสารเคลือบอื่น ๆ
- (ดี) การทาสีและการขัดเงาอย่างง่าย⁵
- (อี) การทดสอบหรือการเทียบมาตรฐาน
- (เอฟ) การบรรจุลงในขวด กระป๋อง ขวดแก้ว ถัง ซอง กล่อง การติดบนบัตรหรือกระดาน และการดำเนินการบรรจุภัณฑ์อย่างง่ายอื่น ๆ ทั้งหมด

⁵ สำหรับวัตถุประสงค์ของข้อนี้ คำว่า “อย่างง่าย” โดยทั่วไปหมายถึงกิจกรรมที่ไม่จำเป็นต้องใช้ทักษะพิเศษ เครื่องจักร อุปกรณ์ หรือเครื่องมือที่ผลิตหรือติดตั้งขึ้นเป็นพิเศษ เพื่อดำเนินกิจกรรมนั้น อย่างไรก็ตาม การผสมอย่างง่ายไม่รวมถึงปฏิกิริยาเคมี ปฏิกิริยาเคมีหมายถึง กระบวนการ (รวมถึงกระบวนการทางชีวเคมี) ซึ่งส่งผลให้เกิดโมเลกุลที่มีโครงสร้างใหม่โดยการทำลายพันธะภายในโมเลกุลและการสร้างพันธะภายในโมเลกุลใหม่ หรือโดยการเปลี่ยนแปลงการจัดเรียงเชิงพื้นที่ของอะตอมในโมเลกุล

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ

- (จี) การผสมกันอย่างง่าย⁵ ของสินค้า ไม่ว่าจะต่างชนิดกันหรือไม่
- (เอช) การประกอบกันอย่างง่าย⁵ ของชิ้นส่วนของผลิตภัณฑ์เพื่อเป็นสินค้าที่สมบูรณ์
- (ไอ) การเปลี่ยนแปลงกระบวนการบรรจุหีบห่อ การนำออกจากหีบห่อ หรือการบรรจุหีบห่อใหม่ และการแบ่งออก และการจัดรวมสินค้าที่ส่ง
- (เจ) การติดหรือการพิมพ์เครื่องหมาย ฉลาก ตราสินค้า หรือสัญลักษณ์แบ่งแยกประเภทในลักษณะเดียวกันอื่น ๆ บนสินค้า หรือบรรจุภัณฑ์ของสินค้านั้น
- (เค) การเจือจางเพียงด้วยน้ำหรือสารอื่น ที่ไม่เปลี่ยนแปลงคุณลักษณะเฉพาะของสินค้าอย่างมีนัยสำคัญ
- (แอล) การถอดแยกสินค้าออกเป็นชิ้นส่วน และ
- (เอ็ม) การจัดสินค้าเพียงให้เป็นชุด

ข้อ 3.7

การสะสม

เว้นแต่จะระบุไว้เป็นอย่างอื่นในความตกลงนี้ สินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคีซึ่งถูกใช้เป็นวัสดุในกระบวนการผลิตสินค้าสำหรับสินค้าที่แล้วเสร็จในดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ให้ถือว่าเป็นวัสดุที่ได้ถิ่นกำเนิดในดินแดนของภาคีฝ่ายหลังที่มีการทำหรือผ่านกระบวนการผลิตสินค้าที่แล้วเสร็จนั้น

ข้อ 3.8

เกณฑ์ขั้นต่ำ

1. สินค้าที่ไม่ผ่านเกณฑ์การเปลี่ยนพิกัดศุลกากรตามภาคผนวก 3เอ (กฎเฉพาะรายสินค้า) จะถือว่าเป็นสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิด หาก

- (เอ) มูลค่าของวัสดุที่ไม่ได้ถิ่นกำเนิดทั้งหมดที่ใช้ในการผลิตของสินค้านั้น ซึ่งไม่ผ่านการเปลี่ยนพิกัดอัตราศุลกากรที่กำหนด ไม่เกินร้อยละสิบ (10) ของมูลค่า เอฟ โอ บี ของสินค้านั้น และ

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ

(ปี) สิ้นค่านั้นเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่ใช้อื่น ๆ ทั้งหมดตามที่ระบุไว้ในบทนี้ สำหรับการมีคุณสมบัติเป็นสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิด

2. อย่างไรก็ตาม มูลค่าของวัสดุที่ไม่ได้ถิ่นกำเนิดที่กล่าวถึงในวรรค 1 จะต้องนำไปรวมอยู่ในมูลค่าของวัสดุที่ไม่ได้ถิ่นกำเนิด สำหรับข้อกำหนด คิว วี ซี ที่ใช้ใด ๆ สำหรับสินค้านั้น

ข้อ 3.9

สินค้าหรือวัสดุซึ่งทดแทนกันได้

1. ในการพิจารณาว่าสินค้าหรือวัสดุที่ใช้ทดแทนกันได้เป็นสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดหรือไม่ จะต้องกระทำโดยการแบ่งแยกทางกายภาพของวัสดุแต่ละชนิด หรือโดยการใช้วิธีการบริหารสินค้าคงคลังซึ่งได้รับการยอมรับใน จี เอ เอ พี ของภาคีที่ซึ่งมีการดำเนินการผลิตหรือได้รับการยอมรับโดยภาคีนั้น

2. เมื่อได้มีการตัดสินใจเลือกวิธีการบริหารสินค้าคงคลังโดยผู้ส่งของออกแล้ว ต้องใช้วิธีการบริหารสินค้าคงคลังนั้นตลอดปีงบประมาณ

ข้อ 3.10

อุปกรณ์ประกอบ ชิ้นส่วนสำรอง และเครื่องมือ

1. หากสินค้าอยู่ภายใต้ข้อกำหนดของเกณฑ์การเปลี่ยนพิกัดศุลกากร หรือการดำเนินการผลิตหรือการผ่านกระบวนการผลิตที่เฉพาะเจาะจงตามที่กำหนดไว้ในภาคผนวก 3เอ (กฎเฉพาะรายสินค้า) ถิ่นกำเนิดของอุปกรณ์ประกอบ ชิ้นส่วนสำรอง เครื่องมือ และคู่มือหรือวัสดุเป็นข้อมูลอื่น ๆ ที่มากับตัวสินค้า จะไม่ถูกนำมาพิจารณาว่าสินค้านั้นมีคุณสมบัติเป็นสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดหรือไม่ หากว่า

(เอ) อุปกรณ์ประกอบ ชิ้นส่วนสำรอง เครื่องมือ คู่มือหรือวัสดุที่ใช้เป็นข้อมูลอื่น ๆ ได้รับการจำแนกพิกัดศุลกากรรวมกับสินค้า และไม่ได้ทำบัญชีราคาสินค้าแยกต่างหากจากสินค้านั้น และ

(บี) ปริมาณและมูลค่าของสิ่งของที่ใช้ประกอบ ชิ้นส่วนสำรอง เครื่องมือ คู่มือหรือวัสดุที่ใช้เป็นข้อมูลอื่น ๆ เป็นปริมาณและมูลค่าตามปกติสำหรับสินค้านั้น

2. หากสินค้าขึ้นอยู่กับข้อกำหนด คิว วี ซี มูลค่าของสิ่งของที่ใช้ประกอบ ชิ้นส่วนสำรอง เครื่องมือ คู่มือหรือวัสดุที่ใช้เป็นข้อมูลจะต้องนำมาประกอบการพิจารณาในฐานะที่เป็นมูลค่าของวัสดุที่ได้ถิ่นกำเนิด หรือไม่ได้ถิ่นกำเนิด แล้วแต่กรณี ในการคำนวณ คิว วี ซี ของสินค้านั้น

ข้อ 3.11

การปฏิบัติต่อบรรจุภัณฑ์ วัสดุที่ใช้ในการบรรจุหีบห่อและภาชนะที่ใช้บรรจุ

1. ไม่ให้นำวัสดุที่ใช้เป็นบรรจุภัณฑ์และภาชนะที่ใช้บรรจุสินค้าที่ใช้เฉพาะสำหรับการขนส่งสินค้ามาพิจารณาในการกำหนดถิ่นกำเนิดของสินค้าใด ๆ
2. บรรจุภัณฑ์และวัสดุที่ใช้ในการบรรจุหีบห่อและภาชนะที่ใช้บรรจุสินค้าสำหรับการขายปลีก หากจำแนกประเภทพิศดเดียวกันกับสินค้า ไม่ต้องนำมาคิดรวมในการพิจารณาถิ่นกำเนิดของสินค้า เว้นแต่วัตถุประสงค์ในการคำนวณมูลค่าของวัสดุที่ไม่ได้ถิ่นกำเนิด หากสินค้านั้นอยู่ภายใต้ข้อกำหนดคิวิ วี ซี ตามที่กำหนดไว้ในภาคผนวก 3เอ (กฎเฉพาะรายสินค้า)

ข้อ 3.12

การส่งโดยตรง

1. การให้สิทธิพิเศษทางอากรศุลกากรจะให้กับสินค้าที่มีคุณสมบัติตามข้อกำหนดของบทนี้ และสินค้านั้นได้ส่งมอบโดยตรงระหว่างภาคิผู้ส่งของออกและภาคิผู้นำของเข้า
2. การส่งมอบสินค้าในลักษณะดังต่อไปนี้ ให้ถือเป็นการส่งมอบโดยตรงจากภาคิผู้ส่งของออกไปยังภาคิผู้นำของเข้า
 - (เอ) สินค้าถูกขนส่งโดยไม่ผ่านดินแดนของประเทศที่มีใช้ภาคิใด ๆ หรือ
 - (บี) สินค้าถูกขนส่งเพื่อความมุ่งประสงค์ของการผ่านแดนประเทศที่มีใช้ภาคิ โดยมีหรือไม่มี การถ่ายลำหรือการเก็บรักษาชั่วคราวในประเทศที่มีใช้ภาคินั้น โดยมีเงื่อนไขว่า
 - (หนึ่ง) สินค้านั้นไม่ได้เข้าสู่อการค้าหรือการบริโภคนดินแดนของประเทศที่มีใช้ภาคินั้น
 - (สอง) สินค้าไม่ได้ผ่านการดำเนินการใด ๆ เพิ่มเติม ในดินแดนของประเทศที่มีใช้ภาคิ นอกเหนือจากกิจกรรมด้านโลจิสติกส์ เช่น การขนถ่ายสินค้าลง การขนถ่ายสินค้าขึ้น การเก็บรักษา หรือการดำเนินการอื่นใด ๆ ที่จำเป็นต่อการเก็บรักษาสินค้าให้อยู่ในสภาพดี หรือเพื่อขนส่งสินค้านั้นไปยังภาคิผู้นำของเข้า และ
3. สินค้าที่มีการส่งโดยตรงจะต้องคงไว้ซึ่งสถานะของการได้ถิ่นกำเนิดของสินค้านั้น

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ

4. ในกรณีที่สินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคีผู้ส่งของออก ได้นำเข้าผ่านประเทศที่มีใช้ภาคีหนึ่งประเทศหรือมากกว่า หน่วยงานศุลกากรของภาคีผู้นำของเข้าอาจกำหนดให้ผู้นำเข้าซึ่งขอรับสิทธิพิเศษทางอากรศุลกากรสำหรับสินค้านั้น ต้องยื่นเอกสารดังต่อไปนี้แก่หน่วยงานศุลกากรของภาคีผู้นำของเข้า

- (เอ) เอกสารการขนส่ง เช่น ใบตราส่งสินค้า เอกสารการขนส่งต่อเนื่องหรือเอกสารการขนส่งหลายรูปแบบ และ
- (บี) เอกสารประกอบ หากมี เพื่อเป็นหลักฐานว่ามีการปฏิบัติตามข้อกำหนดของอนุวรรค 2 (บี) (หนึ่ง) และ (สอง)

ข้อ 3.13

การจัดชุด

การจัดชุดของสินค้าที่ใช้หลักเกณฑ์การตีความข้อ 3 ของพิกัดศุลกากระบบฮาร์โมนี ให้ถือว่าเป็นสินค้าที่จัดเป็นชุดได้ถิ่นกำเนิด ก็ต่อเมื่อสินค้าที่เป็นส่วนประกอบในชุดทั้งหมดเป็นสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิด ในกรณีที่สินค้าที่จัดเป็นชุดนั้นประกอบด้วยสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดและสินค้าที่ไม่ได้ถิ่นกำเนิดรวมอยู่ด้วยกัน สินค้าที่จัดเป็นชุดดังกล่าวทั้งหมด จะถือว่าเป็นได้ถิ่นกำเนิด โดยมีเงื่อนไขว่าสินค้าที่ไม่ได้ถิ่นกำเนิดมีมูลค่าไม่เกินร้อยละ 15 ของราคา เอฟ โอ บี ของสินค้าที่จัดเป็นชุดนั้น

ข้อ 3.14

หน่วยวัดคุณสมบัติ

1. หน่วยวัดคุณสมบัติสำหรับบัตินี้ให้ใช้กับสินค้าที่มีลักษณะเฉพาะ ซึ่งนำไปพิจารณาในฐานะเป็นหน่วยวัดพื้นฐาน เมื่อมีการกำหนดพิกัดศุลกากรตามระบบฮาร์โมนี
2. เมื่อสินค้าประกอบด้วยสินค้าที่เหมือนกันจำนวนหนึ่งและจำแนกอยู่ในประเภทพิกัดศุลกากรเดียวกัน สินค้าแต่ละรายการต้องถูกนำมาพิจารณาแยกแต่ละรายการว่าเป็นสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดหรือไม่

ข้อ 3.15

วัสดุที่ใช้ในการผลิต

หากวัสดุที่ไม่ได้ถิ่นกำเนิดผ่านการผลิตเพิ่มเติม โดยเป็นไปตามข้อกำหนดของบัตินี้ ภายใต้กฎหมายและระเบียบข้อบังคับภายใน วัสดุนั้นจะถือว่าเป็นวัสดุที่ได้ถิ่นกำเนิด เมื่อมีการกำหนดสถานการณ์ได้ถิ่นกำเนิดของสินค้าที่ต่อมาได้ผลิตขึ้น โดยไม่คำนึงถึงว่าวัสดุนั้นถูกผลิตโดยผู้ผลิตสินค้านั้นหรือไม่

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ

ส่วน บี

ระเบียบปฏิบัติเกี่ยวกับการรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า

เพื่อวัตถุประสงค์ในการดำเนินการตามกฎหมายถิ่นกำเนิดสินค้าที่กำหนดไว้ในบทนี้ ให้ปฏิบัติตามระเบียบปฏิบัติต่อไปนี้เกี่ยวกับการออกและการตรวจสอบหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า (แบบฟอร์ม บีที) ตลอดจนการบริหารจัดการอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องให้เป็นไปตามรายละเอียดดังต่อไปนี้

หนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า

ข้อ 3.16

หนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า

1. หนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าต้อง

- (เอ) มีรูปแบบตามที่กำหนดโดยคู่ภาคี
- (บี) เป็นภาษาอังกฤษ
- (ซี) เป็นลายลักษณ์อักษร หรือสื่อกลางอื่นใด รวมทั้งรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์ ตามที่ได้รับแจ้งจากภาคีผู้นำของเข้า
- (ดี) มีเลขที่ของหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าที่ไม่ซ้ำกัน
- (อี) มีข้อมูลตามที่กำหนดไว้ในข้อกำหนดเรื่อง ข้อมูลขั้นต่ำในภาคผนวก 3บี (ข้อกำหนดเรื่องข้อมูลขั้นต่ำ)
- (เอฟ) ระบุว่าสินค้าได้ถิ่นกำเนิด และเป็นไปตามข้อกำหนดของบทนี้
- (จี) มีลายมือชื่อของผู้มีอำนาจ และตราประทับของหน่วยงานผู้มีอำนาจของภาคีผู้ส่งของออก โดยลายมือชื่อและตราประทับจะกระทำด้วยตนเองหรือในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์
- (เอช) การเปลี่ยนแปลงใด ๆ ในรูปแบบหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า จะต้องแจ้งให้ภาคีอีกฝ่ายทราบโดยทันทีเป็นลายลักษณ์อักษรและเป็นภาษาอังกฤษ ผ่านจุดติดต่อที่กำหนดไว้ตามข้อ 3.39 (จุดติดต่อ) ของบทนี้

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ

2. หนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าอาจจะ
 - (เอ) ระบุใบบัญชีราคาสินค้าหนึ่งฉบับหรือมากกว่า ซึ่งออกสำหรับการขนส่งสินค้าหนึ่งครั้ง หรือ
 - (บี) มีสินค้าหลายรายการ โดยมีเงื่อนไขว่าสินค้าแต่ละรายการมีคุณสมบัติถูกต้องตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ของสินค้าชิ้นนั้น
3. คู่ภาคีควรนำระบบอิเล็กทรอนิกส์สำหรับการออกหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้ามาใช้ เท่าที่เป็นไปได้
4. ในกรณีที่ลายมือชื่อและตราประทับของผู้มีอำนาจ อยู่ในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์ กลไกการตรวจสอบความถูกต้อง เช่น รหัส คิว อา หรือเว็บไซต์ที่ปลอดภัย จะต้องถูกรวมอยู่ในหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า เพื่อให้หนังสือรับรองนั้นถือว่าถูกต้อง
5. ช่องว่างที่ไม่ได้ใช้ในหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า จะต้องถูกขีดฆ่าโดยหน่วยงานผู้มีอำนาจ เพื่อป้องกันการเพิ่มเติมใด ๆ ในภายหลัง

ข้อ 3.17

ตัวอย่างลายมือชื่อและตัวอย่างตราประทับอย่างเป็นทางการของหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า

1. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องแจ้งให้ภาคีอีกฝ่ายทราบถึงรายชื่อ ที่อยู่ ตัวอย่างลายมือชื่อ และตัวอย่างตราประทับอย่างเป็นทางการของหน่วยงานผู้มีอำนาจในการออกหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า ในรูปแบบของสำเนาอิเล็กทรอนิกส์ ผ่านช่องทางการทูต หรือช่องทางอื่นใดที่คู่ภาคีตกลงร่วมกัน อย่างน้อย 15 วันก่อนที่จะมีผลใช้บังคับ การเปลี่ยนแปลงใด ๆ ในรายการดังกล่าว จะต้องแจ้งให้ทราบโดยทันทีในลักษณะเดียวกัน
2. โดยไม่คำนึงถึงวรรค 1 ภาคีหนึ่งไม่จำเป็นต้องจัดส่งรายการดังกล่าวข้างต้นของหน่วยงานผู้มีอำนาจในการออกหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า ให้แก่ภาคีผู้นำของเข้า หากภาคีนั้นได้จัดตั้งเว็บไซต์ที่ปลอดภัยของตนเอง ซึ่งมีข้อมูลที่เกี่ยวข้องของหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าที่ตนเองออก รวมถึงเลขที่หนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า พิกัดศุลกากรระบบฮาร์โมนี รายละเอียดสินค้า ปริมาณ วันที่ออกหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า และชื่อผู้ส่งของออก ซึ่งคู่ภาคีสามารถเข้าถึงได้

ข้อ 3.18

อายุของหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า

การแสดงผลฐานการรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า ให้เป็นไปตามกำหนดเวลา ดังนี้

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ

- (เอ) หนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าจะมีอายุหนึ่ง (1) ปี นับจากวันที่ออก เพื่อวัตถุประสงค์ในการขอรับสิทธิพิเศษทางอากรศุลกากรนับจากวันที่ออก และจะต้องยื่นต่อหน่วยงานศุลกากรของภาคีผู้นำของเข้าภายในระยะเวลาที่หนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้ามีอายุ
- (บี) ในกรณีที่ยื่นหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าต่อหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้องของภาคีผู้นำของเข้าหลังจากหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าหมดอายุ อันเนื่องมาจากเหตุสุดวิสัยหรือเหตุอื่นใดซึ่งเกินวิสัยการควบคุมของผู้ส่งออกอันรับฟังได้ กรณีเช่นนี้ให้ยอมรับหนังสือรับรองฉบับดังกล่าวได้ และ
- (ซี) ในทุกกรณี หน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้องในภาคีผู้นำของเข้าอาจยอมรับหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าดังกล่าวได้ หากสินค้าได้ถูกนำเข้าก่อนการหมดอายุของหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า

ข้อ 3.19

การขอหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า

1. ในเวลาที่ยื่นคำขอหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าที่ได้รับสิทธิพิเศษ ผู้ส่งออกหรือ ผู้แทนที่ได้รับมอบหมายจะต้องยื่นคำขอหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าเป็นลายลักษณ์อักษรหรือในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์ พร้อมแสดงเอกสารประกอบที่เหมาะสม เพื่อพิสูจน์ว่าสินค้าที่จะส่งออกเป็นไปตามหลักเกณฑ์การได้ถิ่นกำเนิดภายใต้ความตกลงฉบับนี้
2. เพื่อความมุ่งประสงค์ของการพิจารณาสถานะการได้ถิ่นกำเนิด ให้หน่วยงานผู้มีอำนาจในการออกหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า มีสิทธิร้องขอหลักฐานเอกสารประกอบ หรือดำเนินการตรวจสอบที่พิจารณาว่าเหมาะสมโดยเป็นไปตามกฎหมาย และระเบียบข้อบังคับของภาคี

ข้อ 3.20

การตรวจสอบคำขอหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า

หน่วยงานผู้มีอำนาจจะต้องตรวจสอบคำขอหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าทุกฉบับอย่างเต็มความสามารถ ตามกฎหมายและกฎระเบียบภายในของภาคี เพื่อให้เป็นที่เชื่อได้ว่า

- (เอ) คำขอและหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าครบถ้วนครบถ้วน และรับรองโดยผู้มีอำนาจลงนาม

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ

- (บี) ถิ่นกำเนิดของสินค้าสอดคล้องกับบทนี้
- (ซี) คำสำแดงอื่น ๆ ในหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า สอดคล้องกับหลักฐานเอกสารที่ได้ยื่นประกอบการพิจารณา และ
- (ดี) รายละเอียดของสินค้า ปริมาณและน้ำหนักของสินค้า เครื่องหมายและเลขหมายของหีบห่อ จำนวนและชนิดของหีบห่อ ซึ่งสำแดงไว้ถูกต้องตรงกับสินค้าที่ส่งออก

ข้อ 3.21

การออกหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า

1. หนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าจะต้องออกให้ก่อนการส่งออก หรือ ณ เวลาที่ส่งออก
2. ในกรณีที่หนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าไม่ได้ออกให้ ณ เวลาที่ส่งออก เนื่องจากข้อผิดพลาดหรือการละเลยโดยไม่เจตนา หรือมีมูลเหตุที่สมควรอื่น ๆ หนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าอาจออกย้อนหลังได้ แต่ไม่เกินหนึ่ง (๑) ปี นับจากวันที่รับบรรจุ

ข้อ 3.22

การปฏิบัติต่อการสำแดงที่ผิดพลาดในหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า

ในกรณีที่หนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้ามีข้อมูลที่ไม่ถูกต้อง หน่วยงานผู้มีอำนาจในการออกหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า ของภาคีสู่ส่งของออกอาจจะ

- (เอ) แก้ไขหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าฉบับเดิม โดยการขีดฆ่าข้อความที่ไม่ถูกต้องออก และเพิ่มเติมหรือแก้ไขให้ถูกต้อง การแก้ไขดังกล่าวจะต้องได้รับความเห็นชอบจากเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจลงนามในหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า และต้องได้รับการรับรองโดยหน่วยงานผู้มีอำนาจในการออกหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า ช่องว่างที่ไม่ได้ใช้ให้ขีดเส้นปิดกัน เพื่อป้องกันการเพิ่มเติมข้อความในภายหลัง หนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าที่แก้ไขแล้วจะยังคงมีผลใช้บังคับ
- (บี) การออกหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าฉบับใหม่เพื่อแทนที่หนังสือรับรองฉบับที่ผิดพลาด หนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าฉบับใหม่จะต้องมีหมายเลขอ้างอิงใหม่ และมีอายุหนึ่ง (๑) ปี นับจากวันที่ออก หรือ
- (ซี) ในสถานการณ์พิเศษที่หนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าฉบับเดิมได้ถูกใช้ในการผ่านพิธีการศุลกากร ณ ภาศีสู่ผู้นำของเข้าแล้ว หนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าฉบับใหม่จะต้องระบุ

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ

หมายเลขอ้างอิงและวันที่ออกของหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าฉบับเดิม โดยมีข้อความ “Replacing C/O Ref. No.....issued dd/mm/yyyy” หนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าที่แก้ไขแล้วจะยังคงมีผลใช้บังคับตามหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าฉบับเดิม

ข้อ 3.23

หนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าสุญหาย

1. ในกรณีหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าถูกลักขโมย สูญหาย หรือถูกทำลาย ผู้ส่งของออกอาจยื่นคำขอเป็นลายลักษณ์อักษรต่อหน่วยงานผู้มีอำนาจในการออกหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า เพื่อให้ออกสำเนาที่ได้รับการรับรองความถูกต้อง สำเนาฉบับดังกล่าวเป็นการออกบนพื้นฐานของเอกสารการส่งออกที่อยู่ในครอบครองของหน่วยงานผู้มีอำนาจในการออกหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า โดยให้ประทับคำรับรองว่า “CERTIFIED TRUE COPY”
2. สำเนาที่รับรองความถูกต้องจะต้องมีหมายเลขอ้างอิงและวันที่ออกของหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าฉบับเดิม และมีผลใช้บังคับนับจากวันที่ออกของหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าฉบับเดิม

การขอรับสิทธิพิเศษทางอากรศุลกากร

ข้อ 3.24

การขอรับสิทธิพิเศษทางอากรศุลกากร

เพื่อวัตถุประสงค์ในการขอรับสิทธิพิเศษทางอากรศุลกากร

- (เอ) สินค้ามีคุณสมบัติที่จะได้รับสิทธิพิเศษทางอากรศุลกากรภายใต้ความตกลงนี้ จะต้องมีหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าที่ออกโดยหน่วยงานผู้มีอำนาจของภาคีผู้ส่งของออก และ
- (บี) ผู้นำของเข้าจะต้องยื่นใบขนสินค้าขาเข้า หนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า และเอกสารอื่น ๆ ต่อหน่วยงานศุลกากรของภาคีผู้นำของเข้าตามที่กำหนด โดยเป็นไปตามกฎหมายและระเบียบข้อบังคับของภาคีผู้นำของเข้า

ข้อ 3.25

การขอรับสิทธิพิเศษทางอากรศุลกากรภายหลังการนำเข้า

ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องระบุว่า ในกรณีที่สินค้าถือว่ามีคุณสมบัติเป็นสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดเมื่อนำเข้าไปยังดินแดนของภาคีนั้น แต่ไม่มีการขอรับสิทธิพิเศษทางอากรศุลกากร ณ เวลานั้น ผู้นำของเข้าอาจขอรับคืนอากรใด ๆ

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ

ที่ชำระไปแล้ว โดยขึ้นอยู่กับกฎหมายและระเบียบข้อบังคับที่เกี่ยวข้องของภาคีผู้นำของเข้า ภาคีแต่ละฝ่ายอาจกำหนดให้ผู้นำเข้าแจ้งหน่วยงานศุลกากรของภาคีนั้นถึงความตั้งใจที่จะขอรับสิทธิพิเศษทางอากรศุลกากรในขณะนำเข้า

ข้อ 3.26

การปฏิบัติต่อความไม่สอดคล้องเล็กน้อย

1. หน่วยงานศุลกากรของภาคีผู้นำของเข้าควรเพิกเฉยต่อข้อผิดพลาดเล็กน้อย เช่น ความไม่สอดคล้องหรือการละเว้นเล็กน้อย ข้อผิดพลาดในการพิมพ์ หรือความยาวเกินขอบเขตที่กำหนด โดยมีเงื่อนไขว่าข้อผิดพลาดเล็กน้อยเหล่านี้จะไม่กระทบต่อความจริงแท้ของหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าหรือความถูกต้องของข้อมูลที่อยู่ในหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า และไม่ก่อให้เกิดความสงสัยในสถานะการได้ถิ่นกำเนิดของสินค้า
2. ในกรณีที่ไม่มีข้อสงสัยเกี่ยวกับถิ่นกำเนิดของสินค้า ความแตกต่างของพิกัดอัตราศุลกากรระหว่างข้อความที่ปรากฏในหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้ากับข้อความที่ปรากฏในเอกสารที่ยื่นต่อหน่วยงานศุลกากรของภาคีผู้นำของเข้าเพื่อความประสงค์ในการดำเนินพิธีการสำหรับการนำเข้าสินค้า จะไม่ทำให้หนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าเป็นโมฆะโดยข้อเท็จจริงดังกล่าว หากพิกัดอัตราศุลกากรบนหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้านั้นตรงกับสินค้าที่มีการยื่นขอรับสิทธิพิเศษทางอากรศุลกากร กระบวนการขอรับสิทธิพิเศษทางอากรศุลกากรจะเป็นไปตามกฎหมายและระเบียบข้อบังคับภายในประเทศ
3. สำหรับกรณีที่มีการสำแดงสิ่งของหลายรายการบนหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าฉบับเดียวกัน ปัญหาที่เกิดขึ้นกับสิ่งของรายการใดรายการหนึ่งที่ระบุไว้ จะต้องไม่กระทบหรือก่อให้เกิดความล่าช้าในการได้รับสิทธิพิเศษทางอากรศุลกากรและการผ่านพิธีศุลกากรของสิ่งของที่เหลือที่ระบุในหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า

การตรวจพิสูจน์ถิ่นกำเนิดและการปฏิเสธการให้สิทธิพิเศษทางอากรศุลกากร

ข้อ 3.27

การตรวจพิสูจน์ถิ่นกำเนิด

1. ภาคีผู้นำของเข้าอาจร้องขอต่อหน่วยงานผู้มีอำนาจในการออกหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าของภาคีผู้ส่งของออกให้มีการตรวจพิสูจน์ถิ่นกำเนิดโดยการสุ่ม และ/หรือ เมื่อมีเหตุอันควรสงสัยเกี่ยวกับความแท้จริงของเอกสาร หรือเกี่ยวกับความถูกต้องของข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับถิ่นกำเนิดที่แท้จริงของสินค้าที่ต้องสงสัย หรือบางส่วนที่เป็นปัญหานั้น

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ

2. คำร้องขอจะต้องทำเป็นลายลักษณ์อักษร พร้อมกับแนบสำเนาหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า และระบุเหตุผล รวมทั้งข้อมูลเพิ่มเติมใด ๆ ที่ชี้ให้เห็นถึงความไม่ถูกต้องของหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าฉบับนั้น ยกเว้นกรณีการขอให้ตรวจสอบย้อนหลังโดยการสุ่ม
3. หน่วยงานผู้มีอำนาจในการออกหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าหรือหน่วยงานผู้มีอำนาจที่ได้รับ คำร้องขอให้ตรวจพิสูจน์ถิ่นกำเนิด จะต้องดำเนินการตามคำร้องขอนั้นโดยทันที และแจ้งผลให้ทราบภายในเก้าสิบวัน (90) วัน นับจากวันที่ได้รับคำร้องขอ
4. หน่วยงานศุลกากรของภาคีผู้นำของเข้าอาจจะรับการให้สิทธิพิเศษทางอากรศุลกากร ในระหว่างที่กำลังรอผลการตรวจพิสูจน์ อย่างไรก็ตาม อาจตรวจปล่อยสินค้าให้ผู้นำเข้าไปก่อนภายใต้มาตรการทางด้านบริหารที่กำหนดขึ้นตามที่เห็นว่าจำเป็นได้ รวมถึงการเรียกเก็บอากรศุลกากรในอัตราที่เรียกเก็บที่สูงกว่าหรือในจำนวนที่เทียบเท่ากับเงินประกัน โดยมีเงื่อนไขว่าสินค้านั้นมิได้เป็นสินค้าต้องห้ามหรือต้องจำกัดในการนำเข้าและไม่มีข้อสงสัยเกี่ยวกับการฉ้อฉล
5. หน่วยงานผู้มีอำนาจในการออกหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าจะต้องส่งผลการตรวจพิสูจน์ดังกล่าวไปยังภาคีผู้นำของเข้าโดยทันที โดยภาคีผู้นำของเข้าจะเป็นผู้พิจารณาว่าสินค้านั้นได้ถิ่นกำเนิดหรือไม่ โดยกระบวนการตรวจพิสูจน์ถิ่นกำเนิดทั้งหมด รวมถึงขั้นตอนการแจ้งให้หน่วยงานผู้มีอำนาจในการออกหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าของภาคีผู้ส่งของออกทราบถึงผลการพิจารณาว่าสินค้าได้ถิ่นกำเนิดหรือไม่จะต้องเสร็จสิ้นภายใน 180 วัน โดยขณะที่รอผลการตรวจพิสูจน์ถิ่นกำเนิดให้ปฏิบัติตามวรรค 4

ข้อ 3.28

การเข้าตรวจพิสูจน์

1. ในกรณีพิเศษ หากภาคีผู้นำของเข้าไม่พอใจต่อผลการตรวจพิสูจน์ถิ่นกำเนิดสินค้า อาจขอไปเยี่ยมชมเพื่อตรวจพิสูจน์ ณ ภาคีผู้ส่งของออก
2. หน่วยงานศุลกากรของภาคีผู้นำของเข้าอาจร้องขอให้หน่วยงานผู้มีอำนาจในการออกหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าของภาคีผู้ส่งของออก
 - (เอ) ทำการเข้าตรวจพิสูจน์ โดยหน่วยงานศุลกากรของภาคีผู้นำของเข้าจะต้องส่งหนังสือติดต่ออย่างเป็นทางการเป็นลายลักษณ์อักษร อย่างน้อยเก้าสิบ (90) วันล่วงหน้าก่อนวันเข้าตรวจพิสูจน์ที่เสนอ โดยหน่วยงานผู้มีอำนาจของภาคีผู้ส่งของออกจะต้องแจ้งยืนยันการได้รับหนังสือติดต่อนั้น ทั้งนี้ หน่วยงานผู้มีอำนาจในการออกหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าของภาคีผู้ส่งของออกจะต้อง

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ

ขอรับคำยินยอมเป็นลายลักษณ์อักษรจากผู้ส่งของออกหรือผู้ผลิตสินค้าในภาคผู้ส่งของออก ซึ่งเป็นเจ้าของสถานที่ประกอบการที่จะเข้าตรวจพิสูจน์นั้น และ

- (ปี) ให้ข้อมูลเกี่ยวกับถิ่นกำเนิดของสินค้าในครอบครองของหน่วยงานผู้มีอำนาจในการออกหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าของภาคผู้ส่งของออกระหว่างการเข้าตรวจพิสูจน์ตามอนุวรรค (เอ)

3. หนังสือแจ้งที่กล่าวถึงในวรรค 2 จะต้องรวมถึง

- (เอ) หน่วยงานศุลกากร ที่ออกหนังสือติดต่อ
- (ปี) ชื่อของผู้ส่งของออกหรือผู้ผลิต ซึ่งเป็นเจ้าของสถานที่ได้รับการร้องขอให้เข้าตรวจพิสูจน์
- (ซี) วันที่เสนอและสถานที่ที่จะเข้าตรวจพิสูจน์
- (ดี) วัตถุประสงค์และขอบเขตของการเข้าตรวจพิสูจน์ที่เสนอ รวมถึงการอ้างอิงเฉพาะถึงสินค้าที่จะตรวจพิสูจน์ ซึ่งมีการอ้างอิงในหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า และ
- (อี) ชื่อและตำแหน่งของเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานศุลกากรของภาคผู้นำของเข้า ซึ่งจะเข้าร่วมในการเข้าตรวจพิสูจน์

4. หน่วยงานผู้มีอำนาจในการออกหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าของภาคผู้ส่งของออกจะต้องมีหนังสือตอบอย่างเป็นลายลักษณ์อักษรไปยังภาคผู้นำของเข้าภายในสามสิบ (30) วันนับจากวันที่ได้รับหนังสือติดต่อตามที่กล่าวถึงในวรรค 3 ว่าจะตอบรับหรือปฏิเสธการทำการเข้าตรวจพิสูจน์ที่ได้รับการถูกร้องขอตามวรรค 2

5. เพื่อให้เป็นไปตามอนุวรรค 2 (เอ) หน่วยงานผู้มีอำนาจในการออกหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าของภาคผู้ส่งของออกจะต้องให้ความร่วมมือโดยการให้ข้อมูลที่จำเป็นและเอกสารที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนอำนวยความสะดวกการเข้าตรวจพิสูจน์ในพื้นที่สถานประกอบการของผู้ส่งของออกหรือผู้ผลิตสินค้าในภาคผู้ส่งของออก

6. หน่วยงานผู้มีอำนาจในการออกหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าของภาคผู้ส่งของออกจะต้องให้ข้อมูลแก่หน่วยงานศุลกากรของภาคผู้นำของเข้า ตามวรรค 2 ภายในหกสิบ (60) วัน หรือระยะเวลาอื่นใดตามที่ตกลง

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ

กันนับจากวันสุดท้ายของการเข้าตรวจพิสูจน์ โดยเป็นไปตามกฎหมายและระเบียบข้อบังคับของภาคีผู้ส่งของออก

ข้อ 3.29

การปฏิเสธการให้สิทธิพิเศษทางอากรศุลกากร

1. หน่วยงานศุลกากรของภาคีผู้นำของเข้าอาจปฏิเสธการให้สิทธิพิเศษทางอากรศุลกากรแก่สินค้าที่ผู้นำของเข้าขอรับสิทธิพิเศษทางอากรศุลกากร ในกรณีที่สินค้านั้นไม่มีคุณสมบัติเป็นสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคีผู้ส่งของออก หรือในกรณีที่ผู้นำของเข้าไม่สามารถปฏิบัติตามข้อกำหนดที่เกี่ยวข้องใด ๆ ของบทนี้
2. หน่วยงานศุลกากรของภาคีผู้นำของเข้าอาจพิจารณาว่า สินค้าไม่มีคุณสมบัติเป็นสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคีผู้ส่งของออก และอาจปฏิเสธการให้สิทธิพิเศษทางอากรศุลกากร ในกรณีดังต่อไปนี้
 - (เอ) หน่วยงานผู้มีอำนาจของภาคีผู้ส่งของออกไม่ตอบสนองต่อการร้องขอภายในระยะเวลาที่ระบุไว้ในข้อ 3.27 (การตรวจพิสูจน์ถิ่นกำเนิด) หรือข้อ 3.28 (การเข้าตรวจพิสูจน์)
 - (บี) หน่วยงานผู้มีอำนาจของภาคีผู้ส่งของออกปฏิเสธที่จะเดินทางเข้าตรวจพิสูจน์ หรือไม่สามารถตอบสนองต่อหนังสือติดต่อสื่อสารที่อ้างถึงในข้อ 3.28 (การเข้าตรวจพิสูจน์) ภายในระยะเวลาที่อ้างถึงในข้อ 3.28 (การเข้าตรวจพิสูจน์) หรือ
 - (ซี) ข้อมูลที่ให้แก่อนายงานศุลกากรของภาคีผู้นำของเข้าตามข้อ 3.27 (การตรวจพิสูจน์ถิ่นกำเนิด) หรือ 3.28 (การเข้าตรวจพิสูจน์) ไม่เพียงพอที่จะพิสูจน์ว่าสินค้านั้นมีคุณสมบัติเป็นสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคีผู้ส่งของออก

ในกรณีดังกล่าว จะต้องส่งผลการพิจารณาเป็นลายลักษณ์อักษรไปยังหน่วยงานผู้มีอำนาจของภาคีผู้ส่งของออก

3. หากหน่วยงานศุลกากรของภาคีผู้นำของเข้าปฏิเสธการขอรับสิทธิพิเศษทางอากรศุลกากร หน่วยงานศุลกากรนั้นจะต้องแจ้งผลการตัดสินเป็นลายลักษณ์อักษรแก่ผู้นำของเข้า โดยระบุเหตุผลในการตัดสินนั้นด้วย
4. หลังจากดำเนินการตามกระบวนการที่ระบุไว้ในข้อ 3.27 (การตรวจพิสูจน์ถิ่นกำเนิด) หรือ 3.28 (การเข้าตรวจพิสูจน์) แล้วแต่กรณี หน่วยงานศุลกากรของภาคีผู้นำของเข้าจะต้องแจ้งผลการพิจารณาเป็นลายลักษณ์อักษรไปยังหน่วยงานผู้มีอำนาจในการออกหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า ของภาคีผู้ส่งของออกว่า สินค้านั้นมีคุณสมบัติเป็นสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคีผู้ส่งของออกหรือไม่ โดยระบุข้อเท็จจริง

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ

ที่พบและหลักเกณฑ์ทางกฎหมายสำหรับการพิจารณานั้น ภายใน 45 วันนับจากวันที่ได้รับข้อมูลที่หน่วยงานผู้มีอำนาจของภาคีส่งของออก ได้ให้ไว้ตามข้อ 3.27 (การตรวจพิสูจน์ถิ่นกำเนิด) หรือข้อ 3.28 (การเข้าตรวจพิสูจน์) หน่วยงานผู้มีอำนาจในการออกหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า ของภาคีส่งของออกนั้นจะต้องแจ้งผลการพิจารณาดังกล่าวของหน่วยงานศุลกากรของภาคีสู่ผู้นำของเข้าให้แก่ผู้ส่งของออกในภาคีส่งของออก ซึ่งเป็นเจ้าของสถานที่ที่จะไปเยี่ยมชมตามที่ระบุไว้ในข้อ 3.28 (การเข้าตรวจพิสูจน์)

5. เมื่อหน่วยงานผู้มีอำนาจของภาคีส่งของออกยกเลิกการตัดสินใจออกหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า หน่วยงานผู้มีอำนาจดังกล่าวจะต้องแจ้งการยกเลิกนั้นแก่ผู้ส่งของออกที่ได้รับการออกหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้านั้นแล้ว และแจ้งหน่วยงานศุลกากรของภาคีสู่ผู้นำของเข้าโดยพลัน ผ่านจุดติดต่อตามข้อ 3.39 (จุดติดต่อ) ยกเว้นในกรณีที่หนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าได้ถูกส่งคืนมายังหน่วยงานผู้มีอำนาจของภาคีส่งของออก หน่วยงานศุลกากรของภาคีสู่ผู้นำของเข้าอาจปฏิเสธการให้สิทธิพิเศษทางอากรศุลกากรเมื่อได้รับการแจ้ง

6. ในกรณีที่หนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าถูกปฏิเสธตามที่กล่าวไว้ในวรรค 2 หน่วยงานศุลกากรของภาคีสู่ผู้นำของเข้าจะต้องพิจารณาคำอธิบายของหน่วยงานผู้มีอำนาจในการออกหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าของภาคีส่งของออกและประเมินว่าหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าสามารถใช้เพื่อรับสิทธิพิเศษทางอากรศุลกากรได้หรือไม่ ทั้งนี้ คำอธิบายนั้นควรมีรายละเอียดครบถ้วนเกี่ยวกับเหตุผลในการปฏิเสธการให้สิทธิพิเศษ โดยหน่วยงานศุลกากรของภาคีสู่ผู้นำของเข้า

ข้อ 3.30

การรักษาความลับ

ข้อมูลทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับการใช้บังคับบทนี้ ที่มีการสื่อสารระหว่างคู่ภาคี จะถือเป็นข้อมูลที่เป็นความลับ หน่วยงานของคู่ภาคีจะต้องไม่เปิดเผยข้อมูลดังกล่าว โดยไม่ได้รับอนุญาตอย่างชัดแจ้งจากบุคคลหรือหน่วยงานที่ให้ข้อมูลนั้น เว้นแต่จำเป็นต้องใช้ในการดำเนินกระบวนการทางการปกครองและทางศาล ตามกฎหมายและระเบียบข้อบังคับของภาคีแต่ละฝ่าย ในกรณีดังกล่าว ภาคีที่เปิดเผยข้อมูลควรแจ้งให้ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งทราบ

บทบัญญัติอื่น

ข้อ 3.31

การซื้อขายผ่านประเทศที่สาม

ภาคีสู่ผู้นำของเข้าจะไม่ปฏิเสธการขอรับสิทธิพิเศษทางอากรศุลกากร ด้วยเหตุผลว่าบัญชีราคาสินค้าไม่ได้ออกโดยผู้ส่งของออกหรือผู้ผลิตสินค้า โดยมีเงื่อนไขว่าสินค้าเป็นไปตามข้อกำหนดของบทนี้

ข้อ 3.32

การแสดงสินค้า

1. โดยไม่คำนึงถึงข้อ 3.12 (การส่งโดยตรง) สินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดซึ่งถูกส่งไปเพื่อการแสดงสินค้า ในประเทศที่นอกเหนือไปจากภาคี และถูกขายไปหลังจากการแสดงสินค้าเพื่อนำเข้าในภาคี ให้ถือว่าได้รับสิทธิพิเศษในการนำเข้า ตามข้อกำหนดของความตกลงฉบับนี้ โดยมีเงื่อนไขว่าจะต้องแสดงต่อ หน่วยงานศุลกากรจนเป็นที่พอใจว่า

- (เอ) ผู้ส่งของออกได้ส่งสินค้าจากภาคีไปยังประเทศที่มีการจัดแสดงสินค้า และได้แสดงสินค้าที่ประเทศนั้น
- (บี) สินค้าได้ถูกขายหรือถูกจำหน่ายโดยผู้ส่งของออกไปยังผู้รับตราส่งในภาคี
- (ซี) สินค้าได้ถูกส่งระหว่างการแสดงสินค้าหรือทันทีหลังจากนั้น โดยภาคีซึ่งส่งสินค้านั้นไปเพื่อการแสดงสินค้าและ
- (ดี) สินค้าซึ่งถูกส่งมาเพื่อการแสดงสินค้าไม่ได้ถูกใช้เพื่อความมุ่งประสงค์ที่นอกเหนือไปจากการแสดง ณ การแสดงสินค้า

2. ให้ใช้วรรค 1 กับการแสดงเกี่ยวกับการค้า อุตสาหกรรม การเกษตร หรือการฝีมือใด ๆ งานแสดงหรือการโฆษณาที่คล้ายกัน ซึ่งไม่ได้มีวัตถุประสงค์ในการจัดแสดงเป็นการส่วนตัวในร้านค้าหรือสถาน ประกอบการทางธุรกิจ เพื่อที่จะขายสินค้าจากต่างชาติ และสินค้าอยู่ภายใต้การควบคุมของศุลกากรในระหว่างการแสดงสินค้า

3. เพื่อวัตถุประสงค์ในการดำเนินการตามวรรค 1 จะต้องส่งมอบหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าให้แก่หน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้องของภาคีผู้นำของเข้า โดยต้องระบุชื่อและที่อยู่ของงานแสดงสินค้า ทั้งนี้ เพื่อเป็นหลักฐานสำหรับการบ่งชี้เฉพาะสินค้าและเงื่อนไขที่สินค้าถูกนำมาแสดง อาจจำเป็นต้องใช้หนังสือรับรองที่ออกโดยหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้องของประเทศที่จัดการแสดงสินค้า พร้อมด้วยเอกสารประกอบที่กำหนดไว้ในวรรค 4 ของข้อ 3.12 (การส่งโดยตรง)

ข้อ 3.33

ข้อกำหนดในการจัดเก็บรักษาข้อมูล

1. เพื่อวัตถุประสงค์ของกระบวนการตรวจพิสูจน์ตามข้อ 3.22 (การปฏิบัติต่อการสำแดงที่ผิดพลาดในหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า) และ 3.28 (การเข้าตรวจพิสูจน์) ภาศิแต่ละฝ่ายจะต้องกำหนดให้

(เอ) โรงงานผู้ผลิต ผู้ผลิต ผู้ส่งออก หรือหน่วยงานผู้มีอำนาจ จัดเก็บรักษาบันทึกสนับสนุนทั้งหมดที่จำเป็นในการพิสูจน์ว่าสินค้าตามหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าได้ถิ่นกำเนิดสินค้าเป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่าสาม (3) ปีนับจากวันที่ออกหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าหรือระยะเวลาที่นานกว่านั้นตามกฎหมายและระเบียบข้อบังคับภายในของตน และ

(บี) ผู้นำของเข้า จัดเก็บรักษาบันทึกทั้งหมดที่จำเป็นในการพิสูจน์ว่าสินค้าที่ขอรับสิทธิพิเศษทางอากรศุลกากรนั้นได้ถิ่นกำเนิด เป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่าห้า (5) ปีนับจากวันที่นำเข้าสินค้า หรือระยะเวลาที่นานกว่านั้นตามกฎหมายและระเบียบข้อบังคับภายในของตน

2. บันทึกที่อ้างถึงในวรรค 1 อาจจัดเก็บรักษาในสื่อกลางใด ๆ ที่อนุญาตให้เรียกดูข้อมูลได้ทันที ได้แก่ รูปแบบดิจิทัล อิเล็กทรอนิกส์ แสง แถบแม่เหล็ก หรือรูปแบบที่เป็นลายลักษณ์อักษร เป็นต้น โดยให้เป็นไปตามกฎหมายและระเบียบข้อบังคับของภาศินั้น

ข้อ 3.34

พันธกรณีของผู้ส่งออก

ผู้ส่งออกที่ได้รับการออกหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าในภาศิผู้ส่งออกที่อ้างถึงในข้อ 3.16 (หนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า) จะต้องแจ้งอย่างเป็นลายลักษณ์อักษรต่อหน่วยงานผู้มีอำนาจของภาศิผู้ส่งออกโดยไม่ล่าช้า เมื่อผู้ส่งออกรับแจ้งกล่าวหาว่า สินค้าดังกล่าวไม่มีคุณสมบัติเป็นสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาศิผู้ส่งออก

ข้อ 3.35

พันธกรณีของผู้นำของเข้า

1. ยกเว้นจะระบุไว้เป็นอย่างอื่นในบทนี้ หน่วยงานศุลกากรของภาศิผู้นำของเข้าจะต้องกำหนดให้ผู้นำของเข้าที่ขอรับสิทธิพิเศษทางอากรศุลกากรสำหรับสินค้าที่นำเข้าจากภาศิอีกฝ่ายหนึ่ง

(เอ) ทำการสำแดงทางศุลกากรบนพื้นฐานของหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าที่ยังมีผลว่า สินค้ามีคุณสมบัติเป็นสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาศิผู้ส่งออก

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ

- (ปี) มีหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าในครอบครอง ณ เวลาที่ทำการสำแดงทางศุลกากร
- (ซี) ยื่นเอกสารการสำแดงทางศุลกากรที่อ้างถึงในอนุวรรค (เอ) หนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า และเอกสารอื่น ๆ ต่อหน่วยงานศุลกากรของภาคีผู้นำของเข้าในขณะนำเข้า ตามที่กำหนดไว้ตามกฎหมายและระเบียบข้อบังคับภายในของภาคีผู้นำของเข้า และ
- (ดี) แจ้งหน่วยงานศุลกากร และข้าราชการใด ๆ ที่ค้างชำระอยู่โดยพลัน ในกรณีที่ผู้นำของเข้า มีเหตุผลที่จะพึงเชื่อได้ว่า หนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าซึ่งการสำแดงนั้นใช้เป็นพื้นฐาน มีข้อมูลไม่ถูกต้อง

ข้อ 3.36

การยกเว้นหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า

ในกรณีการส่งสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดในภาคีผู้ส่งของออกและมูลค่าเอฟ โอ บี ไม่เกิน 200 ดอลลาร์สหรัฐ ให้ยกเว้นการใช้หนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าได้ โดยยอมรับการใช้คำรับรองแบบง่ายโดยผู้ส่งของออกที่ระบุว่า สินค้าที่เป็นปัญหาดังกล่าวได้ถิ่นกำเนิดในภาคีผู้ส่งของออก โดยมีเงื่อนไขว่าการนำเข้างดกล่าวไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของการนำเข้าหนึ่งครั้งหรือหลายครั้งที่สามารถพิจารณาอย่างสมเหตุสมผลได้ว่าเป็นการดำเนินการหรือการจัดการเพื่อความมุ่งประสงค์ในการหลีกเลี่ยงการยื่นหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า สินค้าที่ส่งทางไปรษณีย์ ซึ่งมีมูลค่าเอฟ โอ บี ไม่เกิน 200 ดอลลาร์สหรัฐจะได้รับการปฏิบัติในลักษณะเดียวกัน

ข้อ 3.37

การดำเนินการต่อการกระทำฉ้อฉล

1. เมื่อสงสัยว่ามีการกระทำฉ้อฉลที่เกี่ยวข้องกับหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า หน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้องจะต้องร่วมมือกันเพื่อดำเนินการที่เหมาะสมในภาคนั้นต่อบุคคลที่เกี่ยวข้อง
2. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องกำหนดบทลงโทษทางกฎหมายสำหรับการกระทำฉ้อฉลที่เกี่ยวข้องกับหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า

ข้อ 3.38

บทเฉพาะกาล

1. ความตกลงฉบับนี้อาจนำไปใช้กับสินค้าซึ่งเป็นไปตามข้อกำหนดภายใต้บทนี้ ซึ่งในวันที่ความตกลงฉบับนี้มีผลใช้บังคับ สินค้าเหล่านั้นกำลังอยู่ในระหว่างการผ่านแดน โดยยื่นหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดถิ่นสินค้าที่ระบุ

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ

ว่าออกย้อนหลัง ตามข้อ 3.21 (การออกหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า) ไม่เกินหนึ่ง (1) ปี หลังจากการนำสินค้าเข้ามาในดินแดนของภาคี โดยหากมีการร้องขอ จะต้องทำการยื่นเอกสาร ที่แสดงว่าสินค้านั้นได้มีการขนส่งโดยตรงตามข้อ 3.12 (การขนส่งโดยตรง)

2. หน่วยงานผู้มีอำนาจจะต้องแลกเปลี่ยนข้อมูลอย่างน้อยหนึ่งเดือนก่อนวันที่ความตกลงนี้มีผลใช้บังคับ ผ่านช่องทางการทูตหรือช่องทางอื่น ที่คู่ภาคีตกลงร่วมกัน ดังนี้

- (เอ) หนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าจะต้องออกตามข้อกำหนดข้อมูลขั้นต่ำที่ระบุไว้ในข้อ 3.16 (หนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า) และในรูปแบบที่คู่ภาคีกำหนด ซึ่งอาจมีการแก้ไขโดยคู่ภาคี หากตกลงร่วมกัน เพื่อวัตถุประสงค์ในการมีผลใช้บังคับของภาคผนวกนี้ คู่ภาคีจะต้องแลกเปลี่ยนรูปแบบหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าของตนเอง
- (บี) ชื่อ ที่อยู่ ตัวอย่างลายมือชื่อ และตัวอย่างตราประทับอย่างเป็นทางการของหน่วยงานผู้มีอำนาจที่ออกหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า ในรูปแบบสำเนาเอกสารหรือสำเนาอิเล็กทรอนิกส์ และ
- (ซี) เว็บไซต์ที่ปลอดภัยสำหรับการตรวจสอบหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า (หากมี)

ข้อ 3.39

จุดติดต่อ

ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องกำหนดจุดติดต่อเพื่อให้มั่นใจว่าการดำเนินการตามบทนี้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

ข้อ 3.40

การแปลงพิกัดศุลกากรกฎเฉพาะรายสินค้า

1. ก่อนที่พิกัดศุลกากรระบบฮาร์โมนไนซ์ฉบับแก้ไขจะมีผลใช้บังคับ คู่ภาคีจะต้องหารือเพื่อเตรียมการปรับปรุงบทนี้และภาคผนวก 3เอ (กฎเฉพาะรายสินค้า) ที่จำเป็นเพื่อสะท้อนการเปลี่ยนแปลงพิกัดศุลกากรระบบฮาร์โมนไนซ์
2. คู่ภาคีจะต้องทำให้แน่ใจว่า การแปลงพิกัดศุลกากรกฎเฉพาะรายสินค้าของภาคผนวก 3เอ (กฎเฉพาะรายสินค้า) จะดำเนินการโดยไม่ทำให้กฎเฉพาะรายสินค้าที่มีอยู่เสียหายและทำให้แล้วเสร็จภายในกำหนดระยะเวลาที่เหมาะสม

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ

3. การปรับโอนกฎเฉพาะรายสินค้าของภาคผนวก 3เอ (กฎเฉพาะรายสินค้า) คือ การปรับพิกัตศุลกากรระบบฮาร์โมนีซ์ตามกำหนดเวลาในการแก้ไขเพิ่มเติมพิกัตศุลกากรระบบฮาร์โมนีซ์ ซึ่งการปรับโอนกฎเฉพาะรายสินค้านั้นจะต้องได้รับความเห็นชอบโดยคณะกรรมการว่าด้วยกฎถิ่นกำเนิดสินค้าและรับรองโดยคณะกรรมการร่วม คู่ภาคีจะต้องเผยแพร่การปรับโอนกฎเฉพาะรายสินค้าตามภาคผนวก 3เอ (กฎเฉพาะรายสินค้า) ตามการปรับพิกัตศุลกากรระบบฮาร์โมนีซ์ดังกล่าวในทันที

ข้อ 3.41

การแก้ไขเพิ่มเติมภาคผนวก

การแก้ไขที่เกี่ยวข้องกับภาคผนวก 3เอ (กฎเฉพาะรายสินค้า) และภาคผนวก 3บี (ข้อกำหนดเรื่องข้อมูลขั้นต่ำ) จะต้องได้รับการรับรองโดยคณะกรรมการร่วมโดยฉันทามติ การแก้ไขดังกล่าวจะมีผลใช้บังคับตามข้อ 10.6 (การแก้ไข)

ข้อ 3.42

ภาษาที่ใช้ในการสื่อสาร

การสื่อสารระหว่างภาคีผู้นำของเข้าและภาคีผู้ส่งของออกจะต้องดำเนินการเป็นภาษาอังกฤษ

บทที่ 4

พิธีการศุลกากรและการอำนวยความสะดวกทางการค้า

ข้อ 4.1

คำนิยาม

1. สำหรับวัตถุประสงค์ของบทนี้

(เอ) **หน่วยงานศุลกากร** หมายถึง

(หนึ่ง) สำหรับไทย คือ กรมศุลกากรแห่งราชอาณาจักรไทย และ

(สอง) สำหรับภูฏาน คือ กรมสรรพากรและศุลกากรแห่งรัฐบาลภูฏาน

(บี) **กฎหมายและระเบียบศุลกากร** หมายถึง บทบัญญัติตามกฎหมายและระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับการนำเข้า การส่งออก การผ่านแดนหรือพิธีการศุลกากรอื่นใด ไม่ว่าที่เกี่ยวข้องกับอากรศุลกากร หรือค่าธรรมเนียมอื่นใดที่เรียกเก็บโดยหน่วยงานศุลกากร หรือมาตรการต่าง ๆ ในการห้าม การจำกัด หรือการควบคุมที่หน่วยงานศุลกากรบังคับใช้

(ซี) **พิธีการศุลกากร** หมายถึง มาตรการต่าง ๆ ที่หน่วยงานศุลกากรของภาคีนำมาใช้กับสินค้าและรูปแบบการขนส่งที่อยู่ภายใต้กฎหมายและระเบียบศุลกากรของภาคีนั้น

(ดี) **บุคคล** หมายถึง ทั้งบุคคลธรรมดาและนิติบุคคล เว้นแต่บริบทจะกำหนดให้ใช้ในความหมายอื่น

(อี) **ผู้ประกอบการระดับมาตรฐาน (เออีโอ)** หมายถึง โครงการที่ผู้ประกอบการที่มีส่วนในการเคลื่อนย้ายสินค้าระหว่างประเทศ ไม่ว่าจะทำงานในทำหน้าที่ใด ซึ่งได้รับการยอมรับจากหน่วยงานศุลกากรว่า ได้ปฏิบัติตามมาตรฐานการรักษาความปลอดภัยขององค์การศุลกากรโลก หรือตามมาตรฐานห่วงโซ่อุปทานอื่น ๆ ที่เทียบเท่ากัน และ

(เอฟ) **ความตกลงยอมรับร่วมกัน (เอ็ม อา เอ)** หมายถึง ความตกลงร่วมกันระหว่างภาคีที่ยอมรับการเป็นผู้ประกอบการระดับมาตรฐานเออีโอที่ได้อนุญาตโดยหน่วยงานศุลกากรของภาคี

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ

ข้อ 4.2

ขอบเขต

บทนี้ใช้บังคับกับพิธีการศุลกากรที่ใช้ในการตรวจปล่อยสินค้าที่ขายกันระหว่างภาคี โดยให้เป็นไปตามกฎหมาย กฎ และระเบียบข้อบังคับของภาคี

ข้อ 4.3

วัตถุประสงค์

1. คู่ภาคีตกลงว่า กฎหมายและระเบียบศุลกากรของทั้งสองฝ่ายต้องโปร่งใส ไม่เลือกปฏิบัติ สอดคล้องกันและหลีกเลี่ยงพิธีการที่ไม่จำเป็น ซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการค้า
2. พิธีการศุลกากรของภาคีต้องเป็นไปตามมาตรฐานสากลที่เกี่ยวข้อง เช่น มาตรฐานองค์การศุลกากรโลก ตลอดจนข้อเสนอแนะต่าง ๆ หรือบางส่วนของมาตรฐานดังกล่าว เท่าที่จะเป็นไปได้
3. หน่วยงานศุลกากรแต่ละภาคีต้องทบทวนพิธีการศุลกากรของตนเป็นระยะ เพื่อให้มีความเรียบง่ายมากขึ้น และพัฒนาเพื่ออำนวยความสะดวกทางการค้าแบบทวิภาคี

ข้อ 4.4

การเผยแพร่ข้อมูล

1. ภาคีแต่ละฝ่ายต้องทำให้มั่นใจว่า กฎหมาย ระเบียบข้อบังคับ แนวทาง และพิธีการต่าง ๆ ที่ใช้ในการดำเนินงานทางศุลกากรของตนพร้อมเผยแพร่บนอินเทอร์เน็ตหรือในรูปแบบของสิ่งพิมพ์เป็นภาษาอังกฤษ เท่าที่จะทำได้
2. ภาคีแต่ละฝ่ายต้องกำหนด จัดตั้ง และคงไว้ซึ่งจุดตอบข้อซักถามหนึ่งจุดหรือมากกว่าเพื่อตอบข้อซักถามในเรื่องต่าง ๆ เกี่ยวกับพิธีการศุลกากรให้ผู้ที่สนใจทราบ และต้องพยายามเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับขั้นตอนการสอบถามข้อมูลดังกล่าวให้สาธารณชนทราบผ่านทางอิเล็กทรอนิกส์
3. ไม่มีความใดในข้อบทนี้หรือส่วนใดของความตกลงฉบับนี้ที่กำหนดให้ภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งต้องเผยแพร่ขั้นตอนการบังคับใช้กฎหมายและแนวทางการดำเนินงานภายใน รวมทั้งข้อมูลเกี่ยวกับวิธีการที่ใช้ในการวิเคราะห์ความเสี่ยงและกำหนดกลุ่มเป้าหมายต่าง ๆ
4. ภาคีแต่ละฝ่ายต้องทำให้มั่นใจว่า กฎหมาย และระเบียบข้อบังคับต่าง ๆ ที่จัดทำขึ้นใหม่หรือที่มีการแก้ไขในเรื่องทั่วไปที่เกี่ยวกับการเคลื่อนย้าย การตรวจปล่อย และการผ่านพิธีการของสินค้า รวมถึงสินค้าผ่านแดนสอดคล้องกับกฎหมายและระบบกฎหมายภายในประเทศเท่าที่จะสามารถทำได้ รวมถึงได้มีการเผยแพร่ข้อมูลที่ให้สาธารณชนได้รับทราบให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ ก่อนมีผลบังคับใช้ เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้สนใจได้ทำ

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ

ความคุ้นเคยกับกฎหมายและระเบียบข้อบังคับที่จัดทำขึ้นใหม่หรือที่มีการแก้ไข ซึ่งการเผยแพร่ข้อมูลดังกล่าวต้องจัดทำเป็นภาษาอังกฤษเท่าที่จะทำได้

ข้อ 4.5

การบริหารความเสี่ยง

ภาคีต้องนำแนวทางการบริหารความเสี่ยงมาใช้ในการดำเนินการทางศุลกากรบนพื้นฐานของสินค้าที่มีความเสี่ยงที่ถูกระบุ เพื่ออำนวยความสะดวกในการผ่านพิธีการสำหรับสินค้าที่มีความเสี่ยงต่ำ โดยเน้นการตรวจสอบสินค้าที่มีความเสี่ยงสูง

ข้อ 4.6

การสื่อสารไร้กระดาษ

1. เพื่อวัตถุประสงค์ในการอำนวยความสะดวกทางการค้า ภาคีแต่ละฝ่ายต้องสร้างสภาพแวดล้อมทางอิเล็กทรอนิกส์เท่าที่จะทำได้ เพื่อสนับสนุนการส่งเอกสารและข้อมูลตามข้อกำหนดในการนำเข้า การส่งออก และการผ่านแดนสินค้า ระหว่างหน่วยงานศุลกากรและผู้ประกอบการนิติบุคคล บนมาตรฐานสากลที่ยอมรับสำหรับการผ่านพิธีการศุลกากรและการตรวจปล่อยสินค้าอย่างรวดเร็ว
2. ภาคีต้องแลกเปลี่ยนมุมมองและข้อมูลเกี่ยวกับการจัดตั้งและส่งเสริมให้มีการสื่อสารไร้กระดาษระหว่างหน่วยงานศุลกากรและผู้ประกอบการนิติบุคคล
3. การริเริ่มใช้การสื่อสารไร้กระดาษในหน่วยงานศุลกากรของภาคีต้องคำนึงถึงวิธีการที่ได้รับการยอมรับจากองค์การศุลกากรโลกหรือองค์กรระหว่างประเทศด้วย

ข้อ 4.7

การประเมินราคาศุลกากร

ข้อ 7 (การประเมินราคาเพื่อความมุ่งหมายในทางศุลกากร) ของความตกลงทั่วไปว่าด้วยภาษีศุลกากรและการค้า ค.ศ. 1994 ซึ่งรวมถึงหมายเหตุและบทบัญญัติเพิ่มเติม และข้อ 1 ถึง 17 ของความตกลงว่าด้วยการประเมินราคาศุลกากร ซึ่งรวมถึงหมายเหตุการตีความ ได้ถูกนำมาผนวกและถือเป็นส่วนหนึ่งของความตกลงนี้ โดยอนุโลม

ข้อ 4.8

การตรวจปล่อยสินค้า

1. ภาศิแต่ละฝ่ายต้องนำมาใช้หรือคงไว้ซึ่งพิธีการศุลกากรที่เรียบง่ายเพื่ออำนวยความสะดวกทางการค้าให้สามารถตรวจปล่อยสินค้าได้อย่างมีประสิทธิภาพ และ
 - (เอ) จัดให้มีการตรวจปล่อยสินค้าได้ทันทีที่ได้รับใบขนสินค้า และได้ดำเนินการตามข้อกำหนด และขั้นตอนต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องครบถ้วนแล้ว
 - (บี) จัดให้มีการส่ง และการประมวลผลข้อมูลและเอกสารประกอบ รวมทั้งบัญชีสินค้าต่าง ๆ ทางอิเล็กทรอนิกส์ ก่อนสินค้านำมาถึง เพื่อให้สามารถตรวจปล่อยสินค้าออกจากการควบคุมทางศุลกากรได้อย่างรวดเร็วเมื่อสินค้านำมาถึง
 - (ซี) อนุญาตให้สามารถตรวจปล่อยสินค้า ณ จุดที่มาถึงได้โดยไม่ต้องเคลื่อนย้ายสินค้าไปยังโรงพักสินค้า หรือสถานที่อื่นเป็นการชั่วคราว ภาศิอาจกำหนดให้เคลื่อนย้ายสินค้าไปยังโรงพักสินค้า หรือสถานที่อื่นได้ตามกฎหมาย ระเบียบข้อบังคับ หรือพิธีการต่าง ๆ แต่ต้องตรวจปล่อยสินค้านี้โดยไม่มีสำเนาใบขนสินค้าไปยังจุดแรกที่สินค้านำมาถึง และ
 - (ดี) แจ้งให้ผู้นำเข้าทราบ ในกรณีที่ภาศิไม่สามารถตรวจปล่อยสินค้าได้ทันที รวมทั้งแจ้งเหตุแห่งการไม่สามารถตรวจปล่อยสินค้าได้ โดยให้ข้อมูลเท่าที่กฎหมายบัญญัติ และหากหน่วยงานที่ไม่ตรวจปล่อยสินค้าเป็นหน่วยงานภาครัฐอื่นที่ไม่ใช่หน่วยงานศุลกากร ให้แจ้งด้วยว่าเป็นหน่วยงานใด
2. ไม่มีความใดในข้อบทนี้ที่กำหนดให้ภาศิต้องตรวจปล่อยสินค้า หากสินค้านั้นไม่เป็นไปตามข้อกำหนดสำหรับการตรวจปล่อยสินค้า หรือห้ามไม่ให้ภาศิตรวจปล่อยสินค้า หรือกำหนดการวางประกันตามที่กฎหมายของภาศิกำหนด
3. กรณีสามารถทำได้และเป็นไปตามกฎหมายและระเบียบศุลกากร ภาศิแต่ละฝ่ายอาจอนุญาตให้เคลื่อนย้ายสินค้าที่ตั้งใจนำเข้ามาในดินแดนของภาศิภายใต้การควบคุมทางศุลกากร จากจุดที่นำเข้าไปยังดินแดนของภาศิและส่งต่อไปยังสำนักงานศุลกากรอีกแห่งในดินแดนของภาศิ จากสถานที่ซึ่งตั้งใจจะตรวจปล่อยสินค้านี้ ทั้งนี้ ต้องสอดคล้องกับข้อกำหนดด้านการควบคุมที่เกี่ยวข้อง

ข้อ 4.9

ผู้ประกอบการระดับมาตรฐานเออีโอ

เพื่ออำนวยความสะดวกทางการค้า และปรับปรุงการปฏิบัติ และการบริหารความเสี่ยงระหว่างกัน ภาครัฐต้องพยายามหาข้อสรุปร่วมกันเพื่อให้ผู้ประกอบการระดับมาตรฐานเออีโอจัดทำความตกลงยอมรับร่วมกัน (เอ็ม อา เอ)

ข้อ 4.10

ของเร่งด่วน

1. ภาครัฐแต่ละฝ่ายต้องใช้หรือคงไว้ซึ่งพิธีการศุลกากรสำหรับของเร่งด่วน อย่างน้อยสำหรับสินค้าที่นำเข้ามาในประเทศผ่านบริการขนส่งสินค้าทางอากาศ โดยคงไว้ซึ่งการควบคุมและการคัดเลือกทางศุลกากรที่เหมาะสมพิธีการต่าง ๆ ดังกล่าวต้อง

- (เอ) ให้ข้อมูลที่จำเป็นที่ต้องจัดส่งและถูกประมวลผลก่อนของมาถึงเพื่อการตรวจปล่อยของเร่งด่วน
- (บี) อนุญาตให้ยื่นข้อมูลทั้งหมดของของเร่งด่วนในครั้งเดียวทางระบบอิเล็กทรอนิกส์⁵ หากเป็นไปได้ เช่น บัญชีสินค้า
- (ซี) ให้ตรวจปล่อยสินค้าบางชนิดโดยใช้เอกสารให้น้อยที่สุด หากเป็นไปได้
- (ดี) ภายใต้สถานการณ์ปกติ เมื่อของเร่งด่วนมาถึง ให้ตรวจปล่อยให้เร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้หลังจากได้รับเอกสารศุลกากรที่จำเป็นแล้ว
- (อี) ให้นำวิธีการในอนุวรรค (ซี) และ (ดี) มาใช้กับสินค้าโดยไม่จำกัดน้ำหนักหรือราคา ซึ่งภาครัฐอาจกำหนดให้ปฏิบัติพิธีการนำเข้าอย่างเป็นทางการสำหรับการตรวจปล่อย รวมถึงการจัดทำใบขนสินค้า และเอกสารประกอบ และการชำระอากรศุลกากรจะอยู่บนพื้นฐานของประเภทสินค้า โดยไม่จำกัดเฉพาะสินค้าที่มีราคาต่ำ เช่น เอกสารต่าง ๆ และ

⁵ อาจกำหนดให้มีการจัดส่งเอกสารเพิ่มเป็นเงื่อนไขในการตรวจปล่อย

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ

(เอฟ) ภายใต้สถานการณ์ปกติ จะไม่มีการเก็บอากรศุลกากรกับของเร่งด่วนซึ่งมีราคาประเมินเท่ากับหรือต่ำกว่าราคาที่กฎหมายของประเทศภาคีกำหนดไว้⁷

ข้อ 4.11

การทบทวนและการอุทธรณ์

1. ภาคีแต่ละฝ่ายต้องทำให้มั่นใจว่า บุคคลใดที่ภาคีได้ออกคำวินิจฉัยเกี่ยวกับศุลกากรให้ สามารถเข้าถึง
(เอ) การทบทวนทางการบริหารเกี่ยวกับข้อกำหนดต่าง ๆ อย่างน้อยหนึ่งชั้นโดยหน่วยงานศุลกากรของภาคี ไม่ขึ้นอยู่กับ⁸ เจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานที่ออกคำวินิจฉัยที่ขอทบทวน และ
(บี) การทบทวนทางศาลเกี่ยวกับผลการทบทวนทางการบริหารในขั้นสุดท้าย
2. ภาคีแต่ละฝ่ายต้องทำให้มั่นใจว่าขั้นตอนการทบทวนและการอุทธรณ์ไม่มีการเลือกปฏิบัติ และจะแล้วเสร็จในระยะเวลาที่เหมาะสม
3. ภาคีแต่ละฝ่ายต้องทำให้มั่นใจว่า หน่วยงานที่ทำการทบทวนหรือการอุทธรณ์ตามวรรค 1 จะแจ้งให้บุคคลนั้นทราบเป็นลายลักษณ์อักษรถึงข้อกำหนดหรือคำตัดสินเกี่ยวกับการทบทวนหรือการอุทธรณ์นั้น รวมทั้งแจ้งเหตุผลแห่งข้อกำหนดหรือคำตัดสินดังกล่าวด้วย

ข้อ 4.12

ความร่วมมือทางศุลกากร

1. เพื่อส่งเสริมความร่วมมือทางศุลกากรผ่านการแลกเปลี่ยนข้อมูลและแนวปฏิบัติที่ดีต่าง ๆ ระหว่างหน่วยงานศุลกากรและเพื่อความปลอดภัยและอำนวยความสะดวกทางการค้าอย่างถูกกฎหมาย หน่วยงานศุลกากรของภาคีจะพยายามสรุปข้อตกลงหรือมาตรการความร่วมมือทางศุลกากรอื่น ๆ
2. เพื่อให้การบังคับใช้กฎหมายศุลกากรมีผลต่อประสิทธิภาพและความตกลงฉบับนี้ คู่ภาคีต้องพยายามที่จะ
(เอ) ให้ความร่วมมือและความช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการแลกเปลี่ยนข้อมูลด้านข่าวกรอง

⁷ โดยไม่คำนึงถึงความในข้อนี้ ภาคีอาจทำการประเมินอากรศุลกากรหรืออาจกำหนดให้ต้องส่งเอกสารนำเข้าอย่างเป็นทางการสำหรับของต้องกำกัด หรือสินค้าควบคุม เช่น สินค้าที่ต้องมีใบอนุญาตนำเข้าหรือต้องทำตามข้อกำหนดอื่นที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน

⁸ ระดับการทบทวนทางการบริหารของกฎานอาจรวมถึงหน่วยงานที่กำกับดูแลศุลกากร

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ

- (ปี) ให้ข้อมูลเกี่ยวกับกฎหมายและพิธีการศุลกากรของแต่ละฝ่ายเมื่อได้รับการร้องขอ และ
 - (ซี) ให้ความร่วมมือด้านการวิจัย พัฒนา และนำพิธีการศุลกากรใหม่ ๆ ไปใช้ในการฝึกอบรมและแลกเปลี่ยนบุคลากร มีการแลกเปลี่ยนแนวปฏิบัติที่ดีและเรื่องอื่น ๆ เพื่อก่อให้เกิดประโยชน์ร่วมกัน
3. การให้ความช่วยเหลือตามความในบทนี้ต้องเป็นไปตามกฎหมายและระเบียบข้อบังคับของภาคีที่ได้รับการร้องขอ
4. ภาคีต้องแลกเปลี่ยนจุดตอบข้อซักถามที่เป็นทางการเพื่ออำนวยความสะดวกความร่วมมือทางศุลกากร

ข้อ 4.13

การรักษาความลับ

1. ไม่มีความใดในความตกลงฉบับนี้ที่จะตีความได้ว่าภาคีจะต้องจัดหาหรืออนุญาตให้มีการเข้าถึงข้อมูลที่เป็นความลับ ซึ่งการเปิดเผยจะขัดกับการบังคับใช้กฎหมายหรือขัดต่อผลประโยชน์สาธารณะ หรือจะเป็นผลเสียต่อประโยชน์ทางการค้าที่ถูกรักษาของบางองค์กรทั้งของรัฐหรือเอกชน ข้อมูลใด ๆ ที่ได้รับภายใต้ความตกลงฉบับนี้ถือเป็นข้อมูลที่เป็นความลับ
2. ภาคีแต่ละฝ่ายต้องคงไว้ซึ่งการรักษาความลับของข้อมูลที่ได้รับตามความในบทนี้ตามที่กฎหมายภายในประเทศกำหนด และต้องป้องกันมิให้มีการเปิดเผยข้อมูลดังกล่าวในลักษณะที่จะเป็นผลเสียต่อสถานะในการแข่งขันของผู้ให้ข้อมูล การใช้หรือเปิดเผยข้อมูลดังกล่าวต้องได้รับความเห็นชอบจากภาคีฝ่ายที่ให้ข้อมูลแล้วเท่านั้น

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ

บทที่ 5

มาตรการสุขอนามัยและสุขอนามัยพืช

ข้อ 5.1

วัตถุประสงค์

วัตถุประสงค์ของบทนี้ เพื่อ

- (เอ) ปกป้องชีวิตหรือสุขภาพของมนุษย์ สัตว์ หรือพืช ในขณะที่อำนวยความสะดวกทางการค้า
- (บี) เสริมสร้างการดำเนินงานของความตกลงสุขอนามัยและสุขอนามัยพืช ภายใต้ต้องการการค้าโลก ซึ่งต่อไปนี้จะเรียกว่าความตกลง เอส พี เอส
- (ซี) เสริมสร้างความเข้าใจร่วมกันเกี่ยวกับกฎหมาย ระเบียบ และขั้นตอนการปฏิบัติของแต่ละภาคีที่เกี่ยวข้องกับการนำมาตรการสุขอนามัยและสุขอนามัยพืช (เอส พี เอส) ไปใช้ปฏิบัติ และ
- (ดี) เสริมสร้างความร่วมมือและการสื่อสารระหว่างคู่ภาคี

ข้อ 5.2

ขอบเขต

บทนี้จะต้องใช้กับมาตรการ เอส พี เอส ซึ่งอาจมีผลกระทบทางการค้า โดยทางตรงหรือโดยทางอ้อม ระหว่างคู่ภาคี

ข้อ 5.3

คำนิยาม

1. เพื่อวัตถุประสงค์ของบทนี้ ให้ใช้นิยาม ดังต่อไปนี้

- (เอ) นิยามในภาคผนวกเอ (คำนิยาม) ของความตกลง เอส พี เอส และ
- (บี) นิยามที่เกี่ยวข้องที่กำหนดโดยคณะกรรมการโคเด็กซ์แอลิเมนต์แทเรียส องค์การสุขภาพสัตว์โลก และอนุสัญญาว่าด้วยการอารักขาพืชระหว่างประเทศ

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ

2. **หน่วยงานที่มีอำนาจรับผิดชอบ** หมายถึง หน่วยงานภายในของแต่ละภาคีที่ได้รับการยอมรับจากรัฐบาลของประเทศนั้น ให้รับผิดชอบในการจัดทำและการบริหารจัดการมาตรการ เอส พี เอส ภายในภาคนั้น
3. **มาตรการฉุกเฉิน** หมายถึง มาตรการสุขอนามัยหรือสุขอนามัยพืชที่ภาคีผู้นำเข้าใช้กับภาคีผู้ส่งออกที่เกี่ยวข้อง เพื่อจัดการกับปัญหาเร่งด่วนที่เกี่ยวข้องกับการปกป้องชีวิตหรือสุขภาพของมนุษย์ สัตว์ หรือพืชที่เกิดขึ้นหรืออาจเกิดขึ้นในภาคีผู้ใช้มาตรการดังกล่าว

ข้อ 5.4

บทบัญญัติทั่วไป

คู่ภาคีจะต้องปฏิบัติตามบทบัญญัติของความตกลง เอส พี เอส ที่เกี่ยวข้องกับมาตรการ เอส พี เอส

ข้อ 5.5

การทำให้เกิดความกลมกลืน

คู่ภาคีควรได้รับการส่งเสริมให้ปรับมาตรการ เอส พี เอส ของตนให้สอดคล้องกันตามมาตรฐาน แนวทางปฏิบัติ และคำแนะนำระหว่างประเทศ (ต่อไปนี้จะเรียกว่า ไอ เอส จี อาร์) ที่จัดทำขึ้นโดยองค์การระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง

ข้อ 5.6

ความเท่าเทียมกัน

1. คู่ภาคียอมรับการใช้ความเท่าเทียมกันตามที่กำหนดไว้ภายใต้ข้อ 4 (ความเท่าเทียมกัน) ของความตกลง เอส พี เอส
2. ภาคีผู้นำเข้าจะต้องยอมรับความเท่าเทียมกันของมาตรการสุขอนามัยหรือสุขอนามัยพืช หากภาคีผู้ส่งออกสามารถแสดงอย่างเป็นรูปธรรมให้ภาคีผู้นำเข้าเห็นว่า มาตรการของภาคีผู้ส่งออกมีระดับของการปกป้องเดียวกัน เพื่อให้บรรลุมาตรการของภาคีผู้นำเข้า หรือมาตรการของภาคีผู้ส่งออกมีผลในการบรรลุวัตถุประสงค์เดียวกันกับมาตรการของภาคีผู้นำเข้า
3. คู่ภาคีอาจมีการปรึกษาหารือเพื่อบรรลุการยอมรับความเท่าเทียมกันของมาตรการสุขอนามัยหรือสุขอนามัยพืช

ข้อ 5.7

การวิเคราะห์ความเสี่ยง

1. คู่ภาคีจะต้องเสริมสร้างความร่วมมือด้านการวิเคราะห์ความเสี่ยงตามความตกลง เอส พีเอส
2. คู่ภาคีจะต้องทำให้เชื่อมั่นได้ว่า การประเมินความเสี่ยงมีการดำเนินการบนพื้นฐานของหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ที่มีอยู่
3. เมื่อดำเนินการวิเคราะห์ความเสี่ยง ภาคีผู้นำเข้าจะต้อง
 - (เอ) พิจารณาทางเลือกในการจัดการความเสี่ยงที่ไม่เป็นการจำกัดทางการค้ามากกว่าที่จำเป็น เพื่อให้บรรลุระดับของการปกป้องที่เหมาะสมตามที่กำหนดไว้ และ
 - (บี) เลือกทางเลือกการจัดการความเสี่ยง เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ด้านสุขอนามัยหรือสุขอนามัยพืช โดยคำนึงถึงความเป็นไปได้ทางเทคนิคและทางเศรษฐกิจ

ข้อ 5.8

การสร้างความเป็นภูมิภาค

คู่ภาคียอมรับแนวคิดของสภาพของภูมิภาค รวมถึงพื้นที่ปลอดศัตรูพืชหรือโรค และพื้นที่ที่มีความชุกของศัตรูพืชหรือโรคต่ำ ตามข้อ 6 (การปรับให้เข้ากับสภาพของภูมิภาค รวมถึงพื้นที่ปลอดศัตรูพืชหรือโรค และพื้นที่ที่มีความชุกของศัตรูพืชหรือโรคต่ำ) ของความตกลง เอส พี เอส คู่ภาคีจะต้องเสริมสร้างความร่วมมือในขณะที่คำนึงถึงมิติที่เกี่ยวข้องของคณะกรรมการ เอส พี เอส ภายใต้องค์การการค้าโลก และมาตรฐานไอเอสจีอาร์

ข้อ 5.9

ความโปร่งใส

คู่ภาคีจะต้องแจ้งมาตรการที่เสนอจะนำมาใช้ หรือการเปลี่ยนแปลงมาตรการ เอส พี เอส ที่มีอยู่ ซึ่งอาจมีผลกระทบทางการค้าต่อภาคีอีกฝ่าย โดยผ่านหน่วยติดต่อประสานงานที่จัดตั้งขึ้นภายใต้บทนี้

ข้อ 5.10

การตรวจประเมิน การรับรอง และการตรวจสอบการนำเข้า

1. คู่ภาคีจะต้องทำให้เชื่อมั่นได้ว่า ขั้นตอนการนำเข้าของตนสอดคล้องกับภาคผนวกซี (วิธีการควบคุมการตรวจสอบ และการอนุญาต) ของความตกลง เอส พี เอส ซึ่งรวมถึงการตรวจประเมิน การรับรอง และการตรวจสอบการนำเข้า

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ

2. เมื่อดำเนินการตรวจการประเมิน คู่มือศัลยกรรมที่จะ
 - (เอ) แลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับวัตถุประสงค์และขอบเขตของการตรวจการประเมินก่อนเริ่มการตรวจการประเมิน และ
 - (บี) ให้โอกาสภาคีสถิตส่งออกได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับผลจากการตรวจการประเมิน ก่อนที่จะสรุปผลและดำเนินการใด ๆ
3. หากการค้าสินค้ากำหนดให้มีการรับรอง ภาคีสถิตนำเข้าจะต้องทำให้เชื่อมั่นได้ว่าข้อกำหนดในการรับรองดังกล่าว นำมาใช้เฉพาะเท่าที่จำเป็นเพื่อปกป้องชีวิตหรือสุขภาพของมนุษย์ สัตว์ หรือพืช
4. เมื่อดำเนินการตรวจสอบการนำเข้าตามกฎหมาย ระเบียบ และข้อกำหนดด้าน เอส พี เอส
 - (เอ) การตรวจสอบการนำเข้าจะต้องอยู่บนพื้นฐานของความเสี่ยงที่เกี่ยวข้องกับการนำเข้าดังกล่าว และจำกัดเฉพาะสิ่งที่สมเหตุสมผลและจำเป็น และ
 - (บี) ในกรณีที่การตรวจสอบการนำเข้าพบการไม่เป็นไปตามข้อกำหนด การตัดสินใจขั้นสุดท้ายหรือการดำเนินการโดยภาคีสถิตนำเข้าจะต้องเหมาะสมกับความเสี่ยงด้าน เอส พี เอส ที่เกี่ยวข้องกับการนำเข้าที่ไม่เป็นไปตามข้อกำหนดดังกล่าว

ข้อ 5.11

มาตรการฉุกเฉิน

หากภาคีสถิตใด ใช้มาตรการฉุกเฉินที่จำเป็นสำหรับการปกป้องชีวิตหรือสุขภาพของมนุษย์ สัตว์ หรือพืช ภาคีสถิตนั้นจะต้องแจ้งภาคีสถิตอีกฝ่ายหนึ่งเป็นลายลักษณ์อักษรโดยทันที โดยผ่านหน่วยติดต่อประสานงานที่จัดตั้งขึ้นภายใต้บทนี้

ข้อ 5.12

การปรึกษาหารือทางเทคนิค

1. เมื่อภาคีสถิตใด ภาควิจาณาว่า มาตรการสุขอนามัยหรือสุขอนามัยพืชที่ดำเนินการโดยภาคีสถิตอีกฝ่ายหนึ่ง ส่งผลกระทบทางการค้าระหว่างภาคีสถิต ภาคีสถิตกล่าวอาจร้องขอให้มีการปรึกษาหารือทางเทคนิคผ่านหน่วยติดต่อประสานงานที่จัดตั้งขึ้นภายใต้บทนี้ ภาคีสถิตอีกฝ่ายหนึ่งจะต้องตอบสนองต่อร้องขอดังกล่าวทันที

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ

2. ภาควิชาที่ได้รับการร้องขอจะต้องใช้ความพยายามอย่างเต็มที่เพื่อให้ได้แนวทางแก้ไขปัญหาที่พึงพอใจร่วมกันกับภาควิชาที่ได้รับผลกระทบ
3. การปรึกษาหารือทางเทคนิคอาจดำเนินการในรูปแบบเสมือนจริง แบบพบปะโดยตรง และ/หรือผ่านช่องทางอื่นใดที่ภาควิชาทั้งสองตกลงร่วมกัน

ข้อ 5.13

ความร่วมมือและการสร้างขีดความสามารถ

1. คู่ภาควิชาจะต้องเสริมสร้างความร่วมมือทางวิชาการในด้านการสร้างขีดความสามารถ ความช่วยเหลือทางวิชาการ การดำเนินงานร่วมกัน และการแลกเปลี่ยนข้อมูลที่สนใจร่วมกันในด้านมาตรการ เอส พี เอส
2. เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของบทนี้ คู่ภาควิชา เมื่อได้รับการร้องขอจากภาควิชาใดภาควิชาหนึ่ง จะต้องสื่อสารความร่วมมือที่มีความสนใจร่วมกันผ่านหน่วยติดต่อประสานงานที่จัดตั้งขึ้นภายใต้ข้อ 5.14 (หน่วยงานที่มีอำนาจรับผิดชอบและหน่วยติดต่อประสานงาน) ของบทนี้

ข้อ 5.14

หน่วยงานที่มีอำนาจรับผิดชอบและหน่วยติดต่อประสานงาน

1. หน่วยงานที่มีอำนาจรับผิดชอบในการนำมาตรการ เอส พี เอส ไปใช้ปฏิบัติ และหน่วยติดต่อประสานงานที่รับผิดชอบในการสื่อสารระหว่างคู่ภาควิชา มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

(เอ) สำหรับประเทศไทย

(หนึ่ง) หน่วยงานผู้มีความอำนาจ คือ

- กรมวิชาการเกษตรในด้านพืชและผลิตภัณฑ์จากพืช กรมปศุสัตว์ในด้านสัตว์และผลิตภัณฑ์จากสัตว์ และกรมประมงในด้านปลาและผลิตภัณฑ์ประมง ภายใต้กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ และ
- สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา ภายใต้กระทรวงสาธารณสุข ในด้านผลิตภัณฑ์อาหาร หรือ
- หน่วยงานอื่นที่ได้รับมอบหมาย

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ

(สอง) หน่วยติดต่อประสานงาน คือ สำนักงานมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารแห่งชาติ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์

(ปี) สำหรับประเทศภูฏาน

(หนึ่ง) หน่วยงานผู้มีอำนาจ คือ

- สำนักงานอาหารและยา ภูฏาน กระทรวงสาธารณสุข ซึ่งรับผิดชอบการดำเนินงานและการบังคับใช้มาตรการ เอส พี เอส และความปลอดภัยอาหาร
- กรมเกษตร ในด้านเกษตรกรรมและผลิตภัณฑ์เกษตร และกรมปศุสัตว์ ในด้านสัตว์ รวมถึงปลาและผลิตภัณฑ์จากสัตว์ ภายใต้กระทรวงเกษตรและปศุสัตว์ และ
- กรมป่าไม้และบริการอุทยาน ภายใต้กระทรวงพลังงานและทรัพยากรธรรมชาติ ในด้านผลิตภัณฑ์จากป่าไม้ รวมถึงผลิตภัณฑ์จากป่าที่ไม่ใช่ไม้ หรือ
- หน่วยงานอื่นที่ได้รับมอบหมาย

(สอง) หน่วยติดต่อประสานงาน คือ สำนักงานอาหารและยา ภูฏาน กระทรวงสาธารณสุข

2. ภาควิชาหนึ่งภาควิชาใด จะต้องให้ข้อมูลแก่ภาควิชาอีกฝ่ายหนึ่ง ผ่านหน่วยติดต่อประสานงานที่จัดตั้งขึ้นภายใต้วรรค 1 เกี่ยวกับรายละเอียดของหน่วยงานที่มีอำนาจรับผิดชอบ ซึ่งรวมถึงหน้าที่และความรับผิดชอบ
3. ภาควิชาหนึ่งภาควิชาใด จะต้องแจ้งให้ภาควิชาอีกฝ่ายหนึ่งทราบถึงการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญใด ๆ เกี่ยวกับโครงสร้างและการจัดการองค์กรของหน่วยติดต่อประสานงาน รวมถึงหน่วยงานที่มีอำนาจรับผิดชอบ

ข้อ 5.15

การไม่ใช้บังคับการระงับข้อพิพาท

บทที่ 9 (การระงับข้อพิพาท) ต้องไม่นำมาใช้กับบทนี้

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ

บทที่ 6

อุปสรรคทางเทคนิคต่อการค้า

ข้อ 6.1

วัตถุประสงค์

บทนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเพิ่มและอำนวยความสะดวกต่อการค้าสินค้าระหว่างคู่ภาคี โดยยกระดับการปฏิบัติตามความตกลงว่าด้วยอุปสรรคทางเทคนิคต่อการค้าภายใต้องค์การการค้าโลก ซึ่งต่อไปนี้จะเรียกว่า “ความตกลงที บี ที” เพื่อให้มั่นใจว่ามาตรฐาน กฎระเบียบทางเทคนิค และกระบวนการตรวจสอบและรับรอง ไม่ก่อให้เกิดอุปสรรคต่อการค้าที่ไม่จำเป็น และเสริมสร้างความร่วมมือทวิภาคี

ข้อ 6.2

ขอบเขต

บทนี้ให้ใช้กับมาตรฐาน กฎระเบียบทางเทคนิค และกระบวนการตรวจสอบและรับรองของคู่ภาคีที่อาจส่งผลกระทบ ต่อการค้าสินค้าระหว่างคู่ภาคี บทนี้ไม่ใช้กับ

- (เอ) ข้อกำหนดในการจัดซื้อที่จัดทำโดยหน่วยงานภาครัฐสำหรับความต้องการด้านการผลิตหรือการบริโภค ของหน่วยงานภาครัฐ และ
- (บี) มาตรการสุขอนามัยและสุขอนามัยพืช ซึ่งครอบคลุมโดยบทที่ 5 (มาตรการสุขอนามัยและสุขอนามัยพืช)

ข้อ 6.3

คำนิยาม

เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทนี้ ให้ใช้คำนิยามที่กำหนดไว้ในภาคผนวก 1 (ข้อกำหนดและคำนิยามเพื่อความมุ่งประสงค์ของความตกลงนี้) ของความตกลงที บี ที

ข้อ 6.4

การยืนยันความตกลงที บี ที

คู่ภาคีแต่ละฝ่ายยืนยันสิทธิและพันธกรณีของตนที่มีต่อภาคีอีกฝ่ายภายใต้ความตกลงที บี ที

ข้อ 6.5

มาตรฐานระหว่างประเทศ

1. ภูมิภาคีตระหนักถึงบทบาทสำคัญของมาตรฐาน แนวทาง และข้อเสนอแนะระหว่างประเทศ ที่มีต่อการปรับปรุงประสานกฎระเบียบทางเทคนิค กระบวนการตรวจสอบและรับรอง และมาตรฐานแห่งชาติให้สอดคล้องกัน และการลดอุปสรรคต่อการค้าที่ไม่จำเป็น
2. ในการพิจารณาว่ามาตรฐาน แนวทาง หรือข้อเสนอแนะระหว่างประเทศอยู่ภายใต้ความหมายของข้อ 2 (การจัดทำ การนำมาใช้ และการใช้กฎระเบียบทางเทคนิคโดยหน่วยงานรัฐบาลกลาง) และ 5 (กระบวนการตรวจสอบและรับรองโดยหน่วยงานรัฐบาลกลาง) และภาคผนวก 3 (หลักการปฏิบัติที่ดีสำหรับการจัดทำ การนำมาใช้ และการใช้มาตรฐาน) ของความตกลงที บี ที หรือไม่ ให้ภาคีแต่ละฝ่ายต้องใช้หลักการที่กำหนดไว้ในการตัดสินใจของคณะกรรมการว่าด้วยหลักการสำหรับการพัฒนามาตรฐาน แนวทาง และข้อเสนอแนะ ระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับข้อ 2 (การจัดทำ การนำมาใช้ และการใช้กฎระเบียบทางเทคนิคโดยหน่วยงานรัฐบาลกลาง) ข้อ 5 (กระบวนการตรวจสอบและรับรองโดยหน่วยงานรัฐบาลกลาง) และภาคผนวก 3 (หลักการปฏิบัติที่ดีสำหรับการจัดทำ การนำมาใช้ และการใช้มาตรฐาน) ของความตกลงที บี ที ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม ค.ศ. 1995 และการตัดสินใจและข้อเสนอแนะที่เกี่ยวข้องที่ออกตามลำดับถัดมา ในเรื่องนี้ ซึ่งนำมาใช้โดยคณะกรรมการดับบลิว ที โอ ว่าด้วยอุปสรรคทางเทคนิคต่อการค้า (ต่อไปในที่นี่ จะเรียกว่า “คณะกรรมการดับบลิว ที โอ ที บี ที” ในบทนี้)

ข้อ 6.6

มาตรฐาน

1. ในการจัดทำ การนำมาใช้ และการใช้มาตรฐาน ภาคีแต่ละฝ่ายต้องให้มั่นใจว่าหน่วยงานด้านมาตรฐานของตนที่จัดทำ นำมาใช้ และใช้มาตรฐานแห่งชาติ ยอมรับและปฏิบัติตามภาคผนวก 3 (หลักการปฏิบัติที่ดีสำหรับการจัดทำ การนำมาใช้ และการใช้มาตรฐาน) ของความตกลง ที บี ที
2. ในกรณีที่มีความจำเป็นต้องดัดแปรเนื้อหาหรือโครงสร้างของมาตรฐานระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องในการพัฒนามาตรฐานแห่งชาติของภาคีหนึ่ง เมื่อมีการร้องขอจากภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ภาคีนั้นต้องให้หน่วยงานด้านมาตรฐานของตนให้ข้อมูลความแตกต่างของเนื้อหาและโครงสร้าง และเหตุผลของความแตกต่าง เหล่านั้น
3. เพิ่มเติมจากวรรค 2 ภาคีแต่ละฝ่ายต้องทำให้มั่นใจว่าหน่วยงานด้านมาตรฐานของตนทำให้มั่นใจว่าการดัดแปรเนื้อหาและโครงสร้างของมาตรฐานระหว่างประเทศไม่ได้จัดทำ นำมาใช้ หรือใช้เพื่อมุ่งหรือ ส่งผลกระทบให้เกิดอุปสรรคที่ไม่จำเป็นต่อการค้าระหว่างประเทศ

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ

4. ภาคิแต่ละฝ่ายต้องส่งเสริมความร่วมมือระหว่างหน่วยงานด้านมาตรฐานที่เกี่ยวข้องในดินแดนของตน กับหน่วยงานด้านมาตรฐานของภาคิอีกฝ่าย ความร่วมมือดังกล่าวอาจรวมถึง

- (เอ) การแลกเปลี่ยนข้อมูลด้านมาตรฐาน และการใช้มาตรฐานของตนเพื่อสนับสนุนกฎระเบียบทางเทคนิค
- (บี) การแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับกระบวนการกำหนดมาตรฐาน
- (ซี) ความร่วมมือในงานของหน่วยงานมาตรฐานระหว่างประเทศในสาขาที่มีความสนใจร่วมกัน และ
- (ดี) การแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับข้อตกลงความร่วมมือที่ดำเนินการโดยภาคิฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งในเรื่อง การมาตรฐาน โดยมีเงื่อนไขว่าข้อมูลดังกล่าวต้องสามารถเปิดเผยต่อสาธารณะได้

ข้อ 6.7

กฎระเบียบทางเทคนิค

1. ภาคิแต่ละฝ่ายต้องใช้มาตรฐานระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง หรือส่วนที่เกี่ยวข้องของมาตรฐานเหล่านั้นเป็นพื้นฐานสำหรับกฎระเบียบทางเทคนิคของตนตามขอบเขตที่กำหนดไว้ในวรรค 4 ของข้อ 2 (การจัดทำ การนำมาใช้ และการใช้กฎระเบียบทางเทคนิคโดยหน่วยงานรัฐบาลกลาง) ของความตกลงที่ บี ที ในกรณีที่ภาคิไม่ใช้มาตรฐานระหว่างประเทศหรือส่วนที่เกี่ยวข้องของ มาตรฐาน ดังกล่าวเป็นพื้นฐานสำหรับกฎระเบียบทางเทคนิคของตน ภาคิต้องอธิบายเหตุผลที่ไม่เช่นนั้น เมื่อมี การร้องขอจากภาคิอีกฝ่ายหนึ่ง
2. ในกรณีที่ภาคิไม่ยอมรับว่ากฎระเบียบทางเทคนิคของภาคิอีกฝ่ายมีความเทียบเท่ากับกฎระเบียบทางเทคนิคของตน เมื่อมีการร้องขอจากภาคิอีกฝ่าย ภาคินั้นต้องอธิบายเหตุผลของการตัดสินใจของตน
3. ในการปฏิบัติตามวรรค 8 ของข้อ 2 (การจัดทำ การนำมาใช้ และการใช้กฎระเบียบทางเทคนิคโดยหน่วยงานรัฐบาลกลาง) ของความตกลงที่ บี ที เมื่อภาคิหนึ่งไม่ระบูกฎระเบียบทางเทคนิค บนพื้นฐานของข้อกำหนดสินค้าในด้านสมรรถนะมากกว่าการออกแบบหรือพารามิเตอร์เฉพาะ เมื่อมีการร้องขอจากภาคิอีกฝ่ายหนึ่ง ภาคิฝ่ายนั้นต้องให้เหตุผลของตน
4. เว้นแต่ในกรณีที่เกิดปัญหาเร่งด่วนเกี่ยวกับความปลอดภัย สุขภาพ การคุ้มครองสิ่งแวดล้อม หรือความมั่นคงของประเทศหรือถูกคุกคามว่าจะเกิดปัญหา คู่ภาคิต้องยินยอมให้มีระยะเวลาที่สมเหตุสมผลระหว่างการประกาศกฎระเบียบทางเทคนิคและการมีผลบังคับใช้ เพื่อให้เวลาที่เพียงพอสำหรับผู้ผลิต ภายในภาคิ

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ

ผู้ส่งออกในการปรับสินค้าหรือวิธีการผลิตของภาคีผู้ส่งออกให้สอดคล้องกับข้อกำหนดของ ภาคีผู้นำเข้า เพื่อความมุ่งประสงค์ของวรรคนี้ คำว่า “ระยะเวลาที่เหมาะสม” ต้องเป็นที่เข้าใจว่า หมายถึงระยะเวลาไม่น้อยกว่าหก (6) เดือน เว้นแต่ในกรณีที่ระยะเวลาดังกล่าวอาจไม่มีประสิทธิผลใน การบรรลุวัตถุประสงค์ อันชอบธรรมของกฎระเบียบทางเทคนิค

5. คู่ภาคีตระหนักถึงความสำคัญของแนวปฏิบัติด้านกฎระเบียบที่ดี เกี่ยวกับการจัดทำ การนำมาใช้ และการใช้กฎระเบียบทางเทคนิค ตามที่กำหนดไว้ในความตกลงฉบับนี้ ที่ โอ ที บี ที

ข้อ 6.8

กระบวนการตรวจสอบและรับรอง

1. ในกรณีที่ต้องการยืนยันหลักประกันว่า ผลิตภัณฑ์สอดคล้องกับกฎระเบียบทางเทคนิคหรือมาตรฐาน และแนวทางหรือข้อเสนอแนะที่เกี่ยวข้องซึ่งออกโดยองค์การมาตรฐานระหว่างประเทศที่มีอยู่ หรือที่กำลังจะมีผล ภาคีแต่ละฝ่ายต้องทำให้มั่นใจว่าหน่วยงานรัฐบาลกลางใช้มาตรฐานระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง หรือ ส่วนที่เกี่ยวข้องของมาตรฐานเหล่านั้นเป็นพื้นฐานสำหรับกระบวนการตรวจสอบและรับรองของตน เว้นแต่ ในกรณีที่มีการอธิบายอย่างเหมาะสมตามที่มีการร้องขอว่า มาตรฐานระหว่างประเทศหรือส่วนที่เกี่ยวข้องของ มาตรการดังกล่าวไม่เหมาะสมสำหรับภาคีที่เกี่ยวข้อง ด้วยเหตุผลเช่น ข้อกำหนดด้านความมั่นคงของประเทศ การป้องกันการปฏิบัติที่หลอกลวง การคุ้มครองสุขภาพหรือความปลอดภัยมนุษย์ ชีวิตหรือสุขภาพของสัตว์ หรือพืชหรือสิ่งแวดล้อม ปัจจัยพื้นฐานทางภูมิอากาศหรือทางภูมิศาสตร์อื่น ปัญหาทางเทคโนโลยีหรือ โครงสร้างขั้นพื้นฐาน

2. ภาคีแต่ละฝ่ายตระหนักถึงความสำคัญในการยอมรับผลของกระบวนการตรวจสอบและรับรองที่ได้ ดำเนินการในภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง โดยมุ่งที่จะเพิ่มประสิทธิภาพ หลีกเลี่ยงความซ้ำซ้อน และทำให้มั่นใจ ถึงความมีประสิทธิภาพด้านต้นทุนการตรวจสอบและรับรอง

3. ภาคีแต่ละฝ่ายต้องทำให้มั่นใจว่า เมื่อใดก็ตามที่เป็นไปได้ ผลของกระบวนการตรวจสอบและรับรอง ใน ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งจะได้รับการยอมรับ ถึงแม้ว่ากระบวนการเหล่านั้นแตกต่างจากกระบวนการของตนก็ตาม โดยมีเงื่อนไขว่ากระบวนการเหล่านั้นต้องให้หลักประกันสอดคล้องกับกฎระเบียบทางเทคนิคหรือ มาตรฐาน เทียบเท่ากับกระบวนการของตนที่ใช้อยู่

4. ในกรณีที่ภาคีหนึ่งไม่ยอมรับผลของกระบวนการตรวจสอบและรับรองของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง เมื่อมีการร้องขอจากภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ภาคีนั้นต้องอธิบายเหตุผลของการตัดสินใจปฏิเสธของตน

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ

5. ภาคีแต่ละฝ่ายตระหนักว่ามีกลไกอย่างกว้างขวางเพื่ออำนวยความสะดวกในการยอมรับผลของ กระบวนการตรวจสอบและรับรองที่ดำเนินการในภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ของภาคีนั้น และสาขาเฉพาะที่เกี่ยวข้อง กลไกเหล่านั้นอาจรวมถึง แต่ไม่จำกัดเฉพาะ

- (เอ) ความตกลงยอมรับร่วมสำหรับผลของกระบวนการตรวจสอบและรับรองที่ดำเนินการโดยหน่วยงานในคู่ภาคีที่เกี่ยวข้อง
- (บี) ข้อตกลงด้านความร่วมมือ (โดยสมัครใจ) ระหว่างหน่วยรับรองระบบงานหรือข้อตกลงระหว่างหน่วยตรวจสอบและรับรองในคู่ภาคีที่เกี่ยวข้อง
- (ซี) การใช้การรับรองระบบงาน เพื่อประเมินหน่วยตรวจสอบและรับรอง รวมถึงการใช้การรับรองระบบงานผ่านความตกลงหรือข้อตกลงพหุภาคีที่เกี่ยวข้อง เพื่อยอมรับการรับรองระบบงานที่ได้รับการรับรองโดยภาคีอีกฝ่าย
- (ดี) การแต่งตั้งหน่วยตรวจสอบและรับรองของรัฐบาล รวมถึงหน่วยงานที่ตั้งอยู่ในดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง
- (อี) การยอมรับฝ่ายเดียวโดยภาคีของผลของกระบวนการตรวจสอบและรับรองที่ดำเนินการในภาคีอีกฝ่าย และ
- (เอฟ) การรับรองตนเองโดยผู้ผลิตหรือผู้จัดหา

6. เมื่อมีการร้องขอที่สมเหตุสมผล คู่ภาคีที่เกี่ยวข้องต้องแลกเปลี่ยนข้อมูล หรือแบ่งปันประสบการณ์เกี่ยวกับกลไกที่อ้างถึงในวรรค 5 รวมถึงการพัฒนาและการใช้กลไกเหล่านั้น เพื่อมุ่งที่จะอำนวยความสะดวกในการยอมรับผลของกระบวนการตรวจสอบและรับรอง

7. เมื่อใดก็ตามที่เป็นไปได้ ภาคีแต่ละฝ่ายต้องอนุญาตให้หน่วยตรวจสอบและรับรองของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งมีส่วนร่วมในกระบวนการตรวจสอบและรับรองของตน ภายใต้เงื่อนไขซึ่งไม่ด้อยกว่าที่ให้กับหน่วยตรวจสอบและรับรองของภาคีนั้น ในกรณีที่ภาคีหนึ่งอนุญาตการมีส่วนร่วมของหน่วยตรวจสอบและรับรองของตนและไม้อนุญาตการมีส่วนร่วมของหน่วยตรวจสอบและรับรองของภาคีอีกฝ่ายในกระบวนการตรวจสอบและรับรองของตน เมื่อมีการร้องขอจากภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ภาคีนั้นต้องอธิบายเหตุผลของการตัดสินใจปฏิเสธของตน

8. สืบเนื่องจากวรรค 3 ของข้อ 6 (การตรวจสอบและรับรองโดยหน่วยงานรัฐบาลกลาง) ของความตกลงที่ บี ที ในกรณีที่ภาคีปฏิเสธคำร้องขอจากภาคีอีกฝ่ายหนึ่งในการเข้าร่วมการเจรจาเพื่อให้ได้ข้อสรุปใน

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ

ความตกลงยอมรับร่วมผลของกระบวนการตรวจสอบและรับรองที่ดำเนินการโดยหน่วยงานในดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง เมื่อมีการร้องขอจากภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ภาคีจะต้องอธิบายเหตุผลของการตัดสินใจปฏิเสธของตน

ข้อ 6.9

ความโปร่งใส

1. ภาคีแต่ละฝ่ายยืนยันพันธกรณีด้านความโปร่งใสของตนภายใต้ข้อตกลงที่ บี ที เกี่ยวกับการจัดทำ นำมาใช้ และใช้มาตรฐาน กฎระเบียบทางเทคนิค และกระบวนการตรวจสอบและรับรอง
2. เมื่อมีการร้องขอเป็นลายลักษณ์อักษร ภาคีหนึ่งต้องให้เอกสารฉบับเต็มหรือสรุปของมาตรฐานบังคับ กฎระเบียบทางเทคนิค และกระบวนการตรวจสอบและรับรองที่แจ้งเป็นภาษาอังกฤษ หากไม่มีเอกสาร เป็นภาษาอังกฤษ ภาคีต้องให้สรุปข้อกำหนดของมาตรฐานบังคับ กฎระเบียบทางเทคนิค และ กระบวนการ ตรวจสอบและรับรองเป็นภาษาอังกฤษให้แก่ภาคีที่ร้องขอภายในระยะเวลาที่สมเหตุสมผล ตามที่ตกลงกัน โดยคู่ภาคี และหากเป็นไปได้ภายในสามสิบ (30) วัน หลังจากได้รับคำร้องขอเป็น ลายลักษณ์อักษร ในการ ปฏิบัติตามประโยคก่อนหน้านี้ เนื้อหาของสรุปต้องกำหนดโดยภาคีผู้ถูกร้องขอ
3. เมื่อมีการร้องขอจากภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ภาคีแต่ละฝ่ายต้องให้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับวัตถุประสงค์และเหตุผล สำหรับกฎระเบียบทางเทคนิคหรือกระบวนการตรวจสอบและรับรองที่ภาคีผู้ถูกร้องขอได้ประกาศใช้ หรือกำลัง เสนอเพื่อประกาศใช้
4. ภาคีแต่ละฝ่ายต้องให้ระยะเวลาโดยปกติหกสิบ (60) วัน นับตั้งแต่วันที่แจ้งไปยังดับบลิว ที โอ โดยสอดคล้องกับวรรค 9 ของข้อ 2 (การจัดทำ การนำมาใช้ และการใช้กฎระเบียบทางเทคนิคโดยหน่วยงาน รัฐบาลกลาง) และวรรค 6 ของข้อ 5 (การตรวจสอบและรับรองโดยหน่วยงานรัฐบาลกลาง) ความตกลงที่ บี ที เพื่อให้ภาคีอีกฝ่ายให้ ความเห็นเป็นลายลักษณ์อักษร เว้นแต่ในกรณีที่เกิดปัญหาเร่งด่วนเกี่ยวกับ ความปลอดภัย สุขภาพ การคุ้มครองสิ่งแวดล้อม หรือความมั่นคงของประเทศหรือถูกคุกคามว่าจะเกิดปัญหา ภาคีแต่ละฝ่าย จะต้องคำนึงถึงความเห็นของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งและต้องพยายามให้การตอบสนองต่อความเห็น เหล่านั้น ตามที่ได้รับการร้องขอ
5. เว้นแต่ระบุไว้เป็นอย่างอื่นในบทนี้ ข้อมูลหรือการอธิบายใด ๆ ที่ได้รับการร้องขอโดยภาคีหนึ่งตามบทนี้ ต้องส่งให้ภาคีที่ร้องขอในรูปแบบสิ่งพิมพ์หรือทางอิเล็กทรอนิกส์ภายในระยะเวลาที่สมเหตุสมผลตามที่ได้ตกลงกัน โดยคู่ภาคีที่เกี่ยวข้องและ หากเป็นไปได้ภายในหกสิบ (60) วัน เมื่อมีการร้องขอ ภาคีผู้ถูกร้อง ขอจะต้องให้ ข้อมูลหรือการอธิบายนั้นในภาษาอังกฤษ

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ

6. เมื่อภาคีหนึ่งกักกันสินค้าที่จุดนำเข้าสินค้า เนื่องจากความไม่สอดคล้องกับกฎระเบียบทางเทคนิคหรือกระบวนการตรวจสอบและรับรอง ภาคีนั้นต้องแจ้งเหตุผลของการกักกันต่อผู้นำเข้าหรือตัวแทนของ ผู้นำเข้า โดยเร็วที่สุด

ข้อ 6.10

ความร่วมมือ

1. เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของบทนี้ เมื่อมีการร้องขอ คู่ภาคีต้องให้ความร่วมมือในเรื่องที่มีความสนใจร่วมกันในเรื่องมาตรฐาน กฎระเบียบทางเทคนิค และกระบวนการตรวจสอบและรับรอง
2. ความร่วมมือดังกล่าว ต้องอยู่บนข้อกำหนดและเงื่อนไขที่กำหนดร่วมกัน อาจรวมถึง แต่ไม่จำกัดเฉพาะ
 - (เอ) คำแนะนำ ความช่วยเหลือทางเทคนิค หรือการสร้างขีดความสามารถซึ่งเกี่ยวข้องกับการพัฒนาและการใช้มาตรฐาน กฎระเบียบทางเทคนิค และกระบวนการตรวจสอบและรับรอง
 - (บี) ความร่วมมือระหว่างหน่วยตรวจสอบและรับรอง ทั้งหน่วยงานรัฐบาล และหน่วยงานที่ไม่ใช่รัฐบาลตามที่ได้กำหนดไว้ภายใต้ภาคผนวก 1 (ข้อกำหนดและคำนิยามเพื่อความมุ่งประสงค์ของความตกลงนี้) ของความตกลง ดับบลิว ที โอ ที บี ที ในคู่ภาคีใน เรื่องที่มีความสนใจร่วมกัน
 - (ซี) ความร่วมมือในสาขาที่มีความสนใจร่วมกันเกี่ยวกับการทำงานของหน่วยงานระดับภูมิภาคและระดับระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาและการใช้มาตรฐานและกระบวนการตรวจสอบ และรับรอง เช่น การยกระดับการมีส่วนร่วมในกรอบการดำเนินงานสำหรับการยอมรับร่วม ซึ่งพัฒนาโดยหน่วยงานระดับภูมิภาคและระดับระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง
 - (ดี) เข้าร่วมการเจรจาเพื่อพัฒนาข้อตกลงการยอมรับร่วม (“เอ็ม อาร์ เอ”) เพื่อเสริมสร้างความร่วมมือในด้านกฎระเบียบทางเทคนิค มาตรฐาน และกระบวนการตรวจสอบและรับรอง เพื่อมุ่งที่จะเพิ่มความเข้าใจร่วมกันในระบบของตน และอำนวยความสะดวกการเข้าถึงตลาดของตน
 - (อี) การยกระดับความร่วมมือในการพัฒนาและการปรับปรุงมาตรฐาน กฎระเบียบทางเทคนิค และกระบวนการตรวจสอบและรับรอง และ

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ

- (เอฟ) การเสริมสร้างการสื่อสารและการประสานงานในคณะกรรมการดับลิว ที่ โอ ที่ บี ที่ และ
ในเวทีระดับระหว่างประเทศหรือระดับภูมิภาคที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ

ข้อ 6.11

การหารือทางเทคนิค

1. เมื่อภาคีหนึ่งพิจารณาเห็นว่ามีความต้องการแก้ไขปัญหาในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการค้าและบทบาทผู้ปฏิบัติ ภายใต้บทนี้ ภาคีอาจร้องขอเป็นลายลักษณ์อักษรเพื่อการหารือทางเทคนิค ภาคีผู้ถูกร้องขอต้อง ตอบสนองต่อการร้องขอนั้นในโอกาสแรกที่เป็นไปได้
2. ภาคีผู้ถูกร้องขอต้องเข้าร่วมการหารือทางเทคนิคกับภาคีที่ร้องขอภายในหกสิบ (60) วัน เว้นแต่คู่ภาคีกำหนดร่วมกันเป็นอย่างอื่น เพื่อมุ่งที่จะบรรลุแนวทางแก้ไขที่พึงพอใจร่วมกัน การหารือทางเทคนิคอาจดำเนินการโดยวิธีการใด ๆ ที่ตกลงกันในคู่ภาคี

ข้อ 6.12

จุดติดต่อ

1. ภาคีแต่ละฝ่ายต้องกำหนดจุดติดต่อจำนวนหนึ่ง (1) จุด หรือมากกว่า ที่รับผิดชอบในการประสานการปฏิบัติตามบทนี้และแจ้งให้ภาคีอีกฝ่ายทราบรายละเอียดการติดต่อของเจ้าหน้าที่หรือเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง ในจุดติดต่อนั้น รวมถึงหมายเลขโทรศัพท์ หมายเลขโทรสาร ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ และ รายละเอียดอื่นที่เกี่ยวข้อง ภายในสามสิบ (30) วัน นับแต่วันที่ความตกลงฉบับนี้มีผลใช้บังคับ ภาคีแต่ละฝ่ายต้องแจ้งภาคีอีกฝ่ายทราบเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงรายละเอียดการติดต่อเหล่านั้นโดยพลัน
2. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องทำให้มั่นใจว่าจุดติดต่อเหล่านั้นของตนอำนวยความสะดวกในการแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างคู่ภาคีด้านมาตรฐาน กฎระเบียบทางเทคนิค และกระบวนการตรวจสอบและรับรอง ในการตอบสนองต่อทุกคำร้องขอที่สมเหตุสมผลสำหรับข้อมูลดังกล่าวจากภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง

บทที่ 7

การเยียวยาทางการค้า

ส่วน เอ

มาตรการตอบโต้การทุ่มตลาดและการอุดหนุน

ข้อ 7.1

คำนิยาม

1. เพื่อความมุ่งประสงค์ของส่วนนี้ ให้ใช้คำนิยามต่อไปนี้

(เอ) **อุตสาหกรรมภายใน** หมายถึง อุตสาหกรรมภายในที่กำหนดไว้ในข้อ 4 (คำนิยามของอุตสาหกรรมภายใน) ของความตกลงองค์การการค้าโลกว่าด้วยการบังคับใช้ข้อ 6 (มาตรการตอบโต้การทุ่มตลาดและการอุดหนุน) ของแกตต์ 1994 และในข้อ 16 (คำนิยามของอุตสาหกรรมภายใน) ของความตกลงว่าด้วยการอุดหนุนและมาตรการตอบโต้การอุดหนุน

(บี) **ความเสียหาย** หมายถึง ความเสียหายที่กำหนดไว้ในข้อ 3 (การพิจารณาความเสียหาย) ของความตกลงองค์การการค้าโลกว่าด้วยการบังคับใช้ข้อ 6 (มาตรการตอบโต้การทุ่มตลาดและการอุดหนุน) ของแกตต์ 1994 และข้อ 15 (การพิจารณาความเสียหาย) ของความตกลงว่าด้วยการอุดหนุนและมาตรการตอบโต้การอุดหนุน

ข้อ 7.2

บทบัญญัติทั่วไป

1. ภาคี่จะต้องปฏิบัติตามบทบัญญัติของข้อ 6 (มาตรการตอบโต้การทุ่มตลาดและการอุดหนุน) ของแกตต์ 1994 และความตกลงองค์การการค้าโลกว่าด้วยการบังคับใช้ข้อ 6 ของแกตต์ 1994 ในการใช้มาตรการตอบโต้การทุ่มตลาด
2. ภาคี่จะต้องปฏิบัติตามบทบัญญัติของภาค 5 ของความตกลงองค์การการค้าโลกว่าด้วยการเกษตรและความตกลงองค์การการค้าโลกว่าด้วยการอุดหนุนและมาตรการตอบโต้การอุดหนุนในการใช้มาตรการตอบโต้การอุดหนุน

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ

ส่วน บี

มาตรการปกป้องจากการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้นทั่วไป

ข้อ 7.3

บทบัญญัติทั่วไป

1. ภาคี่จะต้องปฏิบัติตามบทบัญญัติของข้อ 19 (มาตรการฉุกเฉินต่อการนำเข้าสินค้าบางประเภท) ของแกตต์ 1994 และความตกลงองค์การการค้าโลกว่าด้วยมาตรการการปกป้องในการใช้มาตรการปกป้องจากการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้นทั่วไป
2. สำหรับสินค้าชนิดเดียวกัน ณ ช่วงเวลาเดียวกัน ภาคี่จะต้องไม่ใช่
 - (เอ) มาตรการปกป้องสองฝ่ายหรือมาตรการปกป้องสองฝ่ายชั่วคราวที่ได้ระบุไว้ในความตกลงฉบับนี้
 - (เอ) มาตรการปกป้องจากการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้นทั่วไปที่ได้ระบุไว้ในข้อ 19 (มาตรการฉุกเฉินต่อการนำเข้าสินค้าบางประเภท) ของแกตต์ 1994 และความตกลงองค์การการค้าโลกว่าด้วยมาตรการการปกป้อง

ส่วน ซี

มาตรการปกป้องสองฝ่าย

ข้อ 7.4

คำนิยาม

เพื่อความมุ่งประสงค์ของส่วนนี้ ให้ใช้คำนิยามต่อไปนี้

- (เอ) **อุตสาหกรรมภายใน** หมายถึง ในส่วนที่เกี่ยวกับสินค้าที่นำเข้า กลุ่มผู้ผลิตสินค้าที่เหมือนกันหรือสินค้าที่แข่งขันกันโดยตรงในดินแดนของภาคี่ หรือผู้ผลิตสินค้าที่มีการผลิตรวมของสินค้าที่เหมือนกันหรือสินค้าที่แข่งขันโดยตรง เป็นสัดส่วนที่สำคัญของการผลิตสินค้านี้ดังกล่าวทั้งหมดภายในประเทศ
- (บี) **ความเสียหายอย่างร้ายแรง** หมายถึง ความเสื่อมถอยโดยรวมอย่างมีนัยสำคัญที่เกิดขึ้นต่อสถานภาพของอุตสาหกรรมภายใน

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ

- (ซี) **การคุกคามให้เกิดความเสียหายร้ายแรง** หมายถึง ความเสียหายร้ายแรงที่กำลังจะเกิดขึ้น ซึ่งอยู่บนพื้นฐานของข้อเท็จจริง และมีข้อกล่าวหา การคาดคะเน หรือความเป็นไปได้ ที่ห่างไกล
- (ดี) **ระยะเวลาปรับตัว** หมายถึง สำหรับสินค้าหนึ่ง ระยะเวลานับตั้งแต่วันที่ความตกลงฉบับนี้ มีผลใช้บังคับจนถึงปีที่ห้าภายหลังจากการลดหรือยกเลิกอากรศุลกากรของสินค้านั้น สิ้นสุดลงตามภาคผนวก 2เอ (ตารางข้อผูกพันทางภาษีศุลกากร – ไทย) หรือภาคผนวก 2บี (ตารางข้อผูกพันทางภาษีศุลกากร – ภูฏาน)

ข้อ 7.5

การใช้มาตรการปกป้องสองฝ่าย

1. ในช่วงระยะเวลาปรับตัว ภาคนี้อาจใช้มาตรการปกป้องสองฝ่ายตามเงื่อนไขและกระบวนการที่กำหนดไว้ในส่วนนี้หากสินค้าที่ได้ขึ้นกำเนิดของภาคนี้อีกฝ่ายหนึ่งได้ถูกนำเข้ามายังดินแดนของภาคนั้นในปริมาณที่เพิ่มขึ้น ทั้งที่โดยชัดแจ้งหรือโดยเปรียบเทียบกับการผลิตภายในประเทศ อันเป็นผลมาจากการลดหรือยกเลิกอากรศุลกากรตามความตกลงฉบับนี้ และภายใต้เงื่อนไขที่กล่าวมานี้ ก่อให้เกิดหรือคุกคามให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงต่ออุตสาหกรรมภายใน
2. มาตรการปกป้องสองฝ่ายที่ถูกใช้ตามวรรค 1 อาจประกอบด้วยมาตรการต่อไปนี้เท่านั้น
 - (เอ) การระงับการลดเพิ่มเติมของอัตราศุลกากรใด ๆ ที่ให้ไว้ต่อสินค้าที่เกี่ยวข้องที่กำหนดไว้ตามภาคผนวก 2เอ (ตารางข้อผูกพันทางภาษีศุลกากร – ไทย) หรือภาคผนวก 2บี (ตารางข้อผูกพันทางภาษีศุลกากร – ภูฏาน)
 - (บี) เพิ่มอัตราอากรศุลกากรสำหรับสินค้าที่เกี่ยวข้องถึงระดับซึ่งไม่เกินอัตราที่ต่ำกว่า ระหว่าง
 - (หนึ่ง) อัตราอากรศุลกากรสำหรับสินค้านี้ที่เรียกเก็บจริงจากประเทศที่ได้รับ ความอนุเคราะห์ยิ่ง ที่มีผลใช้บังคับอยู่ ในวันที่มาตรการปกป้องสองฝ่ายถูกใช้
 - (สอง) อัตราอากรศุลกากรสำหรับสินค้านี้ที่เรียกเก็บจริงจากประเทศที่ได้รับ ความอนุเคราะห์ยิ่ง ที่มีผลใช้บังคับอยู่โดยทันทีก่อนวันที่ความตกลงฉบับนี้มีผลใช้ บังคับ

ข้อ 7.6

มาตรฐานการใช้มาตรการปกป้องสองฝ่าย

1. ไม่ให้ใช้มาตรการปกป้องสองฝ่าย
 - (เอ) เว้นแต่เป็นการใช้มาตรการในขอบเขตและระยะเวลาที่จำเป็นเพื่อป้องกันหรือเยียวยาความเสียหายร้ายแรง หรือการคุกคาม ต่ออุตสาหกรรมภายในประเทศ
 - (บี) ในรูปแบบโควตาภาษีหรือการจำกัดปริมาณการนำเข้า
 - (ซี) เป็นระยะเวลาเกินสอง (2) ปี และ
 - (ดี) เกินกว่าวันสิ้นสุดของระยะเวลาการปรับตัว
2. ระยะเวลาที่อ้างถึงในวรรค 1 (ซี) อาจขยายออกไปได้อีกสอง (2) ปี โดยมีเงื่อนไขว่า
 - (เอ) หน่วยงานใดส่วนที่มีอำนาจของภาคีผู้นำเข้าวินิจฉัยตามกระบวนการที่ระบุไว้ในส่วนนี้ว่า มาตรการดังกล่าวยังคงมีความจำเป็นต่อการป้องกันหรือเยียวยาความเสียหายร้ายแรง หรือการคุกคาม ต่ออุตสาหกรรมภายในประเทศ
 - (บี) มีหลักฐานแสดงว่าอุตสาหกรรมภายในกำลังปรับตัว
 - (ซี) ระยะเวลาทั้งหมดของการใช้มาตรการปกป้องสองฝ่าย ซึ่งรวมถึงระยะเวลาการใช้มาตรการแรกเริ่ม และการขยายระยะเวลาใด ๆ นั้น ต้องไม่เกินสี่ (4) ปี
3. เมื่อภาคียุติการใช้มาตรการปกป้องสองฝ่าย อัตราอากรศุลกากรของสินค้าที่เกี่ยวข้องจะเท่ากับอัตราที่ควรจะเป็นตามภาคผนวก 2เอ (ตารางข้อผูกพันทางภาษีศุลกากร – ไทย) หรือภาคผนวก 2บี (ตารางข้อผูกพันทางภาษีศุลกากร – ภูฏาน)
4. ไม่ให้ใช้มาตรการปกป้องสองฝ่ายต่อสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดจากภาคีที่เคยถูกใช้มาตรการปกป้องสองฝ่ายดังกล่าวมาแล้ว เป็นระยะเวลาเท่ากับครึ่งหนึ่งของระยะเวลาที่เคยมีการใช้มาตรการ โดยมีเงื่อนไขว่าไม่มีการใช้มาตรการดังกล่าวเป็นอย่างน้อยสอง (2) ปี

ข้อ 7.7

มาตรการปกป้องสองฝ่ายชั่วคราว

1. ในสถานการณ์วิกฤตที่หากดำเนินการล่าช้าจะก่อให้เกิดผลเสียหายที่ยากแก่การแก้ไข ภาควิหนึ่งอาจใช้มาตรการปกป้องสองฝ่ายชั่วคราว เมื่อผลการพิจารณาเบื้องต้นปรากฏหลักฐานที่ชัดเจนว่า สินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดจากภาควิอีกฝ่ายหนึ่งถูกนำเข้ามายังดินแดนของภาควินั้นในปริมาณที่เพิ่มขึ้น ทั้งที่โดยชัดแจ้งหรือโดยเปรียบเทียบกับการผลิตภายในประเทศ อันเป็นผลมาจากการลดหรือยกเลิกอากรศุลกากรตามความตกลงฉบับนี้ และภายใต้เงื่อนไขดังกล่าวก่อให้เกิดหรือคุกคามให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงต่ออุตสาหกรรมภายใน
2. ระยะเวลาของมาตรการปกป้องสองฝ่ายชั่วคราวจะต้องไม่เกินสองร้อย (200) วัน
3. ภาควิที่ใช้มาตรการปกป้องสองฝ่ายชั่วคราวจะต้องแจ้งภาควิอีกฝ่ายหนึ่งทันทีเมื่อมีการใช้มาตรการนั้น เมื่อภาควิที่ได้รับแจ้งร้องขอ จะต้องมีการปรึกษาหารืออย่างรวดเร็วหลังจากมีการใช้มาตรการนั้น
4. ระยะเวลาของมาตรการปกป้องสองฝ่ายชั่วคราวจะถูกลบเป็นส่วนหนึ่งของระยะเวลาที่อ้างถึงในอนุวรรค (ซี) วรรค 1 ของข้อ 7.6 (มาตรฐานการใช้มาตรการปกป้องสองฝ่าย)
5. ภาควิที่ใช้มาตรการปกป้องสองฝ่ายชั่วคราวจะต้องคืนอากรศุลกากรใดๆ ที่เรียกเก็บอันเป็นผลมาจากมาตรการปกป้องสองฝ่ายชั่วคราวโดยทันที หากผลการไต่สวนในภายหลังที่อ้างถึงในข้อ 7.10 (กระบวนการไต่สวน) ไม่ได้ชี้ชัดว่า การนำเข้าที่เพิ่มขึ้นของสินค้าที่อยู่ภายใต้มาตรการปกป้องสองฝ่ายชั่วคราว ก่อให้เกิดความเสียหายร้ายแรง หรือคุกคาม ต่ออุตสาหกรรมภายในประเทศ

ข้อ 7.8

การชดเชยค่าเสียหาย และการระงับสิทธิประโยชน์หรือพันธกรณีอื่น

1. ไม่เกิน 30 วันหลังจากวันที่ใช้มาตรการปกป้องสองฝ่าย ภาควิที่ใช้มาตรการนั้นจะต้องส่งคำเชิญไปยังภาควิอีกฝ่ายหนึ่ง โดยให้โอกาสในการปรึกษาหารือ เพื่อตกลงร่วมกันเกี่ยวกับการชดเชยที่เป็นการเปิดเสรีทางการค้าที่เหมาะสม ในรูปแบบของการลดหย่อนที่มีผลทางการค้าเทียบเท่ากันอย่างมีนัยสำคัญ
2. หากการปรึกษาหารือที่อ้างถึงในวรรค 1 ไม่ได้นำไปสู่ข้อตกลงเกี่ยวกับการชดเชยที่เป็นการเปิดเสรีทางการค้าภายใน 30 วันหลังจากวันที่ส่งคำเชิญที่อ้างถึงในวรรค 1 ภาควิที่ได้รับเชิญอาจจะบังคับการให้การลดหย่อนทางการค้าที่เทียบเท่ากันอย่างมีนัยสำคัญ

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ

3. สิทธิในการชดเชยที่เป็นการเปิดเสรีทางการค้าที่อ้างถึงในวรรค 1 และสิทธิในการระงับการลดหย่อนที่อ้างถึงในวรรค 2 จะมีผลใช้บังคับตราบเท่าที่มาตรการปกป้องสองฝ่ายยังมีผลใช้บังคับเท่านั้น
4. โดยไม่คำนึงถึงวรรค 3 สิทธิในการระงับการลดหย่อนที่อ้างถึงในวรรค 2 จะไม่ถูกใช้ในช่วงสองปีแรก ที่มาตรการปกป้องสองฝ่ายมีผลใช้บังคับ

ข้อ 7.9

การเริ่มต้นการไต่สวนมาตรการปกป้องสองฝ่าย

1. หน่วยงานไต่สวนที่มีอำนาจของภาคีหนึ่งอาจเริ่มต้นการไต่สวนมาตรการปกป้องสองฝ่าย
 - (เอ) ภายหลังการยื่นคำร้องเป็นลายลักษณ์อักษรโดยหรือในนามของอุตสาหกรรมภายในของภาคนั้น หรือ
 - (บี) ในกรณีพิเศษ โดยการริเริ่มของตนเอง
2. หากหน่วยงานไต่สวนที่มีอำนาจได้เริ่มต้นการไต่สวนบนพื้นฐานของคำร้องที่เป็นลายลักษณ์อักษรตามที่ระบุไว้ในอนุวรรค (เอ) ของวรรค 1 แล้ว คำร้องฉบับที่ไม่เป็นความลับนั้นจะต้องเปิดเผยให้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทราบ
3. ในกรณีที่มีคำร้องเป็นลายลักษณ์อักษรโดยหน่วยงานที่อ้างว่าตนเป็นตัวแทนของอุตสาหกรรมภายในของภาคีหนึ่ง หน่วยงานไต่สวนที่มีอำนาจจะต้องไม่เริ่มการไต่สวนมาตรการปกป้องสองฝ่าย โดยมีได้ประเมินอย่างรอบคอบก่อนว่า
 - (เอ) คำร้องดังกล่าวเป็นไปตามข้อกำหนดของกฎหมายของภาคนั้นหรือไม่
 - (บี) คำร้องดังกล่าวกระทำโดยหรือในนามของอุตสาหกรรมภายในของภาคนั้นหรือไม่
 - (ซี) คำร้องดังกล่าวมีหลักฐานที่สมเหตุสมผลว่าการนำเข้าสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดจากภาคีอีกฝ่ายหนึ่งเพิ่มขึ้นอันเป็นผลมาจากการลดหรือยกเลิกภาษีศุลกากรตามความตกลงนี้หรือไม่ และ
 - (ดี) การนำเข้าดังกล่าวก่อให้เกิดหรือคุกคามให้เกิดความเสียหายร้ายแรงที่กล่าวอ้างหรือไม่

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ

4. เพื่อวัตถุประสงค์ของการเริ่มต้นการไต่สวนมาตรการปกป้องสองฝ่าย หน่วยงานไต่สวนที่มีอำนาจของภาคีฝ่ายหนึ่งจะต้องลงประกาศเปิดการไต่สวนอย่างเป็นทางการ โดยการแจ้งนั้นจะต้องระบุ

- (เอ) หน่วยงานที่ยื่นคำร้องเป็นลายลักษณ์อักษร หากมี
- (บี) สินค้านำเข้าที่อยู่ภายใต้การไต่สวนมาตรการปกป้องสองฝ่าย
- (ซี) ประเภท ประเภทย่อย หรือเลขที่พิกัดศุลกากรของสินค้านำเข้าภายใต้ระบบฮาร์โมนิส
- (ดี) ขอบเขตและกำหนดเวลาของการพิจารณาที่จะใช้ดำเนินการ
- (อี) ระยะเวลาที่ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียสามารถแสดงความคิดเห็นเป็นลายลักษณ์อักษรและส่งข้อมูลได้
- (เอฟ) เวลาและสถานที่ของการเปิดรับฟังความคิดเห็น หากมี
- (จี) ระยะเวลาที่ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียสามารถขอรับฟังความคิดเห็นด้วยวาจาจากหน่วยงานไต่สวนที่มีอำนาจได้ หากไม่มีการกำหนดเปิดรับฟังความคิดเห็น
- (เอช) รายละเอียดการติดต่อของหน่วยงานไต่สวนที่มีอำนาจ

ข้อ 7.10

การบวนการไต่สวน

1. ภาคีหนึ่งจะใช้มาตรการปกป้องสองฝ่ายได้หลังจากหน่วยงานไต่สวนที่มีอำนาจได้ดำเนินการไต่สวนแล้วเท่านั้น
2. ในการดำเนินการไต่สวนแต่ละครั้ง หน่วยงานไต่สวนที่มีอำนาจจะต้องให้โอกาสแก่ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในการรับฟังความคิดเห็น การส่งข้อมูล การแสดงความคิดเห็น และการนำเสนอหลักฐานตามที่ระบุไว้ในในการแจ้งการเริ่มต้นการไต่สวน หรือระหว่างการไต่สวนในภายหลัง
3. ในการดำเนินการไต่สวน หน่วยงานไต่สวนที่มีอำนาจจะต้องประเมินปัจจัยที่เกี่ยวข้องทั้งหมดของวัตถุประสงค์และลักษณะที่เกี่ยวข้องกับการกำหนดปริมาณ ที่มีผลกระทบต่อสถานการณ์ของอุตสาหกรรมภายใน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ปัจจัยต่อไปนี้

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ

- (เอ) อัตราและปริมาณการเพิ่มขึ้นของการนำเข้าสินค้าที่เกี่ยวข้อง ทั้งที่ชัดเจนหรือโดยเปรียบเทียบกับการผลิตภายในประเทศ
 - (บี) ส่วนแบ่งในตลาดภายในประเทศของการนำเข้าที่เพิ่มขึ้น และ
 - (ซี) การเปลี่ยนแปลงระดับการขาย การผลิต ความสามารถในการผลิต การใช้ประโยชน์จากความสามารถในการผลิต กำไรและขาดทุน และการจ้างงาน
4. การพิจารณาว่าการนำเข้าที่เพิ่มขึ้นก่อให้เกิดหรือคุกคามให้เกิดความเสียหายร้ายแรงหรือไม่จะกระทำไม่ได้ เว้นแต่บนพื้นฐานของหลักฐานที่เป็นธรรม การไต่สวนสามารถแสดงให้เห็นว่า มีความเชื่อมโยงระหว่างการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้นที่เกี่ยวข้องกับความเสียหายร้ายแรงหรือการคุกคามความเสียหายร้ายแรงเกิดขึ้นในกรณีที่ปัจจัยอื่นนอกเหนือจากการนำเข้าที่เพิ่มขึ้นกำลังก่อให้เกิดความเสียหายร้ายแรงหรือ การคุกคามความเสียหายร้ายแรงในขณะเดียวกัน ความเสียหายนั้นจะไม่ถือเป็นความเสียหายอันเนื่องมาจากการนำเข้าที่เพิ่มขึ้น
5. ข้อมูลใดที่เป็นความลับโดยลักษณะเนื้อหาหรือได้รับมาบนพื้นฐานที่เป็นความลับจะต้องได้รับการปฏิบัติตามข้อ 3.2 (การไต่สวน) ของความตกลงองค์การการค้าโลกว่าด้วยมาตรการการปกป้อง

ข้อ 7.11

การแจ้งและการหารือ

1. ภาคฝ่ายหนึ่งจะต้องแจ้งภาคอีกฝ่ายหนึ่งเป็นลายลักษณ์อักษรโดยทันที หากภาคหนึ่ง
- (เอ) เริ่มการไต่สวนมาตรการปกป้องสองฝ่ายภายใต้ส่วนนี้
 - (บี) ตั้งใจที่จะใช้มาตรการปกป้องสองฝ่ายชั่วคราว หรือ ใช้หรือขยายระยะเวลามาตรการปกป้องสองฝ่าย หรือ
 - (ซี) ตั้งใจที่จะแก้ไขมาตรการปกป้องสองฝ่ายที่ใช้บังคับก่อนหน้านี้
2. ภาคหนึ่งจะต้องให้สำเนาของคำร้องเป็นลายลักษณ์อักษรฉบับที่ไม่เป็นความลับแก่ภาคอีกฝ่ายหนึ่งที่เป็นพื้นฐานของการเริ่มการไต่สวน หากมีกรณีดังกล่าว และรายงานของหน่วยงานไต่สวนที่มีอำนาจที่กำหนดไว้ในข้อ 3 (การไต่สวน) ของความตกลงองค์การการค้าโลกว่าด้วยมาตรการการปกป้อง

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ

3. การแจ้งภายใต้อนุวรรค (ปี) และ (ซี) ของวรรค 1 จะต้องรวมถึงข้อมูลที่เกี่ยวข้องทั้งหมด เช่น
 - (เอ) หลักฐานที่แสดงว่า การนำเข้าที่เพิ่มขึ้นของสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดจากภาคีอีกฝ่ายหนึ่งกำลังก่อให้เกิดความเสียหายร้ายแรงหรือการคุกคามต่ออุตสาหกรรมภายในประเทศ เป็นผลมาจากการลดหรือยกเลิกภาษีศุลกากรตามความตกลงฉบับนี้
 - (บี) คำอธิบายที่ชัดเจนของสินค้าที่อยู่ภายใต้มาตรการปกป้องสองฝ่าย รวมถึงประเภทหรือประเภทย่อยภายใต้ระบบฮาร์โมนไนซ์ ตามที่ระบุไว้ในภาคผนวก 2เอ (ตารางข้อมูลผูกพันทางภาษีศุลกากร – ไทย) หรือภาคผนวก 2บี (ตารางข้อมูลผูกพันทางภาษีศุลกากร – ภูฏาน)
 - (ซี) คำอธิบายที่ชัดเจนของมาตรการปกป้องสองฝ่าย
 - (ดี) วันที่ใช้มาตรการปกป้องสองฝ่าย ระยะเวลาที่คาดว่าจะใช้ และหากมี ตารางเวลาของการเปิดเสรีของมาตรการ และ
 - (อี) หลักฐานที่แสดงว่าอุตสาหกรรมภายในประเทศกำลังปรับตัว ในกรณีของการขยายระยะเวลาของมาตรการปกป้องสองฝ่าย
4. โดยไม่กระทบต่อข้อวรรค 3 ของข้อ 7.7 (มาตรการปกป้องสองฝ่ายชั่วคราว) เมื่อมีการร้องขอจากภาคีที่สินค้าของตนอยู่ภายใต้การไต่สวนมาตรการปกป้องสองฝ่าย ภาคีที่ดำเนินการไต่สวนจะต้องให้โอกาสที่เพียงพอสำหรับการปรึกษาหารือกับภาคีที่ร้องขอ ก่อนการตัดสินใจขั้นสุดท้ายในการใช้มาตรการปกป้องโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ
 - (เอ) ทบทวนการแจ้งที่อ้างถึงในวรรค 1 หรือประกาศสาธารณะ หรือรายงานใดที่เกี่ยวข้องกับการไต่สวน ที่ออกโดยหน่วยงานไต่สวนที่มีอำนาจ
 - (บี) แลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับมาตรการที่เสนอ และ
 - (ซี) บรรลุความเข้าใจเกี่ยวกับการชดเชยที่อ้างถึงในวรรค 1 ของข้อ 7.8 (การชดเชยค่าเสียหายและการระงับสิทธิประโยชน์หรือพันธกรณีอื่น)
5. หน่วยงานไต่สวนที่มีอำนาจจะต้องไม่เปิดเผยข้อมูลที่เป็นความลับในระหว่างการไต่สวน

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ

ส่วน ดี
บทบัญญัติสุดท้าย

ข้อ 7.12

การไม่ใช้บังคับของการระงับข้อพิพาท

บทที่ 9 (การระงับข้อพิพาท) ไม่ใช้บังคับกับส่วน เอ และ บี

บทที่ 8

ความร่วมมือทางเศรษฐกิจและวิชาการ

ข้อ 8.1

หลักการและวัตถุประสงค์

1. คู่ภาคีจะต้องดำเนินกิจกรรมความร่วมมือทางเศรษฐกิจและวิชาการที่เป็นประโยชน์ร่วมกันเพื่อเสริมสร้างการค้าและการลงทุนระหว่างคู่ภาคีให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น เพื่อส่งเสริมความร่วมมือทางเศรษฐกิจตามความตกลงนี้
2. คู่ภาคีจะต้องพยายามที่จะอำนวยความสะดวกความร่วมมือทางเศรษฐกิจและวิชาการระหว่างคู่ภาคีโดยขึ้นอยู่กับพร้อมของทรัพยากรและเป็นไปตามกฎหมายและกฎระเบียบข้อบังคับที่เกี่ยวข้องของแต่ละฝ่าย คู่ภาคีจะต้องแสวงหาแนวทางขยายความร่วมมือทางเศรษฐกิจและวิชาการในด้านต่างๆ ที่มีความสนใจร่วมกัน รวมถึงข้อเสนอแนะเพื่อเสริมสร้างความร่วมมือทางเศรษฐกิจและวิชาการที่มีอยู่และพัฒนาข้อริเริ่มใหม่ ๆ
3. คู่ภาคีจะดำเนินโครงการเสริมสร้างศักยภาพและความช่วยเหลือทางวิชาการ โดยเฉพาะโครงการที่ตอบสนองความต้องการและข้อกำหนดซึ่งสอดคล้องกับสาขาความร่วมมือทางเศรษฐกิจและวิชาการที่สำคัญ ภายใต้ความตกลงนี้

ข้อ 8.2

ขอบเขตความร่วมมือทางเศรษฐกิจและวิชาการ

1. ความร่วมมือทางเศรษฐกิจและวิชาการภายใต้บทนี้จะต้องสนับสนุนการดำเนินการและการใช้ประโยชน์จากความตกลงนี้อย่างครอบคลุม มีประสิทธิภาพ และประสิทธิผล ผ่านกิจกรรมความร่วมมือทางเศรษฐกิจและวิชาการที่เกี่ยวข้องกับการค้าและการลงทุน
2. คู่ภาคีจะต้องแสวงหาและดำเนินกิจกรรมความร่วมมือทางเศรษฐกิจและวิชาการ ซึ่งรวมถึงการเสริมสร้างศักยภาพและความช่วยเหลือทางวิชาการ โดยมุ่งเน้นในประเด็นดังต่อไปนี้
 - (เอ) การค้าสินค้า
 - (บี) กฎว่าด้วยถิ่นกำเนิดสินค้า
 - (ซี) พิธีการศุลกากรและการอำนวยความสะดวกทางการค้า

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ

- (ดี) มาตรการสุขอนามัยและสุขอนามัยพืช
- (อี) มาตรฐาน กฎระเบียบทางเทคนิค และกระบวนการตรวจสอบและรับ
- (เอฟ) เศรษฐกิจดิจิทัล
- (จี) เศรษฐกิจสีเขียว
- (เอช) การเชื่อมโยงห่วงโซ่อุปทาน
- (ไอ) การแข่งขัน;
- (เจ) การคุ้มครองผู้บริโภค
- (เค) วิสาหกิจขนาดกลาง ขนาดย่อมและขนาดย่อย
- (แอล) สิทธิทางทรัพย์สินทางปัญญา
- (เอ็ม) การส่งเสริมการค้าและการลงทุน
- (เอ็น) การท่องเที่ยว
- (โอ) เกษตรกรรม
- (พี) การศึกษาวิชาชีพและการอาชีวศึกษา
- (คิว) พลังงานหมุนเวียน และ
- (อา) ด้านอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับความร่วมมือทางเศรษฐกิจและวิชาการตามที่คู่ภาคีอาจตกลงกัน

ข้อ 8.3

ทรัพยากรสำหรับความร่วมมือทางเศรษฐกิจและวิชาการ

1. การดำเนินการความร่วมมือทางเศรษฐกิจและวิชาการภายใต้บทนี้จะต้องขึ้นอยู่กับความพร้อมด้านเงินทุน และกฎหมายและระเบียบข้อบังคับที่ใช้บังคับของแต่ละภาคี
2. ค่าใช้จ่ายของความร่วมมือทางเศรษฐกิจและวิชาการภายใต้บทนี้จะถูกรับผิดชอบโดยคู่ภาคีตามขีดจำกัดความสามารถของตน และผ่านช่องทางของตน ในลักษณะที่เป็นธรรม ซึ่งจะตกลงร่วมกันโดยคู่ภาคี

ข้อ 8.4

การดำเนินการความร่วมมือทางเศรษฐกิจและวิชาการ

1. กิจกรรมความร่วมมือทางเศรษฐกิจและวิชาการที่ดำเนินการตามบทนี้อาจรวมถึงการสัมมนา การฝึกอบรม การหารือเชิงนโยบาย การศึกษา และกิจกรรมอื่นๆ ที่คู่ภาคีตกลงร่วมกัน
2. คณะกรรมการร่วมที่จัดตั้งขึ้นภายใต้ความตกลงนี้จะเป็นกลไกอำนวยความสะดวกการดำเนินการและการปฏิบัติตามบทนี้อย่างมีประสิทธิภาพ

ข้อ 8.5

การไม่ใช้บังคับการระงับข้อพิพาท

1. กลไกระงับข้อพิพาทในความตกลงนี้จะต้องไม่ใช้บังคับเรื่องใดๆ ที่เกิดขึ้นภายใต้บทนี้
2. ข้อพิพาทใดๆ ที่เกี่ยวข้องกับการตีความ การดำเนินการ หรือการใช้บังคับบทนี้ จะต้องแก้ไขโดยการปรึกษาหารือกันโดยคณะกรรมการร่วมที่จัดตั้งขึ้นภายใต้ความตกลงนี้

บทที่ 9

การระงับข้อพิพาท

ข้อ 9.1

วัตถุประสงค์

บทนี้วัตถุประสงค์เพื่อจัดให้มีกฎและกระบวนการที่มีประสิทธิภาพ มีประสิทธิผล และโปร่งใสสำหรับการระงับข้อพิพาทที่เกิดขึ้นภายใต้ความตกลงฉบับนี้

ข้อ 9.2

ขอบเขต⁹

เว้นแต่จะระบุไว้เป็นอย่างอื่นในความตกลงฉบับนี้ บทนี้จะใช้บังคับเพื่อการระงับข้อพิพาทระหว่างคู่ภาคีที่เกี่ยวข้องกับการตีความ การใช้ หรือการปฏิบัติตามความตกลงฉบับนี้ เมื่อภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งพิจารณาว่า

(เอ) มาตรการของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งไม่สอดคล้องกับพันธกรณีของตนภายใต้ความตกลงฉบับนี้ หรือ

(บี) ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งไม่กระทำการตามพันธกรณีของตนภายใต้ความตกลงนี้

ข้อ 9.3

บทบัญญัติทั่วไป

- การตีความความตกลงฉบับนี้จะต้องเป็นไปตามกฎจารีตประเพณีของกฎหมายระหว่างประเทศแผนกคดีเมือง
- ในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัติใด ๆ ของ ความตกลง ดับบลิว ที โอ ซึ่ง รวมเข้าไว้ในความตกลงฉบับนี้ คณะพิจารณาจะต้องพิจารณาการตีความที่เกี่ยวข้องในรายงานของคณะพิจารณาและองค์กรอุทธรณ์ของดับบลิว ที โอ ซึ่งได้รับการรับรองโดยองค์กรระงับข้อพิพาทของ ดับบลิว ที โอ¹⁰
- การแจ้ง การร้องขอ และการตอบรับทั้งหมดที่กระทำขึ้นตามบทนี้ จะต้องกระทำเป็นลายลักษณ์อักษร

⁹ คำฟ้องประเภทที่มีใช้เรื่องการละเมิดพันธกรณีไม่อนุญาตให้กระทำได้ภายใต้ความตกลงฉบับนี้

¹⁰ คู่ภาคียืนยันว่าวรรคนี้ไม่ห้ามคณะพิจารณาที่จะพิจารณาการตีความในรายงานที่เกี่ยวข้องของคณะพิจารณาและองค์กรอุทธรณ์ของดับบลิว ที โอ ซึ่งรับรองโดยองค์กรระงับข้อพิพาทของดับบลิว ที โอ ในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัติของความตกลงดับบลิว ที โอ ที่ไม่ได้รวมเข้าไว้ในความตกลงฉบับนี้

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ

4. ให้ส่งเสริมคู่ภาคีใช้ความพยายามอย่างเต็มที่ ในทุกขั้นตอนของข้อพิพาท ผ่านความร่วมมือและการปรึกษาหารือ เพื่อบรรลุข้อยุติที่ตกลงร่วมกัน
5. ระยะเวลาใด ๆ ที่ได้กำหนดไว้ในบทนี้อาจแก้ไขได้โดยการตกลงร่วมกันโดยคู่ภาคี

ข้อ 9.4

การเลือกเวที

1. ในกรณีที่ข้อพิพาทเกี่ยวข้องกับสิทธิและพันธกรณีภายใต้ความตกลงฉบับนี้ที่เทียบเท่ากับสิทธิและพันธกรณีภายใต้ความตกลงด้านการค้าหรือการลงทุนระหว่างประเทศอื่นที่ภาคีทั้งสองฝ่ายเป็นภาคีอย่างมีนัยสำคัญ ภาคีผู้ยื่นฟ้องอาจเลือกเวทีระงับข้อพิพาทนั้น และให้ใช้เวตินั้นเพียงเวทีเดียว โดยไม่ใช่เวทีอื่นอีก
2. เพื่อความมุ่งประสงค์ของข้อนี้ ให้ถือว่าภาคีผู้ยื่นฟ้องได้เลือกเวทีระงับข้อพิพาทเมื่อได้ร้องขอให้มีการจัดตั้งคณะผู้พิจารณาตามวรรค 1 ของข้อ 9.7 (คำร้องให้มีการจัดตั้งคณะพิจารณา) หรือร้องขอให้มีการจัดตั้ง หรือส่งเรื่องไปยังคณะพิจารณาหรือองค์คณะด้านการระงับข้อพิพาทภายใต้ความตกลงด้านการค้าหรือการลงทุนระหว่างประเทศอื่น
3. ข้อนี้ไม่ใช่บังคับในกรณีที่คู่ภาคีตกลงกันเป็นลายลักษณ์อักษรว่า จะไม่ใช่ข้อนี้บังคับข้อพิพาทใด ๆ เป็นการเฉพาะ

ข้อ 9.5

การปรึกษาหารือ

1. ภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งอาจร้องขอให้มีการปรึกษาหารือกับภาคีอีกฝ่ายหนึ่งในเรื่องใด ๆ ที่ระบุไว้ในข้อ 9.2 (ขอบเขต) ภาคีผู้ถูกร้องจะต้องพิจารณาคำร้องขอให้มีการปรึกษาหารือของภาคีผู้ยื่นคำร้องอย่างเหมาะสม และจะต้องให้โอกาสสำหรับการปรึกษาหารือดังกล่าวอย่างเพียงพอ
2. คำร้องขอให้มีการปรึกษาหารือใด ๆ ที่ดำเนินการตามวรรค 1 จะต้องระบุเหตุผลสำหรับการร้องขอ รวมถึงการระบุมাত্রการที่เป็นประเด็น และการระบุพื้นฐานของข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายของคำร้อง
3. ภาคีผู้ถูกร้องจะต้องตอบรับโดยทันทีที่ได้รับคำร้องขอสำหรับการปรึกษาหารือที่ดำเนินการตามวรรค 1 ผ่านการแจ้งไปยังภาคีผู้ยื่นคำร้อง โดยระบุวันที่ได้รับการร้องขอ มิฉะนั้นให้ถือว่าวันที่จัดทำคำร้องเป็นวันที่ภาคีผู้ถูกร้องได้รับคำร้อง

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ

4. ภาคิผู้ถูกร้องจะต้องตอบคำร้องขอสำหรับการปรึกษาหารือที่ดำเนินการตามวรรค 1 ไม่ช้ากว่า 7 วันหลังจากวันที่ได้รับคำร้อง
5. ภาคิผู้ถูกร้องจะต้องเข้าสู่การปรึกษาหารือไม่ช้ากว่า
 - (เอ) 15 วันหลังจากวันที่ได้รับคำร้องสำหรับการปรึกษาหารือที่ดำเนินการตามวรรค 1 ในกรณีเร่งด่วน ซึ่งรวมถึงกรณีสินค้าเสียหายได้ หรือ
 - (บี) 30 วันหลังจากวันที่ได้รับคำร้องสำหรับการปรึกษาหารือที่ดำเนินการตามวรรค 1 สำหรับเรื่องอื่น ๆ
6. คู่ภาคีจะต้องเข้าร่วมในการปรึกษาหารือโดยสุจริตและต้องใช้พยายามอย่างเต็มความสามารถที่จะบรรลุข้อยุติที่ตกลงร่วมกัน ผ่านการปรึกษาหารือ เพื่อการนี้คู่ภาคีจะต้อง
 - (เอ) ให้ข้อมูลที่เพียงพอในระหว่างการปรึกษาหารือเพื่อสามารถตรวจสอบได้อย่างครบถ้วนว่ามาตรการที่เป็นประเด็นอาจกระทบการปฏิบัติตาม หรือการใช้ความตกลงฉบับนี้
 - (บี) ปฏิบัติต่อข้อมูลที่เป็นความลับหรือมีกรรมสิทธิ์ใด ๆ ที่ได้แลกเปลี่ยนกันระหว่างการปรึกษาหารือบนพื้นฐานเดียวกันกับภาคีที่ให้ข้อมูล และ
 - (ซี) พยายามจัดเตรียมบุคลากรของหน่วยงานภาครัฐ หรือองค์กรกำกับดูแลอื่น ๆ ของตน ซึ่งรับผิดชอบหรือมีความเชี่ยวชาญในเรื่องที่อยู่ภายใต้การหารือนั้น เข้าร่วมการปรึกษาหารือ
7. การปรึกษาหารือภายใต้ข้อนี้จะต้องเป็นความลับและไม่เป็นการกระทบต่อสิทธิของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งในกระบวนการพิจารณาใด ๆ ต่อไป หรือกระบวนการพิจารณาอื่น ๆ
8. การปรึกษาหารืออาจจัดขึ้นแบบพบปะระหว่างบุคคลหรือโดยวิธีการสื่อสารอื่นใดที่คู่ภาคีตกลงกัน เว้นแต่คู่ภาคีจะตกลงเป็นอย่างอื่น หากการปรึกษาหารือจัดขึ้นแบบพบปะระหว่างบุคคล จะต้องจัดขึ้นในดินแดนของภาคิผู้ถูกฟ้อง

ข้อ 9.6

การประสานท่าที การประนอม หรือการไกล่เกลี่ย

1. คู่ภาคีอาจตกลงที่จะใช้วิธีระงับข้อพิพาททางเลือกโดยสมัครใจ เมื่อใดก็ได้ ซึ่งรวมถึงการประสานท่าที การประนอม หรือการไกล่เกลี่ย กระบวนการสำหรับวิธีการระงับข้อพิพาททางเลือกนั้นอาจเริ่มใช้เมื่อใดก็ได้ และยกเลิกโดยภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง เมื่อใดก็ได้
2. หากคู่ภาคีตกลงร่วมกัน กระบวนการที่อ้างถึงในวรรค 1 อาจดำเนินต่อไปในขณะที่เรื่องดังกล่าวกำลังได้รับการพิจารณา โดยคณะพิจารณาภายใต้บทนี้
3. กระบวนการพิจารณาที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการที่อ้างถึงในวรรค 1 และท่าทีของภาคีใดระหว่างกระบวนการพิจารณาเหล่านี้ จะต้องเป็นความลับและไม่กระทบต่อสิทธิของภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งในกระบวนการพิจารณาต่อไป หรือกระบวนการพิจารณาอื่น ๆ

ข้อ 9.7

คำร้องให้มีการจัดตั้งคณะพิจารณา

1. ภาคีผู้ยื่นคำร้องอาจขอให้มีการจัดตั้งคณะพิจารณาเพื่อพิจารณาวินิจฉัยเรื่อง โดยการแจ้งไปยังภาคีผู้ถูกร้อง หาก

(เอ) ภาคีผู้ถูกร้องไม่

(หนึ่ง) ตอบรับคำร้องขอสำหรับการปรึกษาหารือตามวรรค 4 ของข้อ 9.5 (การปรึกษาหารือ) หรือ

(สอง) เข้าสู่การปรึกษาหารือตามวรรค 5 ของข้อ 9.5 (การปรึกษาหารือ) หรือ

(บี) การปรึกษาหารือไม่สามารถแก้ไขข้อพิพาทได้ภายใน

(หนึ่ง) 20 วันหลังจากวันที่ภาคีผู้ถูกร้องได้รับคำร้องสำหรับการปรึกษาหารือ ที่ดำเนินการตามวรรค 1 ของข้อ 9.5 (การปรึกษาหารือ) ในกรณีเร่งด่วน รวมถึงกรณีเกี่ยวกับสินค้าที่เน่าเสียได้ หรือ

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ

(สอง) 60 วันหลังจากวันที่ภาคีผู้ถูกร้องได้รับคำร้องสำหรับการปรึกษาหารือ ที่ดำเนินการตามวรรค 1 ของข้อ 9.5 (การปรึกษาหารือ) เกี่ยวกับเรื่องอื่นใด

2. คำร้องขอสำหรับการจัดตั้งคณะพิจารณาซึ่งดำเนินการตามวรรค 1 จะต้องระบุมาตรการเฉพาะเจาะจง ที่เป็นประเด็นพิพาท และให้รายละเอียดของพื้นฐานทางข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายของคำร้อง รวมถึง บทบัญญัติที่เกี่ยวข้องของความตกลงฉบับนี้ ที่เพียงพอในการแสดงให้เห็นปัญหาอย่างชัดเจน เพื่อให้ คณะพิจารณา

3. ภาคีผู้ถูกร้องจะต้องตอบรับโดยทันทีว่าได้รับคำร้องขอให้จัดตั้งคณะพิจารณาตามวรรค 1 โดยแจ้งไปยังภาคีผู้ยื่นคำร้อง โดยระบุวันที่ได้รับคำร้อง มิฉะนั้น ให้ถือว่าวันที่จัดทำคำร้องเป็นวันที่ภาคี ผู้ถูกร้องได้รับคำร้อง

4. เมื่อมีการร้องขอให้จัดตั้งคณะพิจารณาตามวรรค 1 ให้จัดตั้งคณะพิจารณา โดยเป็นไปตามข้อ 9.8 (การจัดตั้งและการรวมตัวของคณะพิจารณา)

ข้อ 9.8

การจัดตั้งและการรวมตัวของคณะพิจารณา

1. เว้นแต่คู่ภาคีจะตกลงเป็นอย่างอื่น ให้คณะพิจารณาประกอบด้วยผู้พิจารณา 3 คน
2. เว้นแต่คู่ภาคีจะตกลงเป็นอย่างอื่น ให้ใช้กระบวนการต่อไปนี้ในการแต่งตั้งคณะพิจารณา

(เอ) ภายใน 30 วันนับจากวันที่ได้รับคำร้องให้จัดตั้งคณะพิจารณาตามวรรค 1 ของข้อ 9.7 (คำร้องให้มีการจัดตั้งคณะพิจารณา) ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องแต่งตั้งผู้พิจารณาหนึ่ง (1) คน ซึ่งอาจเป็นบุคคลสัญชาติของตน และเสนอชื่อผู้เข้ารับการคัดเลือกจำนวนไม่เกิน (3) คน เพื่อทำหน้าที่เป็นผู้พิจารณาคนที่สาม ซึ่งจะประธานคณะผู้พิจารณา คู่ภาคีจะต้องแจ้ง ให้ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งทราบเรื่องการแต่งตั้งและรายชื่อผู้ที่ได้รับการเสนอชื่อตามอนุวรรค (เอ) เดียวกัน

(บี) ภายใน 50 วัน นับจากวันที่ได้รับการร้องขอให้จัดตั้งคณะพิจารณาตามวรรค 1 ของข้อ 9.7 (คำร้องให้มีการจัดตั้งคณะพิจารณา) คู่ภาคีจะต้องตกลงกันในการแต่งตั้งประธานของ คณะพิจารณา โดยคำนึงถึงผู้เข้ารับการคัดเลือกที่ได้รับการเสนอชื่อตามอนุวรรค (เอ)

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ

- (ซี) หากภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไม่ได้แต่งตั้งผู้พิจารณาตามอนุวรรค (เอ) หรือหากคู่ภาคีไม่สามารถตกลงกันในการแต่งตั้งประธานของคณะพิจารณาตามอนุวรรค (บี) ภายในระยะเวลาอีก 20 วัน ภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งอาจร้องขอต่อผู้อำนวยการใหญ่ของดับบลิว ที โอ ให้แต่งตั้งผู้พิจารณาที่เหลือภายใน 30 วัน นับจากวันที่มีคำร้องขอดังกล่าว ในกรณีที่ผู้อำนวยการใหญ่มีสัญชาติเดียวกับภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง ให้รองผู้อำนวยการใหญ่หรือเจ้าหน้าที่ผู้มีลำดับความอาวุโสถัดมา ที่ไม่มีสัญชาติเดียวกับภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง ได้รับการร้องขอให้เป็นผู้ทำการแต่งตั้งที่จำเป็น ให้ใช้รายชื่อผู้ได้รับการเสนอชื่อใด ๆ ซึ่งได้ทำขึ้นภายในตอนวรรค (เอ) พร้อมกับคำร้องขอดังกล่าวและอาจใช้รายชื่อดังกล่าวในการแต่งตั้งที่จำเป็น
- (ดี) หากผู้อำนวยการใหญ่ของดับบลิว ที โอ หรือ บุคคลที่ได้รับการร้องขอให้เป็นผู้ทำการแต่งตั้งที่จำเป็นตามอนุวรรค (ซี) แจ้งคู่ภาคีว่า ตนไม่สะดวก หรือไม่สามารถแต่งตั้งผู้พิจารณาที่เหลือได้ภายใน 30 วัน หลังจากวันที่มีการร้องขอตตามอนุวรรค (ซี) ผู้พิจารณาที่เหลือจะได้รับการคัดเลือกโดยการจับสลากภายใน 10 วัน จากผู้เข้ารับการคัดเลือกที่ได้รับการเสนอชื่อตามอนุวรรค (เอ)
3. ให้วันที่มีการแต่งตั้งผู้พิจารณาคนสุดท้ายเป็นวันที่จัดตั้งคณะพิจารณา
4. ผู้พิจารณาแต่ละคนจะต้อง
- (เอ) มีความเชี่ยวชาญหรือประสบการณ์ด้านกฎหมาย การค้าระหว่างประเทศ เรื่องอื่น ๆ ที่ครอบคลุมโดยความตกลงฉบับนี้ หรือการระงับข้อพิพาทที่เกิดขึ้นภายใต้ความตกลงการค้าระหว่างประเทศ
- (บี) ได้รับคัดเลือกอย่างเคร่งครัดบนพื้นฐานของความเป็นกลาง ความเชื่อถือได้ และการตัดสินใจอย่างสมเหตุสมผล
- (ซี) มีความเป็นอิสระ และไม่เกี่ยวข้องกับ หรือปฏิบัติตามคำสั่งของภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง
- (ดี) ไม่เคยเกี่ยวข้องกับเรื่องข้อพิพาทไม่ว่าในฐานะใด และ
- (อี) เปิดเผยข้อมูลแก่คู่ภาคีซึ่งอาจทำให้เกิดข้อสงสัยอย่างสมเหตุสมผลเกี่ยวกับความเป็นอิสระหรือความเป็นกลางของเขาตน

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ

5. เว้นแต่คู่ภาคีจะตกลงเป็นอย่างอื่น ประธานจะต้องไม่เป็นคนชาติของภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง และจะต้องไม่มีถิ่นพำนักในดินแดนของภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง
6. ผู้พิจารณาแต่ละคนจะต้องปฏิบัติหน้าที่ในฐานะส่วนบุคคลของตน และไม่ใช่ในฐานะผู้แทนรัฐบาลหรือผู้แทนองค์การใด ภาคีจะต้องไม่ให้คำสั่งหรือหาทางใช้อิทธิพลเหนือผู้พิจารณาใด ๆ ในฐานะที่เป็นปัจเจกชนในเรื่องที่เสนอต่อคณะพิจารณา
7. หากผู้พิจารณาที่แต่งตั้งภายใต้ข้อนี้ลาออกหรือไม่สามารถทำหน้าที่ได้ ให้แต่งตั้งผู้พิจารณาที่สืบทอดตำแหน่งด้วยวิธีเดียวกันตามที่ได้กำหนดไว้สำหรับการแต่งตั้งผู้พิจารณาคนเดิม และให้มีอำนาจและหน้าที่ทั้งหมดของผู้พิจารณาคนเดิม ให้ระงับงานของคณะพิจารณาจนกว่าจะมีการแต่งตั้งผู้พิจารณาที่รับช่วงต่อในกรณีดังกล่าว ให้ระงับระยะเวลาที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการของคณะพิจารณาจนกว่าจะมีการแต่งตั้งผู้สืบทอดตำแหน่ง
8. เมื่อคณะพิจารณามาประชุมตามข้อ 9.14 (การทบทวนการปฏิบัติตามคำชี้ขาด) หรือข้อ 9.15 (การชดเชยค่าเสียหายและการระงับสิทธิประโยชน์หรือพันธกรณีอื่น) หากทำได้ ให้ประกอบด้วยผู้พิจารณาชุดเดียวกับชุดเดิม หากไม่สามารถทำได้ ให้แต่งตั้งผู้พิจารณาแทนที่ด้วยวิธีเดียวกันตามที่ได้กำหนดไว้สำหรับการแต่งตั้งผู้พิจารณาคนเดิม และให้มีอำนาจและหน้าที่ทั้งหมดดังเช่นของผู้พิจารณาคนเดิม

ข้อ 9.9

หน้าที่ของคณะพิจารณา

1. คณะพิจารณาจะต้องประเมินเรื่องที่อยู่ในการพิจารณาของตนอย่างมีหลักเกณฑ์ รวมถึงการประเมินอย่างมีหลักเกณฑ์เกี่ยวกับ
 - (เอ) ข้อเท็จจริงของคดี
 - (บี) การใช้บทบัญญัติของความตกลงฉบับนี้ที่อ้างโดยคู่ภาคี และ
 - (ซี) ว่า
 - (หนึ่ง) มาตรการที่พิพาทไม่สอดคล้องกับพันธกรณีภายใต้ความตกลงฉบับนี้หรือไม่ หรือ

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ

(สอง) ภาควิชาผู้ถูกร้องไม่ปฏิบัติตามพันธกรณีของตนภายใต้ความตกลงฉบับนี้ หรือไม่

2. คณะพิจารณามีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้เว้นแต่คู่ภาคีจะตกลงกันเป็นอย่างอื่นภายใน 20 วัน หลังจากวันที่จัดตั้งคณะพิจารณา

“พิจารณาวินิจฉัยเรื่องที่กล่าวถึงในคำร้องให้มีการจัดตั้งคณะพิจารณาตามวรรค 1 ของ ข้อ 9.7 (คำร้องให้มีการจัดตั้งคณะพิจารณา) โดยคำนึงถึงบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องของความตกลงฉบับนี้ และจัดทำผลการพิจารณาและการตัดสินใจตามที่กำหนดไว้ในความตกลงฉบับนี้”

3. คณะพิจารณาจะต้องระบุในรายงานของตน

(เอ) ส่วนอธิบายที่สรุปข้อโต้แย้งของคู่ภาคี

(บี) ผลการพิจารณาข้อเท็จจริงของคดีและการใช้บังคับบทบัญญัติของความตกลงฉบับนี้

(ซี) การตัดสินใจของตน ว่า

(หนึ่ง) มาตรการที่พิพาทไม่สอดคล้องกับพันธกรณีภายใต้ความตกลงฉบับนี้หรือไม่ หรือ

(สอง) ภาควิชาผู้ถูกร้องไม่ปฏิบัติตามพันธกรณีของตนภายใต้ความตกลงฉบับนี้ หรือไม่

(ดี) เหตุผลสำหรับผลการพิจารณาและการตัดสินใจของตนที่อ้างถึงในอนุวรรค (บี) และ (ซี)

4. นอกเหนือจากวรรค 3 คณะพิจารณาจะต้องระบุในรายงานของตนถึงผลการพิจารณาและการตัดสินใจอื่นใดที่เกี่ยวข้องข้อพิพาทซึ่งคู่ภาคีร้องขอร่วมกัน หรือที่กำหนดไว้ในอำนาจหน้าที่ของคณะพิจารณา คณะพิจารณาอาจเสนอแนะวิธีที่ภาคีผู้ถูกฟ้องจะสามารถปฏิบัติตามผลการพิจารณาและคำตัดสิน

5. เว้นแต่คู่ภาคีจะตกลงกันเป็นอย่างอื่น รายงานของคณะพิจารณาจะต้องอยู่บนพื้นฐานของบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องของความตกลงฉบับนี้ คำให้การและข้อโต้แย้งของคู่ภาคี และข้อมูลหรือคำแนะนำทางเทคนิคใด ๆ ที่ได้รับตามวรรค 8 และ 9 ของ ข้อ 9.10 (กระบวนการของคณะพิจารณา)

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ

6. คณะพิจารณาจะต้องจัดทำผลการพิจารณา การตัดสินใจ และข้อเสนอแนะตามที่กำหนดไว้ในความตกลงฉบับนี้เท่านั้น
7. ผลการพิจารณาและการตัดสินใจของคณะพิจารณาไม่สามารถเพิ่มหรือลดสิทธิและพันธกรณีภายใต้ความตกลงฉบับนี้
8. คณะพิจารณาจะต้องปรึกษาหารือเป็นประจำกับคู่ภาคีและให้โอกาสอย่างเพียงพอเพื่อให้คู่ภาคีหาข้อยุติที่ตกลงร่วมกัน
9. วรรค 1 ถึง 4 จะต้องไม่ใช้บังคับกับคณะพิจารณาที่กลับมาประชุมตามข้อ 19.14 (การทบทวนการปฏิบัติตาม) และข้อ 19.15 (การชดเชยค่าเสียหายและการระงับสิทธิประโยชน์หรือพันธกรณีอื่น)

ข้อ 9.10

กระบวนการของคณะพิจารณา

1. คณะพิจารณาต้องยึดมั่นตามบทนี้ และต้องปฏิบัติตามกฎแห่งวิธีพิจารณาซึ่งรับรองโดยคณะกรรมการร่วม (ต่อไปในบทนี้จะเรียกว่า “กฎแห่งวิธีพิจารณา”) ยกเว้นคู่ภาคีจะตกลงกันเป็นอย่างอื่น
2. กระบวนการของคณะพิจารณาควรมีความยืดหยุ่นอย่างเพียงพอเพื่อให้รายงานมีคุณภาพสูง โดยไม่ก่อให้เกิดความล่าช้าที่ไม่เหมาะสมต่อขั้นตอนของคณะพิจารณา
3. คณะพิจารณาจะต้องประชุมแบบปิด คู่ภาคีจะเข้าร่วมประชุมเมื่อได้รับเชิญให้มาปรากฏตัวจากคณะพิจารณาเท่านั้น สถานที่จัดประชุมให้เป็นประเทศไทย เมื่อภาคีผู้ยื่นคำร้องคือประเทศภูฏาน และให้เป็นประเทศภูฏาน เมื่อภาคีผู้ยื่นคำร้องคือประเทศไทย เว้นแต่คู่ภาคีจะตกลงกันเป็นอย่างอื่น
4. ห้ามไม่ให้คณะพิจารณามีการติดต่อสื่อสารที่เกี่ยวข้องกับข้อพิพาทที่อยู่ภายใต้การพิจารณาของคณะพิจารณา
5. การพิจารณาของคณะพิจารณาและเอกสารที่ยื่นต่อคณะพิจารณาจะต้องเก็บเป็นความลับ ไม่มีความใดในข้อนี้ที่ห้ามมิให้ภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเปิดเผยแถลงการณ์เกี่ยวกับท่าทีหรือคำให้การของตนต่อสาธารณะ แต่คู่ภาคีและคณะพิจารณาจะต้องเก็บรักษาไว้เป็นความลับและไม่เปิดเผยซึ่งข้อมูลหรือคำให้การที่เป็นลายลักษณ์อักษรที่ยื่นโดยภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งต่อคณะพิจารณา ซึ่งภาคีนั้นได้กำหนดให้เป็นความลับ ภาคี

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ

ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งจะต้องให้สรุปที่ไม่ลับของข้อมูลที่อยู่ในคำให้การเป็นลายลักษณ์อักษรของตน ที่สามารถเปิดเผยต่อสาธารณะ เมื่อมีการร้องขอจากภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง

6. คู่ภาคีจะต้องส่งคำให้การที่เป็นลายลักษณ์อักษรต่อคณะพิจารณา ที่มีข้อเท็จจริงของคดีและข้อต่อสู้ และจะต้องดำเนินการภายในกรอบเวลาที่กำหนดไว้ ดังต่อไปนี้

(เอ) สำหรับภาคีผู้ยื่นคำร้อง ภายใน 30 วัน หลังการจัดตั้งคณะพิจารณา

(บี) สำหรับภาคีผู้ถูกร้อง ภายใน 30 วัน หลังจากการส่งคำให้การเป็นลายลักษณ์อักษร ของภาคีผู้ยื่นคำร้อง

7. คำให้การที่เป็นลายลักษณ์อักษรของภาคีแต่ละฝ่าย รวมถึงความเห็นใด ๆ ต่อรายงานฉบับชั่วคราว ที่จัดทำขึ้นตามวรรค 3 ข้อ 9.12 (รายงานของคณะพิจารณา) การแถลงการณ์ด้วยวาจาฉบับที่เป็นลายลักษณ์อักษรและการตอบสนองต่อคำถามของคณะพิจารณา จะต้องให้ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งเข้าถึงด้วย

8. ภาคีที่พิพาทแต่ละฝ่ายจะต้องตอบสนองโดยทันทีและโดยสมบูรณ์ต่อคำร้องขอใด ๆ ของคณะพิจารณา สำหรับข้อมูลที่คณะพิจารณาเห็นว่าจำเป็นและเหมาะสม

9. เมื่อภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งร้องขอหรือโดยการริเริ่มของตน คณะพิจารณาอาจขอข้อมูลและคำแนะนำทางเทคนิคเพิ่มเติมจากบุคคลหรือหน่วยงานใด ๆ ซึ่งตนเห็นว่าเหมาะสมและอยู่ภายใต้เงื่อนไขที่คู่ภาคีกำหนดไว้ คณะพิจารณาจะต้องจัดเตรียมข้อมูลเพิ่มเติมใด ๆ หรือคำแนะนำทางเทคนิคที่ได้รับแก่คู่ภาคี และให้โอกาสคู่ภาคีแสดงความเห็นในประเด็นดังกล่าว

10. คณะพิจารณาจะต้องจัดทำผลการพิจารณาและการตัดสินใจโดยฉันทามติ หากคณะพิจารณาไม่สามารถบรรลุฉันทามติ คณะพิจารณาอาจจัดทำผลการพิจารณาและคำตัดสินโดยคะแนนเสียงข้างมาก ผู้พิจารณาอาจให้ความเห็นแย้งหรือความเห็นแยกในเรื่องที่ไม่สามารถตกลงกันเป็นเอกฉันท์ ความเห็นของผู้พิจารณารายบุคคลในรายงานจะต้องไม่เปิดเผยชื่อผู้พิจารณา

11. โดยการหารือกับคู่ภาคี ให้คณะพิจารณากำกับดูแลกระบวนการของตนที่กำหนดสิทธิของคู่ภาคีในการได้รับฟังจากคณะพิจารณา และการพิจารณาของตน ในกรณีที่กระบวนการดังกล่าวไม่ได้ถูกระบุไว้เป็นอย่างอื่น ในบทนี้และในกฎแห่งวิธีพิจารณา

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ

12. กระบวนการของคณะพิจารณาที่กำหนดไว้ในบทนี้อาจถูกแก้ไขโดยความยินยอมร่วมกันของคู่ภาคี คู่ภาคีอาจตกลงกันในทุกเมื่อที่จะไม่ใช้บังคับบทบัญญัติใด ๆ ของบทนี้

ข้อ 9.11

การระงับและการยุติกระบวนการพิจารณา

1. คู่ภาคีอาจตกลงให้คณะพิจารณาระงับการทำงานของตนเมื่อใดก็ได้ โดยมีระยะเวลาไม่เกิน 12 เดือน นับจากวันที่ตกลงกัน ภายในระยะเวลาดังกล่าวให้กลับมาเริ่มกระบวนการพิจารณาของคณะพิจารณาที่ระงับไป เมื่อมีการร้องขอจากภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง ในกรณีที่มีการระงับดังกล่าว ให้ขยายกรอบเวลาที่เกี่ยวข้องสำหรับกระบวนการพิจารณาของคณะพิจารณาออกไปเท่ากับระยะเวลาที่การทำงานนั้นถูกระงับ หากการทำงานของคณะพิจารณาถูกระงับไปเป็นเวลานานกว่า 12 เดือนติดต่อกันให้อำนาจในการจัดตั้งคณะพิจารณาสิ้นสุดลง เว้นแต่คู่ภาคีจะตกลงกันเป็นอย่างอื่น
2. คู่ภาคีที่อาจตกลงกันที่จะยุติกระบวนการพิจารณาของคณะพิจารณาในกรณีที่สามารถหาข้อยุติที่ตกลงร่วมกันได้ ในกรณีดังกล่าว คู่ภาคีจะต้องร่วมกันแจ้งประธานคณะพิจารณา

ข้อ 9.12

รายงานของคณะพิจารณา

1. เว้นแต่คู่ภาคีจะตกลงกันเป็นอย่างอื่น คณะพิจารณาจะต้องออกรายงานฉบับชั่วคราวแก่คู่ภาคี
 - (เอ) ภายในสามสิบ 60 วันนับจากวันที่จัดตั้งคณะพิจารณาในกรณีเร่งด่วน รวมถึงกรณีที่เกี่ยวข้องกับสินค้าที่เน่าเสียได้
 - (บี) ภายใน 120 หลังจากวันที่จัดตั้งคณะพิจารณาสำหรับกรณีอื่น
2. ในกรณีพิเศษ หากคณะพิจารณาพิจารณาว่าไม่สามารถออกรายงานฉบับชั่วคราวได้ภายในระยะเวลาที่อ้างถึงไว้ในวรรค 1 ให้แจ้งแก่คู่ภาคีถึงสาเหตุของความล่าช้า พร้อมด้วยประมาณการระยะเวลาที่จะออกรายงานฉบับชั่วคราวของตนแก่คู่ภาคี ความล่าช้าใด ๆ จะต้องไม่เกินระยะเวลาเพิ่มเติมให้ 30 วัน
3. ภาคีหนึ่งอาจส่งความเห็นเป็นลายลักษณ์อักษรต่อคณะพิจารณาเกี่ยวกับรายงานฉบับชั่วคราวภายใน 15 วัน หลังจากวันที่ได้รับรายงานฉบับชั่วคราว หลังจากพิจารณาความเห็นที่เป็นลายลักษณ์อักษรใด ๆ ของคู่ภาคีเกี่ยวกับรายงานฉบับชั่วคราวแล้ว คณะพิจารณาอาจทำการตรวจสอบเพิ่มเติมตามที่ตนเห็นเหมาะสมและแก้ไขรายงานฉบับชั่วคราวของตน

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ

4. คณะพิจารณาจะต้องออกรายงานฉบับสุดท้ายให้คู่ภาคี รวมถึงความคิดเห็นแยกต่างหากใด ๆ ในเรื่องที่ไม่ได้รับความเห็นชอบโดยฉันทามติ ภายใน 30 วันนับจากวันที่ออกรายงานฉบับชั่วคราว
5. รายงานฉบับชั่วคราวและฉบับสุดท้ายของคณะพิจารณาจะต้องไม่กร่างต่อหน้าคู่พิพาท
6. ห่างรายงานฉบับสุดท้ายของคณะพิจารณาแก่คู่ภาคี และเมื่อใดก็ได้หลังจากนั้นภาคีหนึ่งอาจเผยแพร่รายงานฉบับสุดท้ายต่อสาธารณะภายใต้การคุ้มครองข้อมูลที่เป็นความลับใด ๆ ซึ่งอยู่ในรายงานฉบับสุดท้าย

ข้อ 9.13

การปฏิบัติตามรายงานฉบับสุดท้าย

1. ผลการพิจารณาและการตัดสินของคณะพิจารณาถือเป็นที่สุดและมีผลผูกพันคู่ภาคี ภาคีผู้ถูกร้องจะต้อง
 - (เอ) ทำให้มาตรการสอดคล้อง หากคณะพิจารณาตัดสินว่ามาตรการที่พิพาทไม่สอดคล้องกับพันธกรณีภายใต้ความตกลงฉบับนี้ หรือ
 - (บี) ปฏิบัติตามพันธกรณี หากคณะพิจารณาตัดสินว่าภาคีผู้ถูกฟ้องไม่ปฏิบัติตามพันธกรณีของตนดังกล่าวภายใต้ความตกลงฉบับนี้
2. ภายใน 30 วัน หลังจากวันที่คณะพิจารณาออกรายงานฉบับสุดท้ายให้แก่คู่ภาคีตามวรรค 4 ของข้อ 9.12 (รายงานของคณะพิจารณา) ภาคีผู้ถูกร้องจะต้องแจ้งต่อภาคีผู้ยื่นคำร้องถึงความตั้งใจของตนในการปฏิบัติตามและ
 - (เอ) หากภาคีผู้ถูกร้องเห็นว่าตนได้ปฏิบัติตามพันธกรณีภายใต้วรรค 1 แล้ว ภาคีผู้ถูกร้องจะต้องแจ้งภาคีผู้ยื่นคำร้องโดยไม่ล่าช้า ภาคีผู้ถูกร้องจะต้องแจ้งคำอธิบายถึงรายละเอียดของมาตรการใดที่ตนเห็นว่าบรรลุการปฏิบัติตามแล้ว วันที่ที่มาตรการมีผลใช้บังคับ และเนื้อหาของมาตรการ หากมี หรือ
 - (บี) หากไม่สามารถปฏิบัติตามพันธกรณีภายใต้วรรค 1 ได้โดยทันที ภาคีผู้ถูกร้องจะต้องแจ้งภาคีผู้ยื่นคำร้องถึงระยะเวลาที่สมควรที่ภาคีผู้ถูกร้องเห็นว่าตนจำเป็นต้องใช้ในการปฏิบัติ

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ

ตามพันธกรณีภายใต้วรรค 1 ตลอดจนระบุถึงการกระทำที่เป็นไปได้ที่ตนอาจใช้เพื่อ
การปฏิบัติตาม

3. หากภาคีผู้ถูกร้องดำเนินการแจ้งตามอนุวรรค 2 (บี) ว่าตนไม่สามารถปฏิบัติตามพันธกรณีภายใต้
วรรค 1 ได้โดยทันที ภาคีผู้ถูกร้องจะต้องมีระยะเวลาที่สมควรเพื่อปฏิบัติตามพันธกรณีภายใต้วรรค 1
4. หากเป็นไปได้ คู่ภาคีจะต้องตกลงระยะเวลาที่เหมาะสมซึ่งอ้างถึงในวรรค 3 หากคู่ภาคีไม่สามารถตกลง
ระยะเวลาที่สมควรได้ภายใน 45 วัน หลังจากวันที่คณะพิจารณาออกรายงานฉบับสุดท้ายให้แก่คู่ภาคี ภาคี
ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งอาจร้องขอให้ประธานคณะพิจารณากำหนดระยะเวลาที่สมควร โดยวิธีการแจ้งไปยังประธาน
และภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง การร้องขอดังกล่าวต้องดำเนินการภายใน 120 วันหลังจากวันที่คณะพิจารณา
ออกรายงานฉบับสุดท้ายให้แก่คู่ภาคี
5. เมื่อมีการร้องขอตามวรรค 4 ประธานคณะพิจารณาจะต้องเสนอต่อคู่ภาคีการตัดสินใจระยะเวลาที่
เหมาะสมและเหตุผลสำหรับการตัดสินใจดังกล่าวภายใน 45 วัน หลังจากวันที่ประธานคณะพิจารณาได้รับการ
ร้องขอ
6. เพื่อเป็นแนวทาง ระยะเวลาที่เหมาะสมที่ตัดสินโดยประธานคณะพิจารณาไม่ควรเกิน 15 เดือน หลังจาก
วันที่มีการออกรายงานฉบับสุดท้ายของคณะพิจารณาให้แก่คู่ภาคี อย่างไรก็ตาม ระยะเวลาที่เหมาะสมดังกล่าว
อาจสั้นกว่าหรือยาวกว่านั้นขึ้นอยู่กับสภาวะการณ์เฉพาะ
7. เมื่อภาคีผู้ถูกร้องเห็นว่าตนได้ปฏิบัติตามพันธกรณีภายใต้วรรค 1 แล้ว ภาคีผู้ถูกร้องจะต้องแจ้งภาคี
ผู้ยื่นคำร้องโดยไม่ล่าช้า ภาคีผู้ถูกร้องจะต้องแจ้งรายละเอียดของมาตรการใด ๆ ที่ตนเห็นว่าบรรลุการปฏิบัติ
ตามแล้ว วันที่ที่มาตรการมีผลบังคับใช้ และเนื้อหาของมาตรการนั้น หากมี

ข้อ 9.14

การทบทวนการปฏิบัติตาม¹¹

1. เมื่อคู่ภาคีไม่เห็นด้วยกับการมีอยู่หรือความสอดคล้องกับความตกลงฉบับนี้ของมาตรการใด ๆ ที่ใช้เพื่อ
ปฏิบัติตามพันธกรณีภายใต้วรรค 1 ของข้อ 9.13 (การปฏิบัติตามรายงานฉบับสุดท้าย) ให้ระงับข้อพิพาท
ดังกล่าวโดยใช้คณะพิจารณาที่กลับมาประชุมเพื่อความมุ่งประสงค์นี้ (ซึ่งต่อไปในที่นี้จะเรียกว่า “คณะพิจารณา
ทบทวนการปฏิบัติตาม” ในบทนี้) ภาคีผู้ยื่นคำร้องอาจร้องขอให้มีการกลับมาประชุมของคณะพิจารณา
ทบทวนการปฏิบัติตาม โดยวิธีการแจ้งไปยังภาคีผู้ถูกร้อง

¹¹ เพื่อความชัดเจนยิ่งขึ้น การปรึกษาหารือภายใต้ข้อ 9.5 (การปรึกษาหารือ) ไม่ใช่เรื่องที่เกี่ยวข้องสำหรับกระบวนการภายใต้ข้อนี้

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ

2. การร้องขอที่อ้างถึงในวรรค 1 อาจกระทำได้ภายหลังจากสิ่งใดสิ่งหนึ่งต่อไปนี้เกิดขึ้นก่อนเท่านั้น
 - (เอ) การสิ้นสุดระยะเวลาที่เหมาะสมที่กำหนดตามข้อ 19.13 (การปฏิบัติตามรายงานฉบับสุดท้าย) หรือ
 - (บี) ภาควิชาผู้ถูกร้องได้แจ้งต่อภาควิชาผู้ยื่นคำร้องตามอนุวรรค 2 (เอ) หรือวรรค 7 ของข้อ 19.13 (การปฏิบัติตามรายงานฉบับสุดท้าย) ว่าได้ปฏิบัติตามพันธกรณีภายใต้วรรค 1 ของข้อ 19.13 (การปฏิบัติตามรายงานฉบับสุดท้าย) แล้ว
3. คณะพิจารณาทบทวนการปฏิบัติตามจะต้องประเมินเรื่องที่อยู่ในการพิจารณาของตนอย่างมีหลักเกณฑ์เป็นกลาง ซึ่งรวมถึงการประเมินอย่างมีหลักเกณฑ์ของ
 - (เอ) ข้อเท็จจริงของการดำเนินการโดยภาควิชาผู้ถูกร้องเพื่อปฏิบัติตามพันธกรณีภายใต้วรรค 1 ของข้อ 19.13 (การปฏิบัติตามรายงานฉบับสุดท้าย) และ
 - (บี) ความมีอยู่หรือความสอดคล้องกับความตกลงฉบับนี้ของมาตรการใด ๆ ที่ดำเนินการโดยภาควิชาผู้ถูกร้องเพื่อปฏิบัติตามพันธกรณีภายใต้วรรค 1 ของข้อ 19.13 (การปฏิบัติตามรายงานฉบับสุดท้าย)
4. คณะพิจารณาทบทวนการปฏิบัติตามจะต้องระบุไว้ในรายงานของตน
 - (เอ) ส่วนอธิบายที่สรุปข้อโต้แย้งของคู่ภาคี
 - (บี) ผลการพิจารณาข้อเท็จจริงของกรณีที่เกิดขึ้นภายใต้ข้อนี้และการใช้บทบัญญัติของความตกลงฉบับนี้
 - (ซี) ผลการตัดสินเรื่องความมีอยู่หรือความสอดคล้องกับความตกลงฉบับนี้ของมาตรการใด ๆ ที่ใช้เพื่อปฏิบัติตามพันธกรณีภายใต้วรรค 1 ของ ข้อ 19.13 (การปฏิบัติตามรายงานฉบับสุดท้าย) และ
 - (อี) เหตุผลของผลการพิจารณาและการตัดสินที่อ้างถึงในอนุวรรค (บี) และ (ซี)

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ

5. เมื่อมีการร้องขอตามวรรค 1 คณะพิจารณาทบทวนการปฏิบัติตามจะต้องออกรายงานให้คู่ภาคีภายใน 90 วันหลังจากวันที่ได้รับการร้องขอ หากคณะพิจารณาทบทวนการปฏิบัติตามเห็นว่าไม่สามารถออกรายงานฉบับใดฉบับหนึ่งได้ภายในระยะเวลาที่กำหนด จะต้องแจ้งให้คู่ภาคีทราบถึงเหตุแห่งความล่าช้าพร้อมกับระยะเวลาที่คาดว่าจะออกรายงานได้

ข้อ 9.15

การชดเชยค่าเสียหายและการระงับสิทธิประโยชน์หรือพันธกรณีอื่น

1. การชดเชยค่าเสียหายและการระงับสิทธิประโยชน์หรือพันธกรณีอื่นเป็นมาตรการชั่วคราวที่มีไว้ในกรณี que ภาคีผู้ถูกร้องไม่ปฏิบัติตามพันธกรณีภายใต้วรรค 1 ของข้อ 19.13 (การปฏิบัติตามรายงานฉบับสุดท้าย) ภายในระยะเวลาที่เหมาะสม อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าจะการชดเชยค่าเสียหายหรือการระงับสิทธิประโยชน์หรือพันธกรณีอื่นเป็นสิ่งที่พึงประสงค์มากกว่าการปฏิบัติตามพันธกรณีภายใต้วรรค 1 ของข้อ 19.13 (การปฏิบัติตามรายงานฉบับสุดท้าย) การชดเชยเป็นไปตามความสมัครใจ และหากมีการให้ จะต้องสอดคล้องกับความตกลงฉบับนี้

2. เมื่อมีการร้องขอจากภาคีผู้ยื่นคำร้อง ภาคีผู้ถูกร้องจะต้องเข้าสู่การเจรจาเพื่อที่จะดำเนินการให้มีการชดเชยค่าเสียหายซึ่งเป็นที่ยอมรับร่วมกันได้ เมื่อสถานการณ์ใดดังต่อไปนี้เกิดขึ้น

- (เอ) ภาคีผู้ถูกร้องได้แจ้งต่อภาคีผู้ยื่นคำร้องว่าไม่มีความตั้งใจที่จะปฏิบัติตามพันธกรณีภายใต้วรรค 1 ของข้อ 19.13 (การปฏิบัติตามรายงานฉบับสุดท้าย)
- (บี) ภาคีผู้ถูกร้องไม่ได้แจ้งภาคีผู้ยื่นคำร้องตามวรรค 2 ของข้อ 19.13 (การปฏิบัติตามรายงานฉบับสุดท้าย)
- (ซี) ภาคีผู้ถูกร้องไม่ได้แจ้งภาคีผู้ยื่นคำร้องตามวรรค 7 ของข้อ 19.13 (การปฏิบัติตามรายงานฉบับสุดท้าย) เมื่อครบกำหนดระยะเวลาที่สมควร หรือ
- (ดี) คณะพิจารณาทบทวนการปฏิบัติตามตัดสินว่า ภาคีผู้ถูกฟ้องไม่ได้ปฏิบัติตามพันธกรณีภายใต้วรรค 1 ของข้อ 19.13 (การปฏิบัติตามรายงานฉบับสุดท้าย) โดยเป็นไปตามข้อ 19.14 (การทบทวนการปฏิบัติตาม)

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ

3. ภาคียุ้ยยื่นคำร้องอาจแจ้งต่อภาคีผู้ถูกร้องเมื่อใดก็ได้ว่า ตนประสงค์จะระงับการให้สิทธิประโยชน์หรือพันธกรณีอื่นแก่ภาคีผู้ถูกร้องเทียบเท่ากับระดับการทำให้เสียไปหรือการทำให้เสื่อมลงซึ่งผลประโยชน์ และจะมีสิทธิที่จะเริ่มการระงับสิทธิประโยชน์หรือพันธกรณีอื่น 30 วันหลังจากวันที่ได้รับการแจ้ง หากคู่ภาคี

(เอ) ไม่สามารถตกลงกันเรื่องค่าเสียหายได้ภายใน 30 วัน หลังจากวันที่ได้รับการร้องขอตามวรรค 2 หรือ

(บี) ตกลงกันเรื่องค่าเสียหายได้ แต่ภาคีผู้ถูกร้องไม่ได้ปฏิบัติตามข้อกำหนดและเงื่อนไขของข้อตกลงดังกล่าว

4. โดยไม่คำนึงถึงวรรค 3 ภาคียุ้ยยื่นคำร้องจะต้องไม่ใช่สิทธิในการเริ่มที่จะระงับสิทธิประโยชน์หรือพันธกรณีอื่นภายใต้วรรคนั้นเมื่อ

(เอ) อยู่ระหว่างดำเนินการทบทวนตามวรรค 9 หรือ

(บี) ได้มีการบรรลุข้อยุติที่ตกลงร่วมกัน

5. การแจ้งตามวรรค 3 จะต้องระบุระดับสิทธิประโยชน์หรือพันธกรณีอื่นที่ภาคียุ้ยยื่นคำร้องตั้งใจจะระงับและระบุสาขาหรือสาขาต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ที่ภาคียุ้ยยื่นคำร้องเสนอจะระงับสิทธิประโยชน์หรือพันธกรณีอื่นดังกล่าว

6. ในการพิจารณาสิทธิประโยชน์หรือพันธกรณีอื่น ๆ ที่จะระงับ ภาคียุ้ยยื่นคำร้องจะต้องใช้หลักการดังต่อไปนี้

(เอ) ในลำดับแรก ภาคียุ้ยยื่นคำร้องควรเลือกระงับสิทธิประโยชน์หรือพันธกรณีอื่นในสาขาเดียวกันกับสาขาหรือสาขาต่าง ๆ ที่คณะพิจารณาพบการไม่สอดคล้องหรือไม่ปฏิบัติตามพันธกรณีภายใต้ความตกลงฉบับนี้ และ

(บี) ภาคียุ้ยยื่นคำร้องอาจระงับสิทธิประโยชน์หรือพันธกรณีอื่นในสาขาอื่น หากเห็นว่าการระงับสิทธิประโยชน์หรือพันธกรณีอื่นในสาขาเดียวกันไม่สามารถกระทำได้หรือไม่มีประสิทธิผล

7. ระดับการระงับสิทธิประโยชน์หรือพันธกรณีอื่นจะต้องเทียบเท่ากับระดับการทำให้สูญเสียหรือเสียหาย

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ

8. หากภาคีผู้ถูกร้อง

- (เอ) คัดค้านระดับการระงับที่เสนอ
- (บี) เห็นว่าตนได้ปฏิบัติตามข้อกำหนดและเงื่อนไขของข้อตกลงชดเชย หรือ
- (ซี) เห็นว่า ไม่ได้มีการปฏิบัติตามหลักการที่ระบุไว้ในวรรค 6

ภาคีผู้ถูกร้องอาจร้องขอให้มีการกลับมาประชุมของคณะพิจารณาเพื่อพิจารณาเรื่อง โดยวิธีการแจ้งไปยังภาคีผู้ยื่นคำร้อง ภายใน 30 วันหลังจากวันที่ได้รับการแจ้งตามวรรค 3

9. เมื่อมีการร้องขอตามวรรค 8 คณะพิจารณาจะต้องให้การตัดสินใจแก่คู่ภาคีภายใน 60 วันหลังจากวันที่ได้รับการร้องขอ

10. ในกรณีที่คณะพิจารณาที่กลับมาประชุมตามวรรค 9 ตัดสินว่า ระดับการระงับไม่เทียบเท่ากับระดับการสูญเสียหรือเสียหาย คณะพิจารณาจะต้องตัดสินระดับการระงับที่เหมาะสมซึ่งเห็นว่าให้ผลเทียบเท่ากัน ในกรณีที่คณะพิจารณาตัดสินว่า ภาคีผู้ถูกร้องได้ปฏิบัติตามข้อกำหนดและเงื่อนไขของข้อตกลงการชดเชย ค่าเสียหายแล้ว ภาคีผู้ยื่นคำร้องจะต้องไม่ระงับสิทธิประโยชน์หรือพันธกรณีอื่นที่อ้างถึงในวรรค 3 ในกรณีที่คณะพิจารณาตัดสินว่า ภาคีผู้ยื่นคำร้องไม่ได้ปฏิบัติตามหลักการที่กำหนดไว้ในวรรค 6 ภาคีผู้ยื่นคำร้องจะต้องปฏิบัติตามให้สอดคล้องกับวรรคดังกล่าว

11. ภาคีผู้ยื่นคำร้องอาจระงับสิทธิประโยชน์หรือพันธกรณีอื่นได้ในลักษณะที่สอดคล้องกับการตัดสินของคณะพิจารณาที่อ้างถึงในวรรค 10 เท่านั้น

12. การระงับสิทธิประโยชน์หรือพันธกรณีอื่นจะต้องเป็นการชั่วคราว และจะต้องใช้บังคับจนกระทั่งมีการปฏิบัติตามพันธกรณีภายใต้วรรค 1 ของข้อ 19.13 (การปฏิบัติตามรายงานฉบับสุดท้าย) หรือได้มีการบรรลุข้อยุติที่ตกลงร่วมกันเท่านั้น

13. เมื่อ

- (เอ) มีการใช้สิทธิในการระงับสิทธิประโยชน์หรือพันธกรณีอื่นโดยภาคีผู้ยื่นคำร้องภายใต้ข้อนี้

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ

- (บี) ภาคิผู้ถูกร้องได้แจ้งตามวรรค 7 ของข้อ 19.13 (การปฏิบัติตามรายงานฉบับสุดท้าย) ว่าตนได้ปฏิบัติตามพันธกรณีภายใต้วรรค 1 ของข้อ 19.13 (การปฏิบัติตามรายงานฉบับสุดท้าย) และ
- (ซี) คู่ภาคิไม่เห็นด้วยเกี่ยวกับเรื่องความมียู่หรือความสอดคล้องกับความตกลงฉบับนี้ของมาตรการที่ใช้เพื่อปฏิบัติตามภายใต้วรรค 1 ของ 19.13 (การปฏิบัติตามรายงานฉบับสุดท้าย)

ภาคิฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งอาจร้องขอให้มีการกลับมาประชุมของคณะพิจารณาเพื่อพิจารณาเรื่องโดยวิธีการแจ้งไปยังภาคิอีกฝ่ายหนึ่ง¹²

14. เมื่อคณะพิจารณากลับมาประชุมตามวรรค 13 ให้ใช้บังคับวรรค 3 ถึง 5 ของข้อ 19.14 (การทบทวนการปฏิบัติตาม) โดยอนุโลม
15. หากคณะพิจารณาที่กลับมาประชุมตามวรรค 13 ตัดสินว่า ภาคิผู้ถูกร้องได้ปฏิบัติตามพันธกรณีภายใต้วรรค 1 ของข้อ 19.13 (การปฏิบัติตามรายงานฉบับสุดท้าย) ภาคิผู้ยื่นคำร้องจะต้องยกเลิกการระงับสิทธิประโยชน์หรือพันธกรณีอื่นโดยพลัน

ข้อ 9.16

ค่าใช้จ่าย

1. เว้นแต่คู่ภาคิจะตกลงกันเป็นอย่างอื่น ภาคิแต่ละฝ่ายจะต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายของผู้พิจารณาที่ตนแต่งตั้ง ตลอดจนค่าใช้จ่ายและค่าใช้จ่ายทางกฎหมายของตน
2. เว้นแต่คู่ภาคิจะตกลงกันเป็นอย่างอื่น คู่ภาคิจะต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายของประธานคณะพิจารณาและค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินกระบวนการพิจารณาของคณะพิจารณาในส่วนที่เท่ากัน

ข้อ 9.17

ภาษา

1. กระบวนการพิจารณาทั้งหมดภายใต้บทนี้จะต้องดำเนินการเป็นภาษาอังกฤษ

¹² ในกรณีที่คณะพิจารณากลับมาประชุมตามวรรคนี้ เมื่อมีการร้องขอ คณะพิจารณาอาจตัดสินว่าระดับการระงับสิทธิประโยชน์หรือพันธกรณีอื่นใดยังคงเหมาะสมตามผลการพิจารณาเกี่ยวกับมาตรการของภาคิผู้ถูกร้อง และหากไม่เหมาะสมอาจตัดสินระดับที่เหมาะสม

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ

- เอกสารใดที่ยื่นเพื่อใช้ในกระบวนการพิจารณาภายใต้บทนี้จะต้องเป็นภาษาอังกฤษ หากต้นฉบับของเอกสารใดไม่ใช่ภาษาอังกฤษ ภาควิชาที่ยื่นเอกสารเพื่อใช้ในกระบวนการพิจารณาจะต้องยื่นเอกสารนั้นพร้อมคำแปลภาษาอังกฤษ

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ

บทที่ 10

บทเชิงสถาบันและบทบัญญัติสุดท้าย

ส่วน เอ

บทเชิงสถาบัน

ข้อ 10.1

การจัดตั้งคณะกรรมการร่วม

1. ณ ที่นี้ คู่ภาคีจัดตั้งคณะกรรมการร่วม
2. คณะกรรมการร่วมประกอบด้วยเจ้าหน้าที่ภาครัฐที่เกี่ยวข้องของภาคีแต่ละฝ่าย และเป็นประธานร่วมโดย:
 - (เอ) ในกรณีของไทย ได้แก่ อธิบดีกรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์ หรือผู้ที่ได้รับมอบหมาย และ
 - (บี) ในกรณีของภูฏาน ได้แก่ ผู้อำนวยการ/อธิบดีกรมการค้า กระทรวงอุตสาหกรรม พาณิชย์และการจ้างงาน หรือผู้ที่ได้รับมอบหมาย

ข้อ 10.2

หน้าที่ของคณะกรรมการร่วม

1. หน้าที่ของคณะกรรมการร่วมคือ
 - (เอ) ทบทวนการปฏิบัติตามและการดำเนินงานตามความตกลงฉบับนี้
 - (บี) พิจารณาและตัดสินใจเกี่ยวกับเรื่องเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติตามและการดำเนินงานตามความตกลงฉบับนี้ตามความเหมาะสม รวมถึงเรื่องที่คณะกรรมการหรือคณะทำงานที่จัดตั้งขึ้นภายใต้ความตกลงฉบับนี้รายงาน
 - (ซี) กำกับดูแลและประสานการทำงานของคณะอนุกรรมการ คณะทำงาน และจุดติดต่อที่จัดตั้งขึ้นภายใต้ความตกลงนี้
 - (ดี) พิจารณาข้อเสนอใด ๆ ในการแก้ไขความตกลงฉบับนี้ และ

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ

(อี) ปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่คู่ภาคีอาจตกลงกัน

2. คณะกรรมการร่วม

(เอ) ประกอบด้วยผู้แทนของคู่ภาคี

(บี) อาจจัดตั้งคณะอนุกรรมการ คณะทำงาน และส่งเรื่อง มอบหมายงาน หรือมอบหมาย ความรับผิดชอบให้แก่คณะอนุกรรมการหรือคณะทำงานเหล่านั้น

(ซี) อาจพิจารณาและรับรองการแก้ไขใด ๆ ของกฎว่าด้วยถิ่นกำเนิดสินค้าที่กำหนดในภาคผนวก (กฎเฉพาะรายสินค้า)

(ดี) อาจรับรองและแก้ไขกฎแห่งวิธีพิจารณาที่เกี่ยวข้องกับบทที่ 9 (การระงับข้อพิพาท)

(อี) อาจแก้ไขความแตกต่างที่อาจเกิดขึ้นเกี่ยวกับการตีความ การใช้ หรือการปฏิบัติตามและการดำเนินงานตามความตกลงฉบับนี้

(เอฟ) อาจตีความบทบัญญัติของความตกลงฉบับนี้ตามที่เห็นว่าเหมาะสมและจำเป็น และ

(จี) อาจขอคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญในเรื่องใด ๆ ภายในหน้าที่ของตน

ข้อ 10.3

การประชุมและข้อบังคับการประชุมของคณะกรรมการร่วม

1. คณะกรรมการร่วมจะต้องประชุมภายในหนึ่งปีนับจากวันที่ความตกลงนี้มีผลใช้บังคับ หลังจากนั้น จะประชุม**ทุกปี** เว้นแต่คู่ภาคีจะตกลงเป็นอย่างอื่น การประชุมเป็นประจำของคณะกรรมการร่วมจะจัดขึ้น สลับกันในวันแดนของภาคีแต่ละฝ่าย เว้นแต่คู่ภาคีจะตกลงเป็นอย่างอื่น

2. ภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งอาจร้องขอ โดยการแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรกับอีกภาคีหนึ่ง ให้จัดการประชุม สมัยพิเศษของคณะกรรมการร่วม การประชุมเช่นนั้นจะต้องจัดขึ้นภายใน 30 วัน เมื่อได้รับคำร้องขอ เว้นแต่ คู่ภาคีจะตกลงเป็นอย่างอื่น และจะต้องจัดขึ้นในวันแดนของอีกภาคีหนึ่ง หรือในสถานที่ที่ภาคีตกลงกัน

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ

3. การตัดสินใจทั้งปวงของคณะกรรมการร่วมจะกระทำโดยฉันทามติ
4. คณะกรรมการร่วมอาจดำเนินงานของตนโดยวิธีการที่เหมาะสม วิธีการดังกล่าวอาจรวมถึงไปรษณีย์ อิเล็กทรอนิกส์ การประชุมผ่านระบบการประชุมทางไกล หรือวิธีการอื่น ๆ
5. ให้คณะกรรมการร่วมจัดทำกฎเกณฑ์ข้อบังคับการประชุมของตนในการประชุมครั้งแรก

ข้อ 10.4

จุดติดต่อทั่วไป

1. เพื่ออำนวยความสะดวกในการติดต่อสื่อสารระหว่างคู่ภาคีในเรื่องใด ๆ ที่ครอบคลุมโดยความตกลงฉบับนี้ คู่ภาคีจึงกำหนดจุดติดต่อทั่วไปดังต่อไปนี้
 - (เอ) ในกรณีของไทย ได้แก่ กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์ หรือหน่วยงานที่รับช่วงต่อ และ
 - (บี) ในกรณีของภูฏาน ได้แก่ กรมการค้า กระทรวงอุตสาหกรรม พาณิชย์และการจ้างงาน หรือหน่วยงานที่รับช่วงต่อ
2. เมื่อได้รับการร้องขอ จุดติดต่อทั่วไประบุสำนักงานหรือเจ้าหน้าที่รับผิดชอบเรื่องนั้น ๆ และให้ความช่วยเหลือเท่าที่จำเป็นในการอำนวยความสะดวกการติดต่อสื่อสารกับภาคีที่ร้องขอ ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องแจ้งให้ภาคีอีกฝ่ายทราบทันทีเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงจุดติดต่อทั่วไปของตน

ส่วน บี

บทบัญญัติสุดท้าย

ข้อ 10.5

ภาคผนวก เอกสารแนบท้าย และเชิงอรรถ

ให้ภาคผนวก เอกสารแนบท้าย และเชิงอรรถของความตกลงฉบับนี้เป็นส่วนประกอบหนึ่งของความตกลงฉบับนี้

ข้อ 10.6

การแก้ไข

1. คู่ภาคีอาจตกลงกันเป็นลายลักษณ์อักษรเพื่อแก้ไขความตกลงฉบับนี้
2. การแก้ไขความตกลงฉบับนี้จะมีผลใช้บังคับ 60 วัน หลังจากวันที่ได้รับการแจ้งครั้งสุดท้ายโดยภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไปยังอีกภาคีหนึ่งให้ทราบว่าได้ดำเนินการตามกระบวนการภายในที่จำเป็นสำหรับการมีผลใช้บังคับของการแก้ไขแล้วเสร็จสิ้นแล้ว หรือหลังจากระยะเวลาอื่นตามที่คู่ภาคีอาจตกลงกัน

ข้อ 10.7

ความตกลงระหว่างประเทศที่ถูกแก้ไขหรือนำมาใช้ทดแทน

ในกรณีที่ความตกลงระหว่างประเทศใดหรือบทบัญญัติใดในความตกลงระหว่างประเทศนั้นที่ถูกอ้างถึงในความตกลงฉบับนี้หรือรวมอยู่ในความตกลงฉบับนี้ ถูกแก้ไข หรือความตกลงระหว่างประเทศนั้นถูกความตกลงระหว่างประเทศอื่นมาทดแทน หากมีการร้องขอจากภาคีใดภาคีหนึ่ง คู่ภาคีจะต้องปรึกษาหารือกันว่าจำเป็นต้องแก้ไขความตกลงฉบับนี้หรือไม่ เว้นแต่จะกำหนดไว้เป็นอย่างอื่นในความตกลงฉบับนี้

ข้อ 10.8

การมีผลใช้บังคับและการยกเลิก

1. ภาคีฝ่ายแต่ละฝ่ายจะต้องแจ้งให้ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งทราบเป็นลายลักษณ์อักษรเมื่อเสร็จสิ้นกระบวนการภายในที่จำเป็นสำหรับการมีผลใช้บังคับของความตกลงฉบับนี้
2. ความตกลงฉบับนี้จะมีผลใช้บังคับ 30 วัน หลังจากวันที่ได้รับการแจ้งเช่นว่าครั้งสุดท้าย หรือหลังจากระยะเวลาอื่นใดตามที่คู่ภาคีอาจตกลงกัน ความตกลงฉบับนี้จะมีผลใช้บังคับต่อไป เว้นแต่จะถูกยกเลิกตามวรรค 3
3. ภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งอาจยกเลิกความตกลงฉบับนี้ โดยการแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรถึงการยกเลิกไปยังภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ความตกลงฉบับนี้จะสิ้นสุดลงในวันที่หนึ่งของเดือนที่สิบสองหลังจากวันที่แจ้งการยกเลิก หรือหลังจากระยะเวลาอื่นใดตามที่คู่ภาคีอาจตกลงกัน

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ

ข้อ 10.9

การทบทวนทั่วไป

ให้คู่ภาคีดำเนินการทบทวนทั่วไปการปฏิบัติตามและการดำเนินงานตามความตกลงฉบับนี้ในปีปฏิทินที่ห้าหลังจากปีปฏิทินที่ความตกลงฉบับนี้มีผลใช้บังคับ และทุกปีปฏิทินที่ห้าหลังจากนั้น เว้นแต่คู่ภาคีจะตกลงเป็นอย่างอื่น

เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้ลงนามข้างท้ายนี้ ซึ่งได้รับมอบหมายโดยถูกต้องจากรัฐบาลของแต่ละฝ่ายได้ลงนามความตกลงนี้

ทำที่ กรุงเทพฯ ประเทศไทย ทำเป็นสองฉบับในภาษาอังกฤษ และเมื่อวันที่ 3 เมษายน ค.ศ. 2025

สำหรับรัฐบาลของราชอาณาจักรไทย

สำหรับรัฐบาลของราชอาณาจักรภูฏาน

(นายพิชัย นริพทะพันธุ์)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์

(นายนำเวล ดอร์จิ)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม

พาณิชย์ และการจ้างงาน